colecţia ALCRIS 149

ROZ

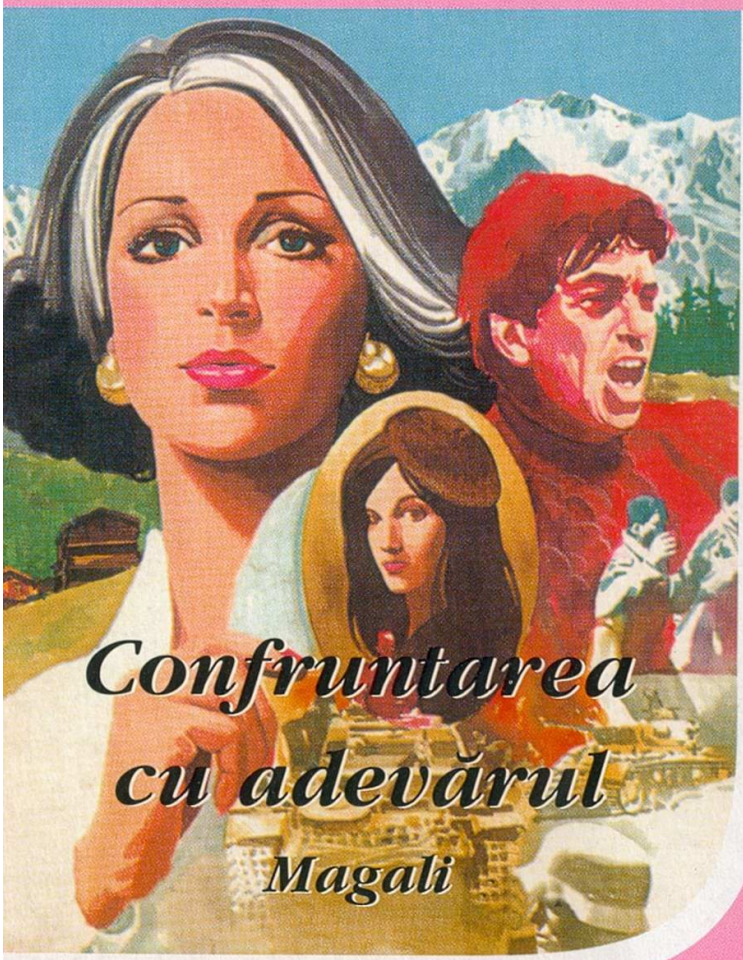

MAGALI
Confruntarea cu adevărul

Traducerea şi adaptarea în limba română de DICU MARIA DORINA

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Motoarele urlară şi cutiile de viteze scrâşniră când tancurile greoaie îşi croiră cale spre culmea dealului, unde se opriră, cu turelele rotindu-se a rău augur înainte şi înapoi, asemenea unor animale de pradă care-şi adulmecă prada. În timpul ăsta, ghemuiţi într-un şanţ de la marginea drumului, câţiva soldaţi de-ai Aliaţilor se chinuiau să vadă prin valul de pământ care căzuse peste ei. Auzeau huruitul şi duruitul maşinilor de război, dar nu aveau nici cea mai mică idee câte erau şi, nici unde se aflau. Numai de-ar fi putut să găsească vreo scurtătură care să-i ducă mai curând la regiment, ca să dea de ştire despre blestematele astea de tancuri!

Superiorul lor îşi linse nervos buzele. Avea chipul asprit de ploaie şi brăzdat de cicatrice mai vechi, dar în ochii lui se citea disperarea tinereţii, dorinţa de a fi din nou acasă, în Missouri…

Din ce în ce mai multe tancuri ajungeau în vârful coastei, unde se aliniau, pregătite să năvălească peste tabăra de jos.

— Dar nu aşa se petreceau lucrurile! exclamă indignată Catherine, care tresărise atentă de la lucrul ei de mână când auzi sunetul metalic care se auzea de la televizor. Arată de parcă ar fi o bandă de indieni plănuind să atace un tren!

— Poate că regizorul a vrut să facă un film despre vestul sălbatic, observă soţul ei, dar n-a avut altceva mai bun la îndemână decât tancuri blindate.

— Uită-te numai la soldaţii ăştia, pufni ea. Sunt prea curaţi. Soldaţii nu se bărbieresc în război, ce naiba!

— Ştiu, draga mea, şi eu am fost acolo, să-ţi mai

amintesc? veni replica lui plictisită. Şi cum ea nu răspunse, Mel se întoarse să se uite la ea. Cu obrajii în flăcări, se concentra dintr-odată la etamina ei, de parcă cine ştie cum s-ar fi stricat toată urzeala. Mel oftă.

— Nu-i prea amuzant să se uite omul cu tine la un film despre război.

— Poate că realitatea trăită pe propria mea piele mi-a tăiat orice poftă de ficţiuni, bombăni ea.

— Poate. Luă telecomanda şi stinse televizorul. Eu mă duc să mă culc. Vii? o întrebă el.

— Vin în câteva minute. Să termin firul ăsta.

El mormăi ceva politicos şi ieşi din cameră. Uitându-se la lucrul pe jumătate terminat din poala ei, Catherine îşi dădu seama că-i clănţăne dinţii în gură. Ce se întâmpla cu ea în ultimul timp? Devenise atât de nervoasă, de înţepată. Ştia că în unele familii copiii acţionează ca nişte tampoane între părinţi şi în momentul când copilul a crescut şi a plecat de acasă, mama şi tata nu mai ştiu cum să trăiască împreună şi adesea se despart. Fiica lor, Vicky, era plecată deja de două luni. Oare şi ei i se întâmpla acelaşi lucru?

Catherine oftă şi lăsă etamina deoparte. Nu se putea concentra asupra detaliilor în seara asta. Nu se simţise aşa de agitată înainte să înceapă filmul. Prin ce putuse să răscolească atâta trecutul pe care-l lăsase de mult în urmă, o povestire de război, cusută în mod evident cu aţă albă?

Era clar că nu era chiar aşa de in urmă. În noaptea aceea avusese un coşmar ca acelea care n-o lăsau să doarmă în primele timpuri ale căsniciei cu Mel. Se făcea că era singură într-o peşteră rece şi de undeva, din fund, ajungeau la ea nişte zgomote de animal care se apropia, sunetele înfundate ale unor labe şi un mormăit gros care-i ridica părul măciucă. Ştia că trebuie să plece, dar o împiedica vederea unor picături de sânge care se scurgeau dinspre ieşire, la început rare, pe urmă tot mai dese, până când se transformau într-un şuvoi de sânge.

Mormăitul se apropie tot mai mult, cutremurând-o până în măduva oaselor, când deodată, în fundul peşterei, se contură o formă. Pe măsură ce se apropia, putea să-şi

imagineze turela din vârf, arma care se legăna ameninţătoare de la stânga la dreapta. Catherine simţi cum era lungită sub călcătura metalică, cum o învăluia sângele victimelor de mai înainte, cum greutatea extraordinară a tancului storcea viaţa din ea.

Sări brusc din somn în capul oaselor. Mâinile îi tremurau, un firicel de transpiraţie îi curgea de pe frunte, iar în gât i se oprise un strigăt.

— O, nu! mormăi ea, Doamne, te rog, fă să nu mi se întâmple din nou, te rog, Doamne! Ce am? Ce am? aruncă o privire spre Mel, care nu se mişcase de când se aşezase în pat şi spusese noapte bună, cu câteva ore în urmă. Încă tremurând din toate încheieturile, Catherine se lăsă să alunece din pat, îşi găsi papucii din instinct, şi în drum spre ieşire, îşi înşfăcă halatul de pe un scaun acoperit cu catifea, de lângă baie.

În linişte, încercând să nu trezească pe nimeni, se strecură spre bucătărie, încălzi apă într-un ibric şi frecă un plic de cafea instant într-o cană de porţelan. Tot timpul în care rămase aşezată la masa de bucătărie, cu o ceaşcă de cafea aburindă în mâini, Catherine se simţi un pic prostuţă. Sigur că da, filmul acela de doi lei era de vină. Mintea ei reacţionase la aberaţiile acelea inventate scoţând la iveala experienţe reale, trăite într-un trecut depărtat. Coşmarul o tulburase atâta doar pentru că se trezise brusc din el, însă probabil că mai avusese şi alte vise asemănătoare, de care uitase imediat.

Catherine se uită fără să-l vadă la un punct din perete, pe măsură ce faptele reale îi năvăleau în memorie.

Era vară iar ea îşi croia anevoie cale printr-un câmp care în mod normal ar fi fost un Ian de porumb dacă n-ar fi fost ras de un tir de artilerie cu câteva zile în urmă. Înveşmântată din cap până în picioare, încălţată cu cizme cu talpă groasă, greoaie, cărând tot ce avea într-o valiză de carton, Catherine se târa prin noroiul care se întărise în gloduri ascuţite, amestecate cu aşchii de şrapnel. Tocul cizmei se izbi de ceva dur şi se opri să se uite în jos. O caschetă nemţească era îngropată în noroi. Timp de câteva

minute Catherine se uită la metalul contorsionat care cuprinsese odată capul unui om şi care acum reprezenta dovada mută a apropiatei înfrângeri germane. Aliaţii debarcaseră în Normandia şi acum înaintau prin Franţa ocupată. Parisul, locul spre care ea îşi îndrepta acum paşii, era plin de moloz, ros de sărăcie şi de lipsuri, dar cel puţin era acum un oraş liber. Oriunde nu existau nemţi, oamenii erau tot atât de bogaţi ca nişte regi.

Era scundă şi zveltă – singurele persoane grase pe care le cunoştea erau ofiţerii germani şi colaboratorii – şi nu foarte puternică, fizic, fiindcă oamenii cu care stătuse împărţiseră cu ea mult prea sărăcăcioasa raţie cotidiană care nu ajungea nici pe departe ca să-i hrănească. De aceea, acceptase invitaţia Valeriei de a veni la ea, în capitala eliberată de sub ocupaţie, acolo unde locuia şi muncea. În felul acesta ar fi încetat să mai fie o povară pentru prietenii ei.

Aruncând o privire piezişă căştii, Catherine ţinti atent cu cizma, se învârti cu toată puterea şi lovi cu zgomot sonor cascheta mutilată, care zbură peste drum şi ateriză pe câmpul vecin. Văzând-o cum cade şi saltă de vreo două-trei ori, Catherine simţi cum îi saltă inima în piept de mândrie. Nu se compara cu ce făcuse fratele ei în tranşee, sau cu ceea ce ar fi putut să facă ea dacă s-ar fi străduit cu adevărat, dar gestul acesta era simbolic, reprezenta o evoluţie a personalităţii ei. De-acum încolo nu va mai şovăi niciodată când va fi vorba să ia o decizie, de-acum încolo va înfrunta realitatea în faţă. Adolescenta romantică din ea murise în acest război şi în locul ei se născuse o femeie.

Catherine zâmbi amintindu-şi momentul care marcase o etapă importantă în viaţa ei şi o făcuse să se simtă foarte mândră. Dar mai fuseseră şi altele, deloc plăcute, la care fie şi numai gândul o făcea să se înfioare…

În timpul ocupaţiei, în Paris se instalase o stare specială. Parizienii trebuia să respecte reguli stricte privitoare la comerţ, avere şi chiar la timpul lor liber. Acum că aliaţii recuceriseră oraşul, toată lumea, în culmea

fericirii, se grăbise să încalce interdicţiile, şi de aici până la excese nu mai era decât un pas. În curând Oraşul Luminilor deveni un loc periculos pentru o femeie singură noaptea, pe stradă.

Catherine obişnuia să se ducă la clubul de noapte unde Valerie lucra la garderobă, de unde se întorceau acasă împreună, uneori însoţite de unul sau mai mulţi angajaţi ai clubului, doar aşa, pentru orice eventualitate. Dar într-o noapte Valerie îşi rătăci eşarfa şi nu vru să plece până n-o găsi. Între timp, în local nu mai rămăsese nimeni în afară de ele şi de omul de pază, care, bineînţeles n-avea cum să le conducă acasă.

Privind din când în când nervos peste umăr, cele două fete se îndreptată cu pas întins spre apartamentul Valeriei. Se gândiseră să ia un taxi, dar renunţară când văzură că toate erau ocupate cu soldaţi beţi, aşezaţi pe bancheta din spate. În acele vremuri, să împarţi un taxi cu alţi clienţi nu era numai un gest prietenesc ci şi absolut necesar dacă voiai să ajungi unde voiai, aşa că cele două fete nu se grăbiră să se urce într-un taxi alături de ordonanţe îmbuibate de alcool, chiar dacă aceştia or fi fost prieteni de-ai Franţei.

Tocmai intraseră pe strada lor şi se pregăteau să răsufle uşurate când, un zgomot de paşi care răsună confuz în spatele lor le puse în stare de alertă. Deodată, o mână musculoasă poposi pe umărul Catherinei, şi cum ea se întoarse să se scuture, alţi trei oameni se iviră din întuneric. Nu li se putea vedea faţa, dar ea era sigură că purtau uniforme.

— Ia te uită, susură unul dintre ei.

— Doamnele n-ar trebui să fie singure pe stradă la ora asta, zise altul, în timp ce al treilea făcu un pas între ele şi un beţiv care încercase să le abordeze. O fracţiune de secundă

Catherine întreţinu speranţa că cei trei erau sincer preocupaţi de siguranţa lor şi că erau acolo tocmai ca să le scape de beţiv.

— Oh, nu e nicio problemă, zise ea, locuim aproape.

Şi luând-o pe Valerie de braţ, încercă să iasă din cercul soldaţilor, dar cel mai apropiat de Valerie o prinse de încheietură şi alte perechi de mâini făcură acelaşi lucru cu Catherine, obligând-o să se întoarcă şi să dea nas în nas cu unul dintre ei. Era foarte înalt şi slab, cu ochi mici şi rotunzi ca nişte mărgele – poate din cauza luminii slabe – şi răsuflarea îi duhnea a băutură.

— Daţi-ne voie să vă conducem, se oferi el.

— Nu e nevoie, sări Valerie pe un ton ridicat. Aproape am ajuns. Dar refuzul ei rămase fără niciun rezultat. Automat, grupul se puse în mişcare, împingându-le înainte pe cele două femei. Gândurile Catherinei începură să alerge nebuneşte când ajunseră în scara blocului. Cuprinsă de panică îşi smuci braţul şi celălalt îi dădu brutal drumul. O clipă mai târziu, Valerie făcea la fel.

O maşină de culoare închisă ţâşni pe neaşteptate şi din ea săriră trei oameni. Tocmai când Catherine îşi pierduse orice speranţă, atacatorii ei fură împinşi deoparte.

— Sunteţi tefere? se auzi atunci o voce tânără şi îngrijorată. O, fir-ar să fie… sont-vous bine? Gramatica era aşa de proastă încât, în ciuda pericolului prin care tocmai trecuse, Catherine nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Da, suntem bine, răspunse ea. Din fericire înţelegem puţin engleza.

— Sunt aici doar de o săptămână, explică el, dar n-am apucat să învăţ jargonul.

Cei trei salvatori, care se dovediră a face parte din garda de poliţie, le conduseră pe cele două fete, chiar dacă nu mai era nevoie, până la uşa apartamentului lor. Când ei se întoarseră să plece, Catherine murmură cu îndârjire:

— Deci tot ocupaţi suntem, numai că de data asta de „prieteni”!

*

Acum, după atâta timp, părea o scenă din filmul acela îngrozitor, doar că era real, se gândi ea. Sau cine ştie, poate că filmul, sau anumite părţi din el, fusese ispirat din viaţa cuiva.

Erau oare toate întâmplări care avuseseră loc cu adevărat, sau simple ficţiuni, inspirate numai dintr-un cadru real general, pierdut în trecutul înceţoşat, fructul imaginaţiei vreunui scenarist? Nu, atrocităţile războiului erau mult prea vii în mintea ei, nu putea să pretindă nici măcar faţă de sine însăşi că era vorba de o fabulaţie. Mai degrabă timpul era un specialist în „fardarea" realităţii, putea să acopere trecutul, dar nu putea să-l facă să dispară. Trecutul este o parte integrală din viaţa cuiva, nimic din ce s-a făcut cândva nu se mai poate desface. Întâmplările aparent uitate sunt depozitate într-un colţ îndepărtat al minţii şi într-o bună zi, în anumite circumstanţe, ţâşnesc pe neaşteptate. Un cuvânt întâmplător, o figură cunoscută, un film vechi noaptea târziu, toate pot să devină cheia care deschide valul amintirilor şi iată trecutul.

Catherine îşi sorbi cafeaua şi-şi dădu seama că-i tremurau mâinile. Avea de gând să se lase să cadă singură în prăpastia depresiei din cauza unui coşmar? Doar mai avusese visul acesta şi niciodată n-o tulburase atât de mult. Era o femeie puternică, dar soarta parcă se înverşuna să stoarcă ce era mai bun din ea. Era oare acesta produsul unei imaginaţii excesiv de bogate?

Refuzând să se mai gândească, se forţă să bea ultimele înghiţituri de cafea şi se duse înapoi în pat, sigură că nu va mai închide un ochi toată noaptea din cauza imaginilor îngrozitoare care o urmăreau.

Dar în câteva minute adormi buştean.

Capitolul 2

Un pic preocupată, Catherine îşi conduse Chevroletul gri-argintiu pe străzile întortocheate din Pittsburg. Întârziase. Fiul ei, Jerry, îşi terminase de mult orele, iar ea trebuia să-l ia de la şcoală şi pe urmă să se ducă repede acasă să se schimbe.

La naiba, Pierre! Omul acesta era incorigibil, niciodată nu respecta programul, niciodată nu-şi făcea griji despre faptul că întârzia. Catherine îşi dădu seama că pierdea mult prea mult timp din cauza lui şi ar fi renunţat

de mult la el dacă în tot oraşul ar mai fi fost cineva la fel de bun ca să-i aranjeze claia de păr indisciplinat.

Aplecându-şi capul, aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare şi zâmbi, fiindcă doamna care se uita la ea arăta foarte atrăgător. Faţa în formă de inimă de care se îndrăgostise Mel, părul negru şi bogat, ochii albaştri, fermi, nimic nu se schimbase. Chiar şi şuviţa de păr alb de pe frunte, şuviţa pe care Pierre se pricepea atât de bine s-o aranjeze, adăuga o undă de farmec întregii ei înfăţişări. Pentru cineva de aproape patruzeci şi opt de ani nu arăta rău deloc.

Când semaforul se făcu verde, o luă la dreapta. Remarcă dintr-odată o figură familiară în mulţimea care aştepta în staţia de autobuz. Blondă şi zveltă, Gloria se distingea imediat în gloata de oameni de la ora aceea de vârf. În ziua aceea purta o pereche de pantaloni cu dungi, confortabili, şi o cămaşă verde, cu haina asortată azvârlită lejer pe umăr.

Catherine se opri la o curbă şi se aplecă pe fereastră:

— Gloria!

Gloria răspunse imediat şi încercă să-şi croiască drum prin mulţime spre Chevrolet.

— Bună! Eşti rezultatul rugăciunilor unei femei disperate! Mergi în drumul meu?

— Sigur că da. Urcă.

Catherine apăsă butonul de deschidere automată a uşii şi Gloria se urcă în faţă, pe scaunul pasagerului.

— Cred că arăt îngrozitor, spuse ea aranjându-şi părul. Bate un vânt! Şi să mai stai şi în staţie după autobuz!

— Ce s-a întâmplat? Te-a lăsat în pană Pontiacul?

— Nu, băiatul ăla al meu a pus repede mâna pe el ca să se ducă la un meci sau ceva de genul ăsta. Până când o să-i ia bărbatu-meu motocicleta la care visează, Peter o să-mi ia mereu maşina şi pe mine o să mă lase baltă.

— Ce vârstă are Peter acum?

— A împlinit optsprezece ani în februarie.

— Şi atunci de ce…?

— David a spus că dacă nu ia note bune la şcoală nu vede nicio maşină. Peter a rămas pentru a doua oară corigent la matematică şi David s-a supărat.

— Poate că e prea dur cu băiatul.

— Ce pot să fac? oftă Gloria. Conflictul dintre generaţii. David a trebuit să muncească mult ca să ajungă unde e acum, dar copiii din ziua de azi vor mereu mai mult şi n-au deloc răbdare. Vor să aibă totul şi cât ai bate din palme.

— Continuă să-ţi spui că e doar un moment trecător, pentru amândoi. O să treacă.

— Crezi? Aşteaptă până când o să crească şi băiatul tău. O să vezi ce repede o să treacă.

— Jerry visează la ziua în care va avea o bicicletă. La treisprezece ani e tot ce-şi poate dori.

— La treisprezece ani Peter îmi dădea deja bătaie de cap. Ce bine-ar fi dacă ar învăţa mai bine la şcoală! Şi nici bărbate-miu nu e mulţumit să vină acasă cu note mici.

Catherine era o şoferiţă înnăscută aşa că trecea cu uşurinţă de pe o bandă pe cealaltă, câştigând timp. În timp ce aşteptau să se facă verde la semafor, pasagerul ei o întrebă:

— Vii la club diseară?

— Da, sper numai ca Mel să termine serviciul la timp.

— E destul de ocupat, aşa-i?

— Până peste cap.

— Unul dintre asociaţii lui e în vacanţă, aşa că el trebuie să lucreze peste program. Şi cum nu-i place să fac la fel, se întâmplă să luăm foarte des masa în oraş.

Gloria începu să râdă. Pielea i se încreţi pe obraz şi pistruii ei străluciră. Avea dinţii albi şi puţin cam laţi, dar se potriveau bine cu gura ei generoasă.

— Ce altceva ai mai observat la soţul tău american? Catherine îi aruncă o privire surprinsă:

— Ce întrebare ciudată!

— E o întrebare impertinentă, draga mea. În ochii Gloriei se citea un zâmbet poznaş. Când eu şi David am fost la baza aeriană din Normandia, am avut ocazia să

întâlnim mulţi dintre oamenii locali la petrecerile noastre: primarul, avocatul, doctorul., împreună cu soţiile lor, desigur. Uneori ne invitau ei în vizită aşa că am putut să observ ce fel de soţi sunt francezii. Mai târziu i-am văzut şi pe spanioli, când bazele americane din Franţa s-au închis şi am fost transferaţi la Madrid. Atunci am realizat ce înseamnă să ai un soţ european. Eşti norocoasă că nu te-ai măritat acolo.

Catherine zâmbi palid, oarecum deranjată de cuvintele cumnatei ei. Gloria îşi aprinse o ţigară cu bricheta de la bord în timp ce Catherine se gândi un minut.

— E adevărat, zise ea într-un final, ca şi cum ar fi vorbit cu sine însăşi. Mel e un om deosebit.

— Mă bucur că ai o părere bună despre fratele meu, ciripi Gloria bine dispusă. Ca de altfel toată lumea. Ia uite, se pare că am ajuns acasă.

Catherine opri în faţa unei vile mari, albe, în care locuia familia Miller.

— Nu vrei să intri? o invită Gloria.

— Nu, mulţumesc, mă grăbesc.

Tăind-o scurt vorbăreţei ei cumnate, Catherine îşi luă rămas-bun.

— Ne vedem diseară, la club.

Fără pasagerul din dreapta, Catherine acceleră spre şcoală, acolo unde Jerry o aştepta deja de ceva timp.

— Ai întârziat, mamă, observă băiatul, răsturnându-şi cărţile mai degrabă neglijent, pe bancheta din spate. Avea frumoşii ochi căprui ai tatălui lui, sprâncene blonde şi un păr cu aparenţă sălbatică.

— Diseară mâncaţi acasă? întrebă el lăsându-se să cadă pe scaunul pe care Gloria îl părăsise cu câteva momente înainte.

Catherine ridică din umeri.

— Nu, mi-e teamă că nu. Tatăl tău a invitat un coleg să ia masa cu noi, la club. Ania cred că a şi pregătit ceva foarte bun pentru tine, adăugă ea veselă, şi poţi să te uiţi la emisiunea ta preferată.

— Aş fi vrut ca Vicky să fie acasă, murmură trist

Jerry. Peste trăsăturile mamei lui trecu repede o umbră.

— Ţi-e foarte dor de ea?

— E amuzant să stai cu ea atunci când voi sunteţi la jocurile voastre de bridge. Ania e plictisitoare.

— Nu cred că ai motive să te crezi un băieţel abandonat. Am ieşit doar de câteva ori în oraş săptămâna asta.

— Da, dar şi când sunteţi acasă tot aia e. Tata e veşnic obosit şi mă trimite şi la culcare de cele mai multe ori tocmai când e vreo fază mai interesantă la film.

— Dacă ţi-am da voie, ai rămâne lipit de ecranul televizorului până la miezul nopţii. Cum ar rămâne atunci cu lecţiile?

— A, lecţiile! exclamă Jerry dispreţuitor, făcând un gest vag din mână. Tot aş fi al doilea sau al treilea din clasă.

Catherine zâmbi şi întoarse lent vehiculul spre autostrada care ducea la conacul Sky View Manor, o clădire lungă şi luminoasă, cu intrarea adăpostită sub un fronton. Câţiva metri mai încolo sclipea cu reflexe turcoaz apa unei piscine.

Sky View fusese construit de părinţii lui Mel, care făcuseră avere din comerţul cu porţelanuri şi care le făcuseră cadou casa lui Mel şi Catherinei, cu ocazia căsătoriei lor. Era aproape de familia Garrison, de care o separa un gazon întins, bine îngrijit.

Când Albert Garrison muri, soţia lui, Miriam, nu vru să plece din conacul impunător, în stil victorian, construit în secolul al nouăsprezecelea. Acolo îşi crescu ea copiii şi nepoţii.

La început, noua casă se numi conacul „Micul Sky”, dar după naşterea lui Jerry fu construită o nouă anexă şi piscina. Acum „micul” nu mai era un cuvânt potrivit ca să descrie o casă unde cei patru membri ai familiei puteau să-şi vadă de treabă fiecare fără să dea unul peste altul. Astfel că acum cele două case purtau aceleaşi nume, cu singura diferenţă că la intrarea în aripa lui Mel fusese fixată o plăcuţă: Mel Garisson, MD. Când era nevoie, Mel

putea să-şi consulte pacienţii din imediata vecinătate în cabinetul lui de acasă. Însă cele mai multe dintre lucrări şi le făcea în cabinetele din Pittsburgh, alături de alţi colaboratori, sau în spaţiul rezervat pentru el la spital, unde îşi făcea vizitele zilnice şi dădea consultaţii, dimineaţa.

Catherine parcă maşina în faţa garajului. În casă, Ania, servitoarea japoneză, gătea ceva bun. Aroma picantă de ardei care venea de la bucătărie aproape că-l hipnotiză pe Jerry:

— Ai făcut macaroane?

— Da, şi plăcintă, zâmbi uşor Anita, cu coada ochiului.

— Ai verificat cutia de scrisori? întrebă Catherine păşind înăuntru.

— Nu e nimic, răspunse Ania din bucătărie.

Pe faţa Catherinei, care urca acum scările spre camera ei, se citi dezamăgirea. Un pic mai târziu, Jerry îşi vârî capul ciufulit pe uşa întredeschisă a dormitorului.

— Nicio veste din Europa, nu? Eşti supărată foc, pun pariu. Fetiţa asta se cam întrece cu gluma.

— Îmi dai voie să mă dezbrac liniştită? se răsti ea la el.

— Bine, bine, nu e nevoie să mă muşti fiindcă Vicky e prea leneşă ca să scrie acasă. Închise repede uşa, apoi o deschise din nou.

— E vreo problemă dacă iau cina dincolo, cu buni?

— Nu, cu condiţia să n-o deranjezi. Dă-i mai întâi un telefon.

— Înţeles! într-o clipă, Jerry era la telefon. Între cele două case era o comunicare permanentă, aşa că Miriam nu se simţea niciodată singură.

— Zice că e în regulă! strigă Jerry pe scări în sus. O să vedem şi-un film la televizor. Pot să stau până la sfârşit?

— Da, cu condiţia să fii în pat la zece jumătate.

— Fir-ar să fie! mormăi Jerry cu o faţă lungă.

În timp ce-şi făcea duş, Catherine se gândea la Vicky. Cum să nu, fetişcana asta ducea lucrurile cam prea

departe. Plecase în vacanţă în Europa pentru două săptămâni, de aproape două luni de zile şi nici măcar nu spunea că are de gând să se întoarcă. Vicky se dusese la un concurs de călărie la Paris, unde participau concurenţi de la toate universităţile din lume. Vicky şi colegele ei câştigaseră deja un concurs în Providence, Long Island, unde era studentă la limbi străine.

Era înnebunită după cai şi călălărea de la o vârstă foarte fragedă la ferma unchiului ei. Când Vicky menţionase că vrea să se ducă în Franţa, să ia parte la competiţie, părinţii ei se dăduseră bătuţi în faţa ei. La urma urmelor fetele erau însoţite, iar Vicky se purtase întotdeauna foarte bine…

Dar de ce nu mai venea?

Catherine fierbea în timp ce se îmbrăca şi se machia maşinal. Alunecă în costumul cu croiala clasică, de culoarea jadului verde, care îi plăcea atât de mult lui Mel şi care se potrivea de minune cu ultima invenţie a lui Pierre, o pieptenătură simplă pe spate, care-i dezgolea urechiuşele frumos conturate. Apreciindu-se în oglinda înaltă, Catherine hotărî că arăta devastator de bine. O jumătate de oră mai târziu se dădea jos din Chevroletul pe care-l oprise în parcarea din faţa clubului, alături de maşina albă a lui Mel. Doctorul era absorbit în discuţie cu un domn slăbuţ şi cu o aparenţă foarte distinsă, unul dintre asociaţii lui.

— Bună seara, domnilor, zise ea când cei doi se întoarseră s-o salute. Zâmbetul cald al lui Mel o făcu să se simtă extraordinar de bine. Ochii lui ageri notară imediat eleganţa soţiei lui, de la coafura şic, până la tocurile sandalelor fine.

— Draga mea, arăţi senzaţional! murmură el, sărutând-o pe obraz.

— Doamna Garrison va fi vedeta balului, declară asociatul lui, un pic melodramatic.

— Bine, Bill, soţia ta arată întotdeauna grozav!

— Şi stai s-o vezi pe Gloria, continuă Mel. E superbă din cap până-n picioare. Îşi ridică privirea în sus şi apoi o

lăsă să cadă peste faţa întrebătoare a Catherinei.

— Dar nu-ţi spun. O să fie o surpriză.

— Vrei să spui că eu am ajuns ultima? întrebă ea descurajată. Mel dădu din cap că da.

— David e şi el pe-aici pe undeva. Iar celelalte doamne sunt la garderobă.

Mel nu exagerase. Când o întâlni pe cumnata ei la toaletă, lângă garderobă, Catherine nu-şi putu reţine o exclamaţie de admiraţie şi de invidie. Gloria purta o rochie în stil chinezesc, cu decolteu adânc, mâneci evazate şi crăpături lungi pe ambele părţi. Îi venea ca turnată.

— Nu ştiu de ce, dar cred că Mao Zedong n-ar fi fost prea încântat, murmură ea.

— Pur şi simplu ador moda orientală, declară Gloria, coborându-şi genele pe jumătate, ca să potenţeze şi mai bine efectul prin machiajul făcut de un specialist.

— Arăţi… pur şi simplu n-am cuvinte, recunoscu Catherine cu un zâmbet larg. Şi se gândi că Margaret, soţia lui Bill, cu rochia ei de culoarea palidă a levănţicii, arăta ca o ţărancă.

Femeile se alăturară soţilor lor, când le, un domn cu părul grizonant, le invită în salon pentru cocteilul de dinainte de cină.

— Ce-aş mai înota acum, exclamă Gloria privind cu jind în direcţia piscinei. Mi-am adus chiar şi costumul de baie

Soţul ei dădu din umeri, zicând:

— Draga mea, te rog, nu acum. Mor de foame. Dar tu.

Mel?

— Nu m-aş supăra dacă m-aş aşeza acum la masă.

În minoritate de voturi, Gloria oftă şi-i însoţi în sala cu candelabre de cristal şi multe lumânări. Cele trei cupluri se aşezară la o masă rotundă, acoperită cu o faţă de masă fină şi un setfin de tacâmuri scânteietoare. Gloria se întinse după lista de meniuri aşezată frumos pe un platou de argint în centrul mesei.

— Ia să vedem ce avem aici… Mama mia! Roşii cu

caviar şi păstrăv în cristale? Perfect! David, ai comandat toate astea special pentru mine?

— E pur şi simplu meniul zilei, răspunse soţul ei politicos. Dar ca să meargă un vin bun la el propun să comandăm vin alb de Burgundia. E toată lumea de acord?

Toţi erau şi David făcu semn chelnerului să se apropie. În timp ce se consulta lista de vinuri, Mel schimbă câteva banalităţi cu soţia lui. Nu, nu era prea obosit. El şi Bill reuşiseră să termine mai devreme decât planificaseră şi-l lăsaseră pe asistent să închidă cabinetul.

Cina fu foarte animată. Tocmai se înfruptau din desert, un sufleu de piersici, când cineva îl chemă pe Mel la telefon.

— Fir-ar să fie! făcu el aruncându-şi şerveţelul pe masă. Sper că nu e o urgenţă!

Privindu-l îndreptându-se spre telefon, Catherine îşi muşcă buzele, cu nervozitate.

— Uneori jurământul lui Hipocrate e o pacoste, oftă Bill. Între timp, apetitul Gloriei nu păru să scadă câtuşi de puţin. Ochii ei luceau de poftă când se servi cu a doua porţie de sufleu.

— Bietul Mel, nu-l lasă nici măcar să mănânce liniştit, îl compătimi ea fără convingere.

Mel se întoarse la masă câteva minute mai târziu. Era încruntat şi părea îngrijorat, dar când se aşeză, chipul lui păru relaxat:

— Alarmă falsă, zise el. Nu sunt chemat să fac cezariană în mijlocul nopţii şi, slavă Domnului, nimeni n-a avut un accident.

Citind întrebarea din ochii soţiei lui, ridică o sprânceană, surâse şi ridică indiferent din umeri. Catherine se linişti imediat.

Cumnatul o invită la dans şi ea se lăsă dusă pe ringul de dans. David se mişca lejer, fără efort. Era uşor să-l urmeze, iar ritmul orchestrei era minunat.

— Ce mi-a spus Gloria? Că Vicky încă nu s-a întors? întrebă David pe neaşteptate, dându-se un pas înapoi, ca să vadă mai bine chipul partenerei. Îşi caută de lucru acolo

sau ce?

— S-a hotărât să-şi prelungească şederea cu câteva săptămâni. E prima ei excursie în străinătate şi vrea să profite din plin de ea.

— Bine face. Pe de altă parte, tinerii din ziua de azi sunt atât de independenţi, că nu ne putem asuma riscul de a-i înstrăina. Când n-o să mai aibă bani, n-o să aibă încotro şi o să vină acasă.

— Oh, de-acum încolo n-o să mai stea mult, zise Catherine. O aşteptăm să apară în fiecare zi. Pe urmă, simţind o notă critică în vocea cumnatului ei, adăugă sigură pe ea. Şi totuşi, nu-i o chestiune de bani. Vicky e o fată foarte inteligentă şi ştie că dacă-şi prelungeşte prea mult vizita cade în extrema cealaltă.

Da, se gândi ea în sinea ei, şi totuşi, două săptămâni.

David o conduse înapoi la masă, unde Bill comandase şampanie. Băură un pahar în cinstea Margaretei, a cărei zi de de naştere era, şi apoi, când orchestra începu să cânte vesel o samba, Mel o luă pe soţia lui de mână şi o duse înapoi pe ring.

— Haide, zâmbi el, e dansul nostru preferat.

Cine-i privea mişcându-se împreună pe podeaua lustruită, nu putea nega faptul că formau un cuplu frumos. Mel era un bărbat foarte atrăgător, înalt şi slab, de o eleganţă suplă. Corpul ei se mula pe al lui; păreau că se mişcă aidoma unui singur trup.

La sfârşitul dansului, Catherine nici măcar nu respira greu. Începuse să se relaxeze şi să se simtă bine, şi aproape că bombăni un protest când Mel făcu prima mişcare să plece.

— Mâine mă aşteaptă o zi grea, spuse el surorii lui, care îl făcu „spărgător de petreceri”. Dar Bill fu de acord cu el şi David plecă şi el cu ei. Cele trei cupluri se îndreptară împreună spre maşinile din parcare.

— Catherine, ce-ar fi să mergi cu mine cu maşina? sugeră Mel Mâine îl las eu pe Jerry la şcoală şi pe urmă te aduc pe tine să-ţi iei Chevroletul.

Ea acceptă încântată. De obicei, după o noapte

petrecută la club, se întorceau acasă împreună. Catherinei îi plăceau nopţile astea la volan, când putea să-şi odihnească mâna pe genunchiul lui Mel stând rezemată cu capul de umărul lui. În momente de-astea, uitau că sunt căsătoriţi de mult şi se simţeau din nou tineri.

Maşina ieşi din parcare şi se îndreptă spre autostrada pe care puteau să ajungă acasă într-un sfert de oră. Nu era acesta drumul. După o seară petrecută la club, sau în altă parte în oraş, Mel obişnuia să conducă acasă pe drumul cel mai întins, de-a lungul vechii şosele, pe care era mult mai interesant să circuli în comparaţie cu autostrada plictisitoare. Catherine rămase uşor surprinsă.

— De ce o luăm pe-aici, Mel? întrebă ea. Îi plăcuse seara şi voia să prelungească sentimentul acela de relaxare totală; dintotdeauna îi plăcuse să străbată întunericul nopţii în drum spre casă, peste dealurile acelea. Se întoarse să se uite la el, căci întârzia să-i răspundă. Nu putu să nu observe că trăsăturile lui, de obicei relaxate, păreau foarte încordate. Mel era preocupat de ceva, era sigură că nici măcar nu-i auzise întrebarea. Îl privi timp de câteva minute, apoi îl întrebă care era problema, dar Mel continuă să privească drept înainte. Catherine se întrebă ce se putuse întâmpla de se schimbase aşa. Cu siguranţă, nu era vorba de seara aceea, celelalte două cupluri fuseseră foarte plăcute şi toată lumea râsese mult.

— Mel, ce te supără? repetă ea câţiva kilometri mai încolo. A zis cineva ceva în seara asta, ceva care te-a supărat?

— Îmi pare rău, draga mea, n-am vrut să te îngrijorez. Mă gândeam la altceva. Nu, seara a fost foarte frumoasă.

— Atunci de ce ne întoarcem acasă pe autostradă? Te grăbeşti în mod anume?

Mel o privi cu coada ochiului şi observă că era îngrijorată. Frână cu forţă, o privi cu un zâmbet silit, apoi se întinse şi o mângâie pe obraz cu podul palmei.

— Ne aşteaptă o telegramă acasă, zise el moale. Ea

tresări, tremurând.

— Doamne Dumnezeule!

— Nu intra în panică, nu e nimic grav. N-am vrut să-ţi spun mai devreme, ca să nu stric seara.

— E de la Vicky?

El dădu din cap că da.

— A deschis-o mama şi mi-a citit-o la telefon. Vicky a avut un accident.

— Şi de unde ştii că nu e grav? trădă vocea ei neliniştea care o cuprinsese.

— Pentru că aşa scrie. E trimisă de doamna Griffith, însoţitoarea lor, cea care s-a dus cu ele la Paris.

— Ştiu, ştiu, se impacientă Catherine. Ce scria, mai exact?

— Că Vicky şi-a rupt piciorul.

— Cum? rămase Catherine împietrită. A căzut de pe cal?

— Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc. Calul ei e acasă de aproape două luni de zile şi nu cred că străbate Europa călare.

— Dar ştii unde e?

— Telegrama zicea că e la Grenoble.

— Ce naiba face acolo?

— Schiază.

— Schiază? în iulie?

— De ce nu? Asta nu mă miră. Te-ai născut la munte, ai uitat că în regiunile muntoase poţi să schiezi şi vara şi iarna?

— Da, aşa e, ai dreptate, mormăi Catherine ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu podul palmei. Nu mai gândesc limpede. Dar de unde ştii că schia?

— Pentru că, răspunse el cu un calm exagerat, în telegramă era menţionat un accident de schi.

Mintea ei începuse să funcţioneze febril.

— Mi se pare ciudat, murmură ea.

Şi cum din partea lui nu veni nicio reacţie, zise mai tare: E o nebunie! De când a plecat din ţară, parcă s-a dus pe altă planetă. N-avem deloc veşti de la ea, parcă toate

firele ar fi fost tăiate!

— Sunt de acord cu tine că a scris cam rar… şi cam scurt.

— Cum să nu? Nici măcar n-a trimis vederi poştale ca să vedem unde e. Asta dacă nu punem la socoteală mâzgălitura de la Bruxelles.

— Şi de la Lausanne, adăugă el gânditor. Şi a mai fost şi telefonul acela de la Paris, în care ne cerea bani ca să poată sta mai mult…

— N-ar fi trebuit să-i trimitem niciun ban! Ar fi trebuit să-i cerem să vină acasă odată cu ceilalţi.

— Chiar crezi că e posibil să ţii o adolescentă de optsprezece ani în lesă? Ne-a spus că excursia aceasta o să o ajute să-şi îmbunătăţească franceza.

Se făcu o linişte scurtă, apoi Catherin mormăi din nou, ca pentru sine:

— Nu mă pot abţine să nu mă gândesc ce naiba făcea în Savoia. Mel îi aruncă o privire ascuţită.

— Ei, haide, n-are niciun rost să cazi acum în tot felul de speculaţii.

Catherine îşi îngropă obrazul la umărul lui şi începu să plângă.

— Draga mea, exagerezi, oftă el. A avut doar un simplu accident. Ea are oasele mobile, o să-şi revină foarte repede.

— Mel, trebuie să merg la ea, hohoti ea. Nu putem să ne lăsăm singura fiică într-un loc străin, singură, rănită.

— Bine, du-te la ea, zise el cu linişte.

Calmul lui păru să-i sporească starea de agitaţie.

— Dar tu nu înţelegi, zise ea cu voce tremurată.

— Înţeleg că nu eşti prea nerăbdătoare să pleci într-o asemenea călătorie.

— Oh, Mel, mă îngrozeşte! Niciodată n-am vrut să mă întorc acolo, cu atât mai puţin singură.

— Eşti mare, Catherine, îi reaminti el.

— Mă întreb dacă nu cumva înăuntrul meu se ascunde o fetiţă, oftă ea, încercând să se adune. Mă simt atât de bine când sunt cu tine, Mel, atât de apărată, atât

de împăcată cu mine însămi.

El încercă să destindă atmosfera, glumind puţin.

— Cred că un filosof francez, unul pe nume Pascal, a spus că tot răul din lume se trage de la faptul că omenirea nu e în stare să stea în bârlogul ei.

— Chiar aşa. Eu una mă simt foarte bine în bârlogul meu.

— Ascultă, zise el, şi vocea îi deveni severă. Nu trebuie să faci călătoria asta. Aş putea să iau avionul până la Grenoble şi să fiu înapoi în patruzeci şi opt de ore. Pot să văd în ce stare e Vicky şi, eventual, s-o aduc acasă, aşa că nu e nevoie să te mai chinui atâta. Telegrama nu e alarmantă. Dar înainte de a face ceva, o să-i dau un telefon doamnei Griffith ca să ne spună exact ce se întâmplă.

— Dar cum o să iei legătura cu ea?

— E un număr de telefon în telegramă.

— Chiar crezi că poţi să dai de ea? întrebă ea brusc încrezătoare.

— Sigur că da, draga mea. Probabil că aşteaptă să o contactăm. Te rog, calmează-te, da?

— Oh, Mel…!

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi se strânse la pieptul lui.

— Întotdeauna reuşeşti să mă linişteşti!

Acasă, faţada vechii case era cufundată în întuneric, numai portalul vilei mai mici era luminat…

— Mama s-a culcat, iar Jerry trebuie să fie şi el în pat, zise Mel, acţionând automat uşa de la garaj. Oricum, e prea târziu ca să sunăm acum, în Franţa e şase dimineaţa, mult prea devreme ca să dai telefoane. Hai mai bine să mergem la culcare şi mâine la prima oră o sun pe doamna Griffith.

Catherine fu de acord, dar zise temătoare:

— N-o să pot închide un ochi.

— Atunci ia un somnifer. În mod normal nu recomand aşa ceva, dar de data asta, doamnă, medicul vă prescrie unul.

Înainte să se dea jos din maşină, el o sărută tandru

pe păr. Pentru prima oară în treizeci de ani, sărutul lui nu-i dădu fiori. I se părea că deodată o fereastră se deschisese spre o lume pe care o crezuse uitată, o lume plină de capcane şi de pericole.

Capitolul 3

Vocea Ednei Griffith răsună atât de clar în convorbirea internaţională, încât Mel ar fi putut jura că era în camera alăturată. Părea o persoană amabilă şi vorbăreaţă.

— Ascultaţi, domnule Garisson, dumneavoastră ar trebui să ştiţi că eu n-am fost de acord ca Vicky să rămână aici în timp ce toate colegele ei s-au întors în Statele Unite, dar ea n-a ţinut cont sub nicio formă de obiecţiile mele. I-am pierdut orice urmă acum câteva săptămâni, şi apoi, tocmai când mă pregăteam să plec din Europa, am primit o scrisoare de la infirmeria ambasadei. Bineînţeles că am sunat-o imediat pe Vicky şi am aflat că e bine, dar deocamdată nu-şi poate mişca piciorul, e încă în ghips.

— Asta e o uşurare, declară Mel. Mama ei va fi bucuroasă să audă asta, era aproape să-şi piardă minţile de îngrijorare.

— Şi totuşi, cred că ar fi bine ca unul dintre dumneavoastră să vină să stea cu ea, adăugă imediat doamna Griffith. Trebuie să mă întorc neapărat acasă.

Mel era sigur că detectase o urmă de iritare în vocea ei. Era sigur că între cele două existase un frecuş când Vicky se hotărâse să nu se întoarcă acasă odată cu echipa.

— Care este adresa clinicii? întrebă el.

Domnişoara Griffith i-o dictă iar el o mâzgăli repede pe un carneţel.

— E în regulă, domnişoară Griffith. De-acum încolo o să ne ocupăm noi de tot.

— Să înţeleg că mă eliberaţi de orice responsabilitate faţă de

Vicky?

— Fără nicio îndoială. Vicky a ieşit singură de sub tutela dumneavoastră din momentul în care a refuzat să le

însoţească pe colegele ei.

— E bine, atunci. La revedere. Domnişoara Griffith puse telefonul în furcă şi răsuflă uşurată. Undeva, într-un colţ din mintea ei mai simţea o urmă de resentiment la amintirea lui Vicky Garrison. Fata fusese cam nărăvaşă, dar călărea excelent. Ocupase primul loc în topul clasamentului general, ceea ce o determinase oarecum să fie mai maleabilă cu ea. Fata asta îi dăduse mare bătaie de cap. Era independentă, încăpăţânată, tot timpul voia să facă lucrurile numai cum voia ea. Refuzase să accepte orice sugestie privitoare la felul cum ar putea să-şi petreacă timpul liber înainte de întoarcerea acasă.

Itinerarul le lăsa libere două săptămâni de zile, timp în care membrii echipei puteau să se plimbe pe unde voiau. La invitaţia unor organizaţii internaţionale, a prietenilor sau a rudelor, fetele scăpaseră, după cum le plăcuse, în Elveţia, în Anglia, în Belgia, cu singura condiţie să fie înapoi în Paris în ziua plecării.

Dar în ziua aceea Vicky nu era acolo, schia pe undeva prin Alpi. Cu câteva minute înainte ca avionul să decoleze, Vicky telefonase să-i spună că nu se întorcea acasă cu celelalte. Avusese loc o discuţie tăioasă în care domnişoara Griffith insista ca fata să plece acasă cu următorul zbor, pe propria ei cheltuială. Dar fata îi spusese că înainte să plece din Paris luase legătura cu părinţii ei şi aceştia îi dăduseră voie să-şi prelungească şederea. Ştia că domnişoara Griffith n-avea să plece cu membrii echipei, mulţumindu-se să-i vadă instalaţi în siguranţă în avion. Vicky promisese că se va întoarce acasă atunci când va pleca şi supraveghetoarea.

Plictisită, Edna uitase repede de călătoarea care-i fusese dată în grijă până în ziua în care primise un telefon de la ambasadă în care era informată că Vicky suferise un accident şi voia ca domnişoara Griffith să vină la Grenoble, unde era internată. Dar Edna hotărî că ar fi mai bine să-i anunţe pe părinţi. Asigurată de doctorul Garisson că nu mai avea acum nicio responsabilitate faţă de fată, nu-i mai rămânea decât să-şi facă bagajele. Avea de gând să plece

acasă, fără să mai piardă niciun minut sau să-şi mai bată capul cu ceva.

*

— Mulţumesc, Ania, asta e tot. Menajera pregătise geamantanul Catherinei pentru plecarea la Paris. Discretă ca întotdeauna, Ania înclină din cap şi părăsi încăperea fără să facă cel mai mic zgomot. Catherine se plimbă de colo până acolo prin cameră. Hotărâse că ea şi nu Mel trebuia să plece la fiica lor, la urma urmelor ea era cea mai apropiată de Vicky. Mai erau trei ore până la decolarea avionului, dar ea chemase deja taxiul care avea să o ducă la aeroport, ca să fie sigură că nu va întârzia. Se simţea foarte ciudat, avea o senzaţie asemănătoare cu cea pe care o avusese cu o noapte înainte. Ce o frământa atâta? Ceva din trecut îi tot revenea în minte în imagini atât de tulburi încât nu reuşea să le limpezească. Încercă să nu le bage în seamă, dar nu reuşi să se scuture de presentimentul că o aştepta ceva rău, ceva care urma să se întâmple. Ce va găsi oare în Franţa? încercă să se calmeze, la urma urmelor mergea acolo numai ca să o ia pe Vicky şi să se o aducă înapoi acasă în Statele Unite. Călătoria avea să dureze cel mult trei zile. Se aşeză pe un scaun şi începu să se joace nervos cu colierul de perle pe care-l purta la gât. Când auzi clopoţelul de la intrare sări repede de pe scaun, luă geamantanul şi coborî repede scările la taxiul care o aştepta.

Cum stătea nerăbdătoare în sala de aşteptare, nerăbdătoare să plece, Catherine îşi auzi strigat tare şi clar numele în microfon. Se întrebă cine naiba putea s-o sune acum. Alte veşti proaste? Cu inima bătând, se îndreptă către cel mai apropiat telefon.

— Alo, aici doamna Garrisson.

— Draga mea, cât de mult te invidiez! Tocmai l-am sunat pe Mel şi mi-a spus că pleci în Europa. Ce minunat! se extazie Gloria de la celălalt capăt al firului.

Catherine scoase un oftat de uşurare şi răspunse cu o strâmbătură.

— Nu-i chiar o călătorie de plăcere, să ştii. O să mă

întorc acasă cu Vicky. N-am să vizitez Parisul, din gară voi lua trenul direct spre Grenoble.

În momentul acela se anunţă zborul spre Paris şi Catherine îşi luă grăbită rămas-bun.

*

Poftim biletul, doamnă Garrisson.

Catherine, căreia începuse să-i pară rău că nu-l lăsase pe Mel să vină în locul ei, făcu un efort să nu mai ia în seamă imaginea câmpului care alerga prin fereastra deschisă a compartimentului ei.

— Mai avem mult? întrebă ea pe un ton un pic repezit.

— Vom ajunge în staţia Grenoble în zece minute. Catherine întinse un bacşiş conductorului. Acesta puse banii în buzunar şi-şi duse mâna la caschetă.

— Mulţumesc, doamnă. Mă întorc în câteva minute să vă dau bagajul jos.

Catherine dădu din cap zâmbind, îşi îmbrăcă haina şi-şi puse pălăria pe cap. Purta întotdeauna pălărie, altfel s-ar fi simţit dezbrăcată. Îşi trase mănuşile şi-şi lăsă privirea să rătăcească din nou pe geam. Părea că imaginea câmpului se proiecta în mintea ei pe un ecran de dimensiunea unei ferestre, pe care trecutul ei începea să prindă contur.

Mai întâi apăru muntele, trezind în sufletul ei amintirea vacanţelor din copilărie, apoi, ca răspuns la cadenţa trenului, alte sunete se făcură auzite din străfundurile memoriei: vuietul vântului prin pini, alunecuşul saniei pe zăpada proaspăt căzută... Scrâşnetul de frâne pe care-l făcu trenul care intra acum în gară o aduse brusc în prezent. În minutele următoare îşi făcea loc prin mulţimea care se adunase pe peron, în jurul călătorilor care coborau şi lua un taxi spre spital, acolo unde se afla Vicky.

La primul contact cu locul din care plecase în urmă cu treizeci de ani, Catherine se simţi dezorientată. În trei decenii, oraşul se schimbase radical, nu mai recunoştea aproape nimic, începând cu gara care fusese construită în

1968, cu ocazia Jocurilor Olimpice de iarnă, după cum scria pe placa din perete. Acelaşi sentiment o încercă şi când traversă oraşul, a cărei arhitectură suferise un proces uluitor de modernizare. Da, anii trecuseră şi multe dintre locurile încărcate de amintiri purtau acum o pecete nouă, ceea ce, în loc să o deranjeze, o liniştea. Sigur, unele lucruri nu se schimbaseră. Tot muntele era la sfârşitul fiecărei străzi şi dacă s-ar fi străduit puţin probabil că ar fi dezgropat şi imagini mai vechi peste care se suprapuseseră urmele proaspete şi agresive ale prezentului. Trecutul era scufundat liniştit în negura timpului. Catherine se simţi mai uşurată. Nu voia să şi-l amintească.

*

— Ce bine-mi pare să te văd, mamă!

Catherine se uită drăgăstos la fiica ei. Vicky stătea într-un cot şi pe faţa ei încântătoare ochii îi străluceau iar pe buzele pline, frumos conturate se zărea un zâmbet cald. Arăta aşa de sănătos, de bronzată şi plină de viaţă, încât prezenţa ei într-o cameră goală de spital părea ciudată.

— Sunt mai bine de două luni de când te-am văzut ultima dată! îi reproşă mama ei pe jumătate severă. Trebuie să recunoşti că ai mers cam prea departe, Vicky.

— Dar mamă, m-am distrat aşa de bine!

Ochii ei albaştri aruncau scântei peste marginile paharului de şampanie pe care o asistentă o adusese ca să sărbătorească sosirea mamei. Catherine nu-şi amintea să o fi văzut vreodată atât de frumoasă pe fiica ei. Oare şederea în Europa îi dăduse strălucirea aceasta? Se aplecă să o sărute, iar Vicky îşi puse paharul pe noptieră şi o sărută cu foc pe mama ei.

Chiar mi-a fost foarte dor de tine, mamă.

Catherine strânse cu căldură corpul firav al fiicei ei, apoi se dădu înapoi şi o privi gânditor:

— Mă cam îndoiam de asta, judecând după graba cu care ai vrut să te întorci acasă. Când ochii li se întâlniră, izbucniră amândouă în hohote de râs. Vicky, ca şi fratele ei Jerry, semăna cu Mel, numai că ea era versiunea ideală a

tatălui. Părul roşcat deschis arunca sclipiri de flacără, iar pistruii de pe nasul ei fin îi dădea o notă deşi mai mare prospeţime.

Arată ca o fată tipic americană, se gândi mama ei, pentru a mia oară. Ea şi Mel glumiseră adesea despre asta.

— Şi ce-ai făcut tu tot timpul ăsta, întrebă ea, privindu-şi cu nesaţ odorul şi trăgându-i noptiera mai aproape. Chipul lui Vicky părea gata să explodeze de atâta fericire. Apoi privirea ei se plimbă prin fereastra deschisă şi rătăci prin parc.

— Oh, o grămadă de lucruri, zise ea vag, întinzând o mână la întâmplare după paharul de pe noptieră.

Catherine aştepta, uimită. Murea de nerăbdare să audă explicaţii, detalii, toate acele lucruri pe care mesajele scurte ale fetei refuzau să le dezvăluie. Nu se putea abţine să nu se minuneze de coincidenţa care o adusese pe fata ei tocmai în oraşul în care îşi petrecuse adolescenţa şi îşi făcuse studiile.

Vicky nu părea grăbită să satisfacă prea curând curiozitatea mamei. Cu ochii pe jumătate închişi, cu o expresie visătoare pe faţă, îşi sorbea delicat şampania.

Catherinei îi venea să o scuture.

— Mă tot întreb, zise ea tare, de ce te-ai îndepărtat de grup şi ai venit tocmai în regiunea asta unde nu era nimic de făcut pentru tine.

— Ba era, mamă, cum să nu! Schiatul. Catherine dădu din umeri.

— Schiatul? Dar ai venit aici să călăreşti! Şi apoi, sunt o grămadă de staţiuni de iarnă în Statele Unite.

Vicky făcu un gest vag cu mâna.

— Păi, aşa s-a ivit ocazia… Şi apoi, adăugă ea repede, ca şi cum ar fi vrut să evite o întrebare, chiar am vrut să cunosc zona asta, mamă. Tu ai vorbit întotdeauna cu atâta pasiune despre Alpi! Pur şi simplu m-au fascinat. Ăsta a fost unul dintre principalele motive pentru care am vrut să vin aici. Când mi s-a spus că se poate schia şi primăvara şi vara am vrut imediat să petrec aici o parte din vacanţă. Şi cum eram libere să ne petrecem cum vrem timpul liber, m-

am hotărât să profit.

— Cred că ai profitat cam prea mult, protestă mama ei. Ai depăşit limitele, asta e.

— E aşa de plăcut să schiezi în timpul ăsta al anului! Iar munţii de aici îţi taie răsuflarea! Vocea fetei tremura de entuziasm.

Şi Catherine iubise acest munte, cu disperare. Dar Vicky nu se născuse în umbra lui, nu respirase aerul tăios în dimineţile de iarnă, nici nu văzuse aburul răsăritului ridicându-se din văi ca un văl de mister. Catherine nu se putea abţine să nu se întrebe cum de reuşise să-i transmită acestui copil din Lumea Nouă sentimentele acestea adânci pe care încercase atâta timp să şi le scoată din inimă.

Catherine îşi îndreptă atenţia asupra ghipsului de pe piciorul lui Vicky.

— Te-a durut?

Vicky ridică indiferent din umeri.

— Puţin, la început, zise ea lovind uşor în ghips cu degetele, şi adăugă cu satisfacţie. Dar n-o să-l mai port mult, or să mi-l scoată mâine. Oof! M-am săturat să stau întinsă în poziţia asta de-atâta timp.

Catherine o înţelese. Cunoscând temperamentul plin de energie al fetei ei, îi era uşor să înţeleagă cât îi era de greu să îndure nemişcarea aceea forţată.

— Unde-ai căzut? În ce staţiune?

Vicky se pregătea să-i răspundă când la uşă răsună o bătaie. Corpul ei se răsuci brusc, cu chipul încordat într-un amestec ciudat de nelinişte, speranţă şi aşteptare.

— Intră! Aruncându-i mamei ei o privire fugitivă, ochii ei se lipiră de uşa care se deschise ca să facă loc unui buchet uriaş de trandafiri şi irişi albaştri, în spatele cărora persoana care-i aducea aproape că nu se mai zărea.

— Alte flori pentru domnişoara! oftă el, îndreptându-se spre masă, unde un buchet de petunii de toate culorile ocupa o vază de porţelan. Tânărul îşi lăsă povara jos o clipă şi se uită spre pat, părând perplex:

— Acum unde o să le mai pun şi pe-aslea? În capelă nu mai e niciun pic de loc. Cele pe care le-am pus acolo

nici măcar n-au început să se ofilească.

O roşeaţă bruscă invadă obrajii lui Vicky. Aruncă o privire piezişă mamei ei şi răspunse stânjenită:

— Ia o vază din baie. Asistenta a pus una acolo de dimineaţă.

— Bine gândit! zâmbi băiatul. Intră în baie şi se întoarse cu o vază plină cu apă în care aşeză buchetul. Sunteţi într-adevăr răsfăţată, remarcă el făcând şiret cu ochiul.

Surprinsă, Catherine nici nu se mişcă atâta timp cât dură schimbul acesta de replici. După ce plecă băiatul cu florile, întrebă pe un ton în aparenţă calm.

— De la cine sunt florile?

Vicky zâmbi, respiră adânc şi-i dădu drumul:

— De la Marc, mamă.

Un moment Catherine rămase fără un cuvânt. Ridică din sprâncene, îşi privi fiica drept în ochi şi întrebă:

— Şi Marc cine e?

Genele lui Vicky fluturară, o clipă pe faţa ei pluti un zâmbet, apoi explodă:

— Of, mamă! Tocmai încercam să-ţi spun. Marc este motivul pentru care am rămas în Europa. Îl iubesc, mamă!

Bătu din palme, triumfătoare, dorind în acelaşi timp înţelegere. Pe fiecare colţişor de pe chipul ei radia tinereţea. Acum că neliniştea dispăruse, răsufla uşurată că reuşise să dea la iveală secretul care îi ardea pe buze.

Se lăsă o linişte stânjenitoare. Catherinei îi venea greu să „digere” vestea pe care o primise, dar ochii ei se îmblânziră repede.

— Deci asta era, zâmbi ea. Trebuia să-mi dau seama că felul neobişnuit în care te-ai comportat are la bază o explicaţie de genul ăsta. Bine, draga mea, povesteşte-mi totul.

Catherine se aşeză mai confortabil în fotoliu şi luă de pe măsuţă paharul pe jumătate plin şi întrebă, întinzându-l înainte:

— Te superi? Am nevoie de ceva care să mă întărească în faţa şocului.

Apoi chicoti uşor, aproape câştigată. Vicky bătu din palme, încântată:

— Mamă, eşti cea mai tare!

— Degeaba mă linguşeşti. Hai să vedem despre ce e vorba, secretoasă mică ce eşti! Se aplecă atentă în faţă, încordată de curiozitate. Ce mai veşti avea să-i spună lui Mel la telefon! Apoi, chipul ei se înnoră brusc.

— Dar spune-mi, ce intenţii are băiatul ăsta?

— Veşnica întrebare. Vreau să mă mărit cu el, mamă! Catherine trase adânc aer în piept, de parcă i-ar fi luat cineva o greutate de pe inimă.

— Şi el ce vrea?

— El mă adoră. Vicky dădu uşor din umeri. În vocea ei era mândrie şi multă siguranţă. Declaraţia ei era categorică, nu conţinea nicio urmă de îndoială, niciun grăunte de ezitare.

— Totuşi, e prea repede, rosti mama ei, fără a-şi fi revenit încă din uimire.

— O, nu! Amândoi simţim la fel de două luni de zile.

— Două luni?

— De când am ajuns la Paris. Catherine rămase din nou fără cuvinte:

— Ah! Dar… aşa de repede… în Paris…

— A fost ca o străfulgerare, zise simplu Vicky.

— Aşa de repede?

— Da. Dragoste la prima vedere, întări Vicky cu fermitate… Din momentul în care l-am văzut, ori mai bine zis, la câteva minute după ce l-am văzut, am ştiut că va fi al meu.

Catherine începu să râdă.

— Trebuie să admit că nu pierzi timpul când vrei ceva. Vicky ridică melodramatic o mână.

— La ce te aşteptai mamă? M-am îndrăgostit. Şi tu ştii cât de repede se poate întâmpla acest lucru. Abia îţi dai seama că te şi trezeşti cu o senzaţie ciudată de căldură în capul pieptului şi inima îţi bate cu o sută de kilometri la oră. Nici nu mai ştii pe ce lume eşti, dar te simţi în al nouălea cer. Şi iată-te îndrăgostită.

— Şi iată-te îndrăgostită… Mulţumesc pentru prelegere, zâmbi Catherine.

— Ştiu totul despre dragoste acum, clătină Vicky din cap.

— Ce vrei să spui? întrebă repede mama ei, cuprinsă iar de nelinişte.

— Că am avut ocazia să-mi cercetez sentimentele, că am încercat să-mi dau seama cum s-a întâmplat. N-am simţit niciodată ceva asemănător, nici în Pittsburgh, nici în Providence sau în orice alt loc. Şi totuşi, erau o mulţime de băieţi acolo, unii dintre ei chiar foarte chipeşi şi cu farmec. Dar pe mine nu m-a atras niciunul. Şi din ce îmi povesteau fetele despre pasiunile lor şi despre întâlnirile lor…

Vicky îi aruncă o privire plină de semnificaţii mamei ei.

— Unele dintre ele au cedat destul de mult, mamă, şi nu întotdeauna din motive care ar putea fi întemeiate.

Vicky clătină din nou din cap. Spuneam că problemele lor de amor nu mă interesează pe mine. Eu nu voiam să mă implic şi să-mi complic viaţa în mod inutil. Mă întrebam mereu cum de pot acorda atâta importanţă unor asemenea lucruri. Dragoste, sex. Numai asta aveau în cap. Şi când te gândeşti că a trebuit să vin tocmai până aici ca să descopăr adevărata dragoste, suspină ea adânc. Dar ce poţi să-i faci, aşa a fost scris în stele.

Se opri o secundă, apoi continuă, cu însufleţire.

— Sigur că da, a fost mâna destinului.

Catherine îşi privi înduioşată fiica, simţindu-se fericită pentru ea. Îşi amintea că şi ea se simţise la fel când se îndrăgostise prima oară, în tinereţe. Dar alungă repede orice astfel de gând din mintea ei.

— Ştii, spunea Vicky, am fost mai tot timpul împreună de când am ajuns la Paris. Ne leagă ceva foarte puternic, mamă. N-am simţit niciodată ceva asemănător!

Amuzată, dar în sinea ei foarte impresionată, Catherine asculta explicaţiile încurcate ale fiicei ei. Oricine ar fi auzit-o ar fi crezut că Vicky descrie o problemă complicată de matematică pe care ea a rezolvat-o într-un

timp record. Povestea aproape comic, dar cu o asemenea convingere încât mama ei nu se putea îndoi de sinceritatea emoţiilor ei. Vedea acum o latură nouă la fiica ei, romantică.

— Şi cu ce se mai ocupă băiatul ăsta, în afară de faptul că îţi trimite flori?

— Nu-i aşa că e un scump? Vicky privi înduioşată la toate buchetele acelea de flori aşezate prin toată încăperea. Face parte din patrula de schi, răspunse ea.

— Patrula de schi! strigă Catherine. Asta e tot ce face în viaţă?

— Nu, bineînţeles că nu. E student. Vrea să devină chirurg, exact ca tata. Dar vacanţele şi le petrece întotdeauna pe schiuri. Oh, mamă, dacă ai şti ce atletic e, exclamă ea cu un zâmbet larg. Călăreşte chiar mai bine decât mine. A fost reprezentantul facultăţii lui la concursul de călărie, la care a câştigat premiul întâi.

— Aşa deci, zise Catherine sec. Începea să înţeleagă circumstanţele care îi aruncase pe cei doi tineri unul în braţele celuilalt şi felul în care ulterior decurseseră lucrurile.

Desigur, gândul acesta n-o deranja. I se părea romantică aventura lui Vicky aici, în Europa, deşi o senzaţie vagă de nelinişte începuse să i se strecoare în suflet, pe măsură ce cântărea posibilele consecinţe ale acestei iubiri.

— Şi eu ce trebuie să fac acum? întrebă ea privindu-şi odorul cu duioşie.

— Păi, anunţă-l pe tata de logodnă.

— Doamne Dumnezeule! da' ştiu că te grăbeşti, nu glumă. N-ar trebui să-l văd şi eu mai întâi pe acest tânăr, pe viitorul meu ginere? Poate ar trebui să iau legătura şi cu părinţii lui. Are părinţi, nu-i aşa? Unde stă atunci când nu face schi sau nu călăreşte?

— Îşi face studiile la Paris, dar e de loc din zona aceasta a Alpilor. Familia lui trăieşe într-un sătuc, nu departe de aici.

Brusc, zâmbetul Catherinei se topi, sprâncenele i se

împreunară într-o cută de îngrijorare şi în ochi i se citi îndoiala. Dintr-un sat? Ce sat?

— Nu-mi mai amintesc exact numele, răspunse Vicky într-o doară.

În acel moment telefonul începu să zbârnâie, şi conversaţia se întrerupse. Vicky luă repede receptorul şi rosti câteva cuvinte. Chipul ei se lumină; acoperi microfonul cu o mână:

— O să-ţi spună chiar Marc. Vine încoace. Şi rosti cu emoţie în receptor:

— Sigur, Marc, poţi să urci. Am o surpriză pentru tine, dragule.

— Au ajuns deja la nume de alint, se gândi Catherine cu o uşoară strângere de inimă. Numai bătaile inimii ei mai umpleau liniştea care se instalase după ce Vicky aşeză telefonul în furcă şi rămase cu privirea întoarsă spre uşă. În sfârşit, se auzi o bătaie uşoară.

— Intră, strigă ea. Forma masculină care se opri în prag era subţire şi tinerească. Vizitatorul făcu câţiva paşi înăuntru, apoi se opri scurt la vederea Catherinei.

— Intră, îl încurajă Vicky, râzând, pe jumătate întoarsă spre mama ei.

Tânărul înaintă, zâmbind timid. Era destul de înalt şi zvelt, cu trăsături fin şlefuite de muntean, cu ochi căprui, păr negru tuns scurt şi în general cu un aer sănătos şi masculin. Catherine îşi reţinu răsuflarea pe măsură ce se îndrepta către ea, contrariată şi conştientă în acelaşi timp că pe faţa ei se citea ceea ce simţea.

— Marc, ţi-o prezint pe minunata, scumpa mea mamă. Catherine aproape că îşi duse mâna la spate când silueta lui înaltă se aplecă să i-o ia.

— Mă simt onorat să vă cunosc, zise el. Vocea lui era profundă, frumos modulată, cu un accent uşor savoiard. Vocea aceasta trezi un ecou în amintirile Catherinei. Şi chipul acesta. O clipă mai devreme ar fi crezut că o stafie păşise înăuntru, o umbră a trecutului ei. Răsuflarea i se accelerase pe măsură ce încerca să se scuture de impresia aceea stranie care pusese stăpânire pe ea. Privirea lui

Marc se întoarse de la ea şi se îndreptă asupra pacientului de pe pat:

— Cum te mai simţi, Vicky?

— Foarte bine.

Acestea erau doar simple cuvinte, dar ochii lor se întâlniră şi rămaseră aşa îndelung. Vicky îşi înălţă chipul şi el se aplecă, barându-i vederea asupra mamei ei. Îşi strecură posesiv braţele în jurul umerilor ei şi o ţinu aşa cu o tandreţe infinită. În poziţia aceea ar fi putut reprezenta simbolul iubirii şi al tinereţii. Catherine fu atât de impresionată de bucuria intensă care iradia din acest cuplu tânăr, încât uită îngrijorarea ei sâcâitoare şi fără nume.

După un moment tuşi încet, ca să le amintească tinerilor de prezenţa ei. Râsul lui Vicky izbucni puternic, plin de vioiciune şi de satisfacţie.

— Doamne, am uitat cu totul de lumea de afară. Te rog să ne ierţi, dragă mamă. Ce părere ai despre logodnicul meu? Şi în vocea ei se simţi mândrie tinerească. Catherine zâmbi palid.

— Dă-mi puţin timp să-l cunosc mai bine. Îmi faci atâtea surprize de la un timp că simt că-mi vâjâie capul.

— Biata mama, încă nu şi-a revenit!

— Care e numele tău de familie? întrebă Catherine răguşit. Uitându-se la Marc.

— Marc Bessiers, răspunse el, ridicându-se încă o dată în picioare.

Ceva explodă în pieptul ei. Putea să simtă culoarea fugându-i din obraji. Nu! Nu! gemu o voce în sufletul ei. Nu, nu poate fi decât o simplă coincidenţă. Devin caraghioasă. Soarta nu poate fi atât de crudă. Şi-apoi, e imposibil, absolut imposibil!

Exclamaţia plină de încântare a tinerei rupse tăcerea care căzuse după cuvintele lui Marc.

— Ce nume drăguţdoamna Bessiers. Îl ador!

Ochii Catherinei nu se întoarseră nicio clipă de la chipul lui Marc. Păreau legaţi cu o bandă invizibilă de trăsăturile lui, de silueta zveltă, dar puternică, de

picioarele lui lungi, de om obişnuit cu muntele.

— De unde e familia ta? întrebă ea cu greu. Din ce loc?

— Eu n-aş putea să-l pronunţ, explică Vicky, gândindu-se că mama ei n-ar trebui să dea atâta importanţă unor detalii atât de nesemnificative.

— Dintr-un sătuleţ de la poalele muntelui Dauphine. Abia dacă e menţionat pe hartă.

Faţa Catherinei păli şi mai tare, fixându-l fără jenă, cu gura deschisă. Crezu că inima ei va înceta să mai bată. Palmele îi transpirară.

— Veymond, zise el. Dar eu am crescut în Marseille.

— Sigur, asta e, strigă Vicky, uitasem.

Catherine se simţi doborâtă. Simţi cum toată puterea i se scurge din corp.

— Ei, mamă, acum eşti mulţumită? întrebă Vicky cu o nerăbdare amuzată.

Maică-sa ridică o mână şi ceru linişte. Întrebarea pe care o punea acum avea pentru ea o importanţă capitală:

— Eşti cumva rudă cu… Philippe Bessiers?

Numele acesta păru că forţează ieşirea lor afară, printre buzele ei palide.

— E tatăl meu, spuse el cu uimire.

Catherine îngheţă pe scaun, împietrită. Acesta era calmul dinaintea furtunii, momentul acela de spaimă care precede năvala uraganului. E incredibil dar adevărat. O, doamne, de ce trebuie să i se întâmple asta lui Vicky, de ce fetei mele?

— Ei bine, mamă? întrebă Vicky, puţin îngrijorată de tăcerea bruscă a mamei şi de nemişcarea ei. În ciuda siguranţei pe care o afişa, Vicky se simţea descumpănită. Nu ştia că mama ei se afla într-o stare de şoc, dar era conştientă că asista la un fapt neobişnuit. Obrajii aceia de culoarea varului, buzele lipsite de sânge. Dintr-odată îşi pierdu exuberanţa de om tânăr, şi schimbă o privire îngrijorată cu Marc, în timp ce Catherine se ridica nesigură pe picioarele ei.

— Vă rog să mă scuzaţi, rosti moale Catherine. Sunt

obosită şi în tren e foarte greu să dormi. Se îndreptă spre uşă.

— Mamă! aproape că strigă Vicky. Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi face griji, draga mea. O să-ţi dau un telefon mai târziu

Şi uşa se închise fără zgomot în urma ei; Catherine părea că zboară.

Catherine simţea nevoia să geamă. Cu buzele strânse, privind disperată în faţa ei, alergă de-a lungul coridoarelor albe ale spitalului şi năvăli afară, în strada însorită, prin uşa dublă de sticlă. Era ora prânzului pentru funcţionarii din zona aceea şi capetele trecătorilor se întorceau curioase la trecerea Catherinei. Trei blocuri mai încolo, se trezi pe o stradă comercială, plină de vitrine. Ezită câteva secunde, alese o direcţie şi o urmă. Mulţimea se dădea la o parte să o lase să treacă, părând să simtă panica pe care-o lăsa în urma ei. Cu excepţia unui bărbat, un tip voinic, îmbrăcat în costum de afaceri, care stătea lângă o vitrină cu bijuterii şi se uita la trafic, care n-o văzu pe Catherine venind spre el, şi se ciocniră amândoi cu un zgomot greu.

Fiind cea mai firavă, Catherine păru cea mai şocată. Totuşi, ceva din figura acestui om părea să pătrundă prin ceaţa care o înconjura şi să-i atingă o coardă a memoriei. Îl măsură din cap până în picioare, încruntată, neştiind de unde să-l ia. Şi ciudat, cu cât se străduia mai mult, cu atât ochii ei păreau mai speriaţi. Nefiind în stare să-şi aducă aminte de unde i se părea că-l cunoaşte, şi temându-se să n-o considere nepoliticoasă, Catherine zâmbi, clătină din cap şi-şi continuă cursa pe stradă în jos.

Fugea. Fugea de ce? Parcă diavolul însuşi ar fi fost pe urmele ei, iar ea avea disperată nevoie de un adăpost. După un timp care i se păru o eternitate, coti pe o stradă mai puţin aglomerată. Dintr-odată se simţi extrem de obosită.

Observă o cafenea peste stradă şi se grăbi să traverseze, ignorând traficul. O maşină trebui să frâneze brusc în faţa ei ca să n-o lovească. Deşi şoferul îi strigă că

trebuie să fie nebună dacă trece aşa strada, Catherine abia dacă-l auzi. Intră înăuntru, nu rămase pe terasă. Voia să stea departe de zgomotul străzii şi de agitaţia trecătorilor.

Dibuind o masă în fund, Catherine se îndreptă spre ea şi se aşeză, încă tremurând, dar uşurată că găsise un locşor în care se putea gândi în voie. Prea multe gânduri îi roiau prin cap şi nu putea să şi le pună în ordine. Într-un târziu deveni conştientă că un chelner stătea lângă masa ei, dar fiind încă sub influenţa şocului, abia dacă se uită la el, de parcă s-ar fi întrebat ce caută ăsta aici.

— Doamna doreşte ceva? întrebă el, cu o oarecare nerăbdare.

— O… da. Pernod cu apă… fără gheaţă, abia reuşi să articuleze. Chelnerul plecă şi se întoarse imediat cu băutura.

Catherine îşi sorbi îndelung lichidul parfumat. Încet încet îşi venea în fire, dar expresia feţei ei rămânea la fel de încordată. Chipul ei reflecta o tensiune intensă, hotărârea cuiva de a rezolva ceva care fusese lăsat să aştepte prea mult timp.

Îşi termină de băut paharul, plăti chelnerului şi plecă. Dar acum paşii ei erau siguri, şi ochii îi scânteiau de mânie. Ştia ce avea de făcut.

Capitolul 4

— Domnule doctor, aveţi o convorbire internaţională. Mel Garisson dădu drumul radiografiei pe care o analiza şi ridică receptorul.

— Mulţumesc, Sarah.

Asistenta închise uşa cabinetului. Aşa cum se aşteptase, telefonul era de la soţia lui. Putea să-i simtă prezenţa, în ciuda miilor de kilometri dintre ei.

— Bună, draga mea. Mă bucur că ai sunat.

— O, Mel! Trebuie să vii, îl imploră Catherine.

— Unde să vin?

— Aici.

— La Grenoble? La ce naiba? Vicky se simte rău? Vocea lui era ascuţită şi plină de îngrijorare.

— Nu, nu, ea e bine. Se descurcă aşa cum ne

aşteptam. Or să-i dea jos ghipsul. Dar va trebui să vii s-o iei.

— Nu poţi s-o aduci singură? întrebă el, surprins.

— Aş vrea să fii şi tu aici, Mel.

— Dar scumpo, se opuse el, nu mi-e uşor să fac asta, nu pot să plec şi să-i las baltă pe pacienţi.

— Cred că unul dintre asociaţii tăi te poate înlocui pentru un timp aşa de scurt. O să-ţi ia două, trei zile, nu mai mult.

— Tocmai de asta pare lipsit de orice logică. Şi cu Jerry ce facem?

— Jerry… poate să rămână cu mama ta. Va fi încântată să aibă grijă de el.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa? Vocea Catherinei deveni insistentă.

— Te rog, vino, te rog!

— Acum ma pui pe gânduri. Mă îngrijorezi. Eşti sigură că nu ai probleme?

Se lăsă o pauză scurtă, în timpul căreia Mel era sigur că o aude respirând greu. Dar răspunsul ei veni liniştitor.

— Nu, am nevoie de tine aici, atâta tot.

El stătu câteva minute să se gândească. Se punea problema să se ducă până acolo s-o ia. Un dus întors rapid. Nu prea avea sens, dar Catherine avea desigur motivele ei, dacă-l chemase. Era prima dată când se ducea singură în Franţa, după ce plecase de-acolo, cu el, în urmă cu douăzeci şi cinci, ba nu, aproape treizeci de ani. În situaţia asta, bănuia că e normal ca ea să vrea să se întoarcă din nou cu el.

— Bine, zise el. Mai eşti acolo?

— Da, sigur. Ce-ai hotărât?

— Voi încerca să rezerv un loc în primul avion spre Franţa. Vin direct spre tine. Acum răsuflarea ei se auzi mai tare.

— O, da, Mel, mulţumesc!

— Să te anunţ la hotel, îndată ce aranjez totul, ca să-ţi spun când ajung? Sau o să fii la spital atunci?

Ea ezită câteva clipe:

— Lasă-mi un mesaj pe robotul de la recepţie.

— S-a făcut.

Urmă încă un moment de tăcere, apoi vocea ei, gâtuită de emoţie:

— Eşti grozav, Mel.

— Nu, deloc. Sunt doar un bărbat bine, nerăbdător să-şi vadă soţia… În vocea lui de obicei fermă şi catifelată se simţi o urmă de îngrijorare. Eşti sigură că nu eşti bolnavă?

— Nu, nu sunt bolnavă. Sunt doar… vreau numai să te ştiu lângă mine.

— Bine, contează pe mine. Aşa-i că nu poţi sta departe de mine, scumpete? râse el în receptor.

— Niciun moment. Pe curând, Mel. Şi închise telefonul aproape brusc. Mel puse şi el telefonul în furcă, încruntându-se uşor. Aşa era Cathy, impulsivă ca toate franţuzoaicele. Telefonul ei, care îl îngrijorase puţin la început, acum îl flata. Şi lui îi era dor de ea şi ideea de a zbura peste ocean ca să fie alături de ea făcea să-i vibreze coarda romantică din suflet. Dar mai erau câteva probleme de pus la punct înainte să plece.

Mel intră în biroul de alături în care partenerul lui dădea consultaţii unor pacienţi şi Bill ridică privirea spre el.

— Bună, Mel. Şi observând că celălalt avea aerul că vrea să-i spună ceva, întrebă:

— Care-i baiul?

Mel îi spuse pe scurt despre convorbirea cu soţia lui.

— Sigur, du-te la ele, îl asigură Bill. O să am eu grijă de pacienţii tai. Să n-ai nicio grijă.

O dată problema asta rezolvată, Mel ridică receptorul şi ceru o rezervare la primul avion spre Franţa. După o oarecare discuţie, reuşi să obţină un loc pentru dimineaţa următoare. Sună imediat la hotelul unde se cazase soţia lui şi lăsă mesajul la recepţie. Mulţumit că se achitase de sarcinile acestea, se întoarse în biroul lui Bill ca să-i dea câteva instrucţiuni cu privire la pacienţi, apoi o sună pe

Gloria ca să-i spună unde se duce.

— Minunat! ciripi ea. Ce romantic, tu şi Kate înapoi în Franţa, după atâţia ani. O să fie ca o a doua lună de miere. Vrei să am eu grijă de Jerry?

— Nu e nevoie. Mama o să fie mai mult decât încântată să-l aibă numai pentru ea în absenţa noastră. Oricum, mulţumesc, Gloria. Transmite-i toate cele bune lui David.

Acum că pusese la punct şi ultimele detalii, Mel conduse spre casă. Nu se putea abţine să nu fie puţin îngrijorat pentru Catherine, păruse ciudată la telefon. Oare se întâmplase ceva? Sigur că nu. Se dusese doar la Grenoble să o ia pe Vicky şi să o aducă înapoi acasă. N-ar fi trebuit să fie nimic nelalocul lui în toată călătoria asta. Să fi fost starea fetei mai proastă decât spusese soţia lui? E adevărat că avusese un accident de schi, dar din câte ştia el, îşi rupsese doar piciorul. Nu era ceva grav, de care trebuia să intri în panică.

Un claxon puternic îl făcu să tresară din gânduri şi să tragă repede de volan, evitând astfel coliziunea cu un camion cu remorcă ce venea din faţă. Reduse viteza, făcându-şi singur reproşuri. Dacă starea lui Vicky ar fi fost gravă, soţia lui i-ar fi spus. Probabil era vorba de altceva. Dar ce? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât credea mai mult că nu numai de dorul lui îl chemase Catherine. Încă mai auzea vocea ei tot mai slăbită, în telefon: „Oh, Mel! Trebuie să vii Am nevoie de tine aici…”

Acum cuvintele ei îi sunau altfel. Poate că nu erau doar nişte cuvinte romantice, de franţuzoaică impulsivă. Ajungând acasă, Mel îşi abătu gândurile, şi le spuse maică-sii şi lui Jerry de schimbările bruşte de plan.

— Îmi pare bine că s-a hotărât în sfârşit să vină acasă, declară băiatul. A stat cam multişor!

Nu avu nicio obiecţie să-şi mute lucrurile la bunica. Era mult mai „mişto” să se ducă acolo decât să stea cu Ania, care „îi ocupa tot spaţiul” cicălindu-l mereu să strângă în urma lui sau să dea volumul mai încet când îşi asculta muzica favorită.

— Buni mă lasă întotdeauna să fac ce vreau, încheie el, zâmbind cu satisfacţie.

Mel îl lăsă să o anunţe pe bunică-sa la telefon, şi se apucă să-şi facă bagajul. A doua zi trebuia să se trezească devreme ca să ajungă la timp în aeroport.

După ce termină cu pregătirile, Mel mai întârzie puţin în sufragerie, să fumeze o ultimă ţigară înainte să se ducă la culcare. Nu-i era somn deloc. Discuţia de la telefon îi pusese adrenalina în mişcare. De obicei atât de calm, că putea fi luat drept flegmatic, Mel era acum nervos. Îi era dor de soţia lui. Pentru prima dată îşi lăsă gândurile să zboare înapoi spre aventura aceea de tinereţe, care începuse în Europa şi care se încheiase cu nunta lor. Fusese un gest cam riscant, însă nu regretase niciodată. Catherine devenise o americană adevărată. Era o soţie bună, tandră, capabilă, seducătoare. Era tot ce-şi putea dori un bărbat, era mândru de ea şi o iubea şi acum, după atâta timp. Chiar mai mult decât la început.

Treizeci de ani trecuseră. Perioada aceasta din viaţa lui părea aşa de îndepărtată, că parcă era o altă lume, în care el juca doar rolul unui spectator. Încă mai era confuz. Dar pe măsură ce gândurile se întorceau spre trecut, imaginile deveneau mai clare, mai detaliate. Acum retrăia fapte şi acţiuni dintr-o lume uitată. Dintr-odată memoria lui bătea la uşa trecutului.

*

În seara aceea din august 1944, când armata aliaţilor începuse să pătrundă în teritoriu, în urma bătăliei pe care o câştigase pe coasta franceză, în iunie, în faţă se întindea un drum necunoscut şi vag ameninţător. La volanul jeepului său, gândurile tânărului sergent Mel Garisson rătăceau departe. Pe neaşteptate, o formă umană ţâşni în raza farurilor lui. Trase tare de volan ca s-o evite, scoase o înjurătură şi se opri.

Omul pe care fusese cât pe-aici să-l zdrobească alergă spre portieră. Era o fată îmbrăcată într-o salopetă de fermier, cu părul strâns la spate într-o coadă de cal, ţinând în mână un geamantănaş.

„Iar autostopişti!” se gândi Mel iritat de apariţia acestui pierde-vară.

— Merg la Paris. Puteţi să mă luaţi şi pe mine? întrebă ea cu o voce firavă.

El aproape că refuză şi apăsă pe acceleraţie să plece, dar ceva din atitudinea străinei îl opri.

— Nu circulă niciun autobuz într-acolo, se grăbi ea să mai spună, şi am făcut deja cvţiva kilometri pe jos. În rugămintea ei aproape disperată se simţea teama.

Din fericire Mel îi înţelegea limba. Vorbea binişor franceza şi o înţelegea încă şi mai bine. Stătuse doi ani în Canada, lucrând la Québec în ramura de porţelean din firma tatălui său şi studiase la universitatea din Laval înainte să se întoarcă în Statele Unite. Fusese chiar abonant la „Paris Match” şi se ocupase de standurile pentru publicaţiile scoase de Clubul de Carte Franceză.

— Aş fi putut să dau peste tine, mormăi el în chip de răspuns. N-ar fi trebuit să sari aşa în faţa maşinii, pe un drum ca ăsta.

Ea murmură nişte scuze timide, gata să izbucnească în plâns. Mel se simţi dintr-odată ruşinat de duritatea lui.

— Bine, urcă, oftă el. Ea se supuse imediat, cu o grabă speriată, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva el să se răzgândească între timp şi să o lase în pustietatea aceea, la căderea serii.

„Ai crede că i-am vorbit foarte dur” se gândi Mel în sinea lui, atins de atitudinea ei vizibil descumpănită. După ce se aşează, apăsă pe acceleraţie şi jeepul îşi luă avânt printre copacii înalţi. Mel se întreba cum să înceapă o conversaţie cu fiinţa aceasta timidă, fără să o alarmeze şi mai tare. Tăcerea devenise stânjenitoare şi cea care o sparse până la urmă fu fata.

— Mulţumesc pentru că m-aţi luat, zise ea încet, pe jumătate întoarsă spre el. Avea o voce dulce, muzicală, cu un timbru fermecător, deşi gâtuit de emoţie. Mel uită imediat să mai fie ursuz.

„Mă întreb de ce e aşa de speriată”, se gândi el confuz. „Arăt oare ca un căpcăun?” Şi-i explică pe un ton

mai îmblânzit:

— E împotriva regulilor să luăm civili în maşinile militare, dar nu cred că o să se întâmple ceva dacă le încălcăm o dată. N-aş fi putut să te las singură pe drumul ăla pustiu şi să te dea peste tine vreo maşină.

— Mulţumesc, şopti ea. Doamne, ce nervoasă era!

— Nu e nevoie. Doar suntem de aceeaşi parte a baricadei, şi se presupune că trebuie să ne ajutăm unii pe alţii.

Ea oftă adânc, aprobator.

— Sunteţi canadian? întrebă ea după câtva timp.

— Nu, sunt american. Şi adăugă, glumind. Ai fi vrut să fiu canadian?

— O, nu! protestă ea. Se gândi câteva secunde, apoi zise. Canadieni sau americani, nu contează. Voi o să ne eliberaţi ţara.

— Asta mi-au spus şi mie, aprobă el distrat.

Jeepul continua să înghită kilometri spre Paris şi Mel se întreba ce să-i mai spună acestei franţuzoaice. Voia să fie politicos, dar nu se pricepuse niciodată prea bine la conversaţii mărunte. Îi aruncă repede o privire.

Ea se ghemuise într-un colţ, pe scaun cu palmele împreunate în poală, o formă firavă şi întunecată în întunericul serii. Observă că avea profilul regulat, pometii obrajilor înalţi şi buze hotărâte. Se întreba dacă pierduse pe cineva dintr-ai iei în război.

— Nu e glumă războiul ăsta, se aventură el.

— Nu, nu e deloc o glumă.

— Să fii nevoit să trăieşti fără zahăr şi ciocolată… observă el, amintindu-şi instrucţiunile ofiţerului pe când traversau canalul.

— A trebuit să ne descurcăm şi fără multe alte lucruri. Vocea ei era aspră; câteva minute nu mai zise nimic, năpădită de amintiri triste. Mel simţi că trebuie să pună capăt acestei tăceri apăsătoare.

— E cineva din familia ta care luptă în Armata de Eliberare Franceză? se prefăcu el interesat.

— Nu. Şi adăugă imediat, de teamă ca nu cumva

răspunsul acesta brusc să nu o desconsidere în ochii soldatului. Am fost ocupaţi de nemţi înainte ca cineva să se poată înrola în armata regulată. Dar unii dintre noi s-au luptat în felul lor. Glasul îi tremura şi lui Mel îi fu teamă că o să înceapă să plângă. Era foarte stânjenit, emoţionat şi în acelaşi timp furios pe el însuşi. De ce se complicase inutil luând-o cu el pe străina aceasta supărătoare?

Era primul lui contact cu oamenii locului. Ca soldat, avea tendinţa să-i considere pe toţi la fel: nişte civili. De-abia de câteva zile începuse să înveţe cât era de frumos Parisul. În ziua aceea se întorcea dintr-o misiune scurtă la garnizoana care fusese recent stabilită în zona Rambouillet. Fusese greu să se orienteze în zona aceasta în care nu mai condusese niciodată singur, ajutat numai de-o hartă militară, care cuprindea drumurile de centură. Pe neaşteptate, frână în faţa unui bistrou de pe marginea şoselei.

— Vrei să bei ceva? o invită el. O să te mai relaxeze.

— O, nu, mulţumesc.

— Nu vrei să cobori un pic ca să-ţi mai dezmorţeşti picioarele?

Ea păru dintr-odată foarte speriată.

— Nu, dacă nu vă deranjează, am să vă aştept aici.

— Cum doreşti.

Părând încă şi mai deşirat în uniforma lui de soldat, tânărul sări din jeep, intră în bar şi se întoarse cu un pahar în mână.

— Un pahar de şampanie? o întrebă el întinzându-i-l. Mi-au cerut să plătesc pentru toată sticla, mai zise el pe un ton oarecum surprins.

— Ea încercă să refuze, dar el îi puse forţat paharul în mână.

— Ei, haide, nu fi timidă. O să-ţi facă bine.

În cele din urmă l îşi duse paharul la gură, luă o înghiţitură şi se strâmbă.

— Asta nu e şampanie, zise ea. E vin care înţeapă, unul foarte prost.

— Ce fel de vin?

— Unul înţepător. E un vin care se prepară la fel ca şampania şi arată la fel ca ea. Dar numai pare.

— Dar am cerut şampanie! strigă el, scandalizat. Şi am plătit pentru şampanie.

Ea dădu din umeri.

— Şi-au închipuit că n-o să observi diferenţa.

— Şi nu s-au înşelat se încruntă el. Ştii, eu nu mă pricep la vinuri. Acasă, în Pennsylvania abia dacă bem vreodată vin, dar ştim şi noi ce-i aceea şampanie. Cred că o să mă duc să cotogenesc pe unul.

Pentru prima oară, o auzi râzând. Un râs tineresc şi limpede, care-l luă prin surprindere şi-l încântă. Brusc, ea tăcu.

— Vrei să spui că acasă la dumneata nu se întâmplă aşa ceva? întrebă ea. El trebui să se gândească.

— O, cred că sunt câteva locuri unde plăteşti pentru un Chivas Regal şi primeşti de fapt nişte poşircă.

— Vezi? De ce să te mai încurci în cine ştie ce scandal? El ridică din umeri, uşor încurcat.

— Ai dreptate, admise el, dar lasă că şi ei or să-şi primească paharul înapoi tocmai la paştele cailor. Şi întorcându-se, îl azvârli cu toată puterea, hăt departe, apoi se urcă înapoi la volan.

— Şi totuşi ţi-a plăcut, nu-i aşa că ţi-a plăcut?

— Ce să-mi placă?

— Poşirca.

— Ţi-am spus că nu mă pricep la vinuri. Bănuiesc că m-au văzut venind. Aşa îi întâmpină compatrioţii tăi pe Eliberatori?

— Nu trebuie să generalizezi, protestă ea tare. Au şi ei motivele lor. În primul rând că nici nu au şampanie adevărată. În timpul ocupaţiei se pare că s-a scurs toată în pivniţele nemţilor.

— La asta nu m-am gândit, zise el înmuiat.

— Şi apoi, unele vinuri care înţeapă la limbă sunt chiar bune. Ăsta nu, dar mai sunt şi altele pe care le poţi găsi uşor.

Incidentul acesta spărsese gheaţa şi o făcuse pe fată

să se simtă la largul ei. Începură să discute despre diverse produse franţuzeşti şi despre ce anume ar fi putut Mel să ia cu el acasă, în Statele Unite. După un timp, el îndrăzni să o întrebe cum o cheamă.

— Catherine, zise ea după un moment de şovăială.

— Pe mine mă cheamă Mel, prescurtare de la Melchior. Toată lumea îmi zice aşa. Noi, americanii, avem un fel de slăbiciune pentru prescurtarea numelor şi pentru porecle.

Mel râse din toată inima.

— Melchior, repetă ea visătoare. Aşa se chema şi unul dintre magi…

— Aşa este. Iată că sunt un mag care te poartă pe cămila lui, râse el.

Se apropiau de capitală şi periferiile începuseră să se se întindă în stânga şi în dreapta lor. Traversară o intersecţie mare şi se strecurară printre şiruri de clădiri întunecate. Mel încetini.

— Apropo, unde să te las, întrebă el? Ea şovăi un moment.

— Păi… în centru.

— Ai noroc, exclamă el. Sediul meu e lângă Versailles, dar se întâmplă să am treburi în oraş în seara asta. La hotel Scribe, în zona cartierului Madeleine. E aproape de locul în care mergi tu?

— Nu ştiu, mărturisi ea.

— Cum adică nu ştii, o întrebă el repede şi provocator.

— Trebuie să mă întâlnesc cu o prietenă, care o să mă lase să stau cu ea în apartament şi care o să mă ajute să-mi găsesc o slujbă. Dar seara nu e acasă.

— Şi nu ştii unde s-o cauţi?

— Lucrează într-un club de noapte. O, nu-ţi face idei de-astea. Prietena mea nu e genul acela de fată. E studentă la limbi străine şi vrea să devină profesor, dar cum nu are prea mulţi bani e nevoită să lucreze ca să se întreţină. Aşa că în timpul vacanţei stă la garderobă, în clubul „Boul de pe acoperiş”.

— „Boul de pe acoperiş” repetă el încet. Ce nume ciudat!

— Aşa e moda acum pentru cluburi.

— Şi ştii pe unde-şi are sălaşul boul ăsta?

— Bine zis „sălaş”, aprobă ea. E la etajul şase al unei clădiri. N-ar trebui să fie vreo problemă să-l găsesc. Orice parizian ar trebui să-l cunoască. E prima oară când vin la Paris, mai zise ea.

— Şi cum o să faci? Nu mai circulă niciun mijloc de transport în comun la ora asta, în afară de ciudăţeniile astea de biciclete pe care le văd prin jur.

— O să merg pe jos. Sunt obişnuită. În munţi mergeam şi zece kilometri.

— Nu se compară muntele cu Parisul. Mai bine te duc eu acolo, hotărî el. O să întrebăm vreun trecător de adresă.

Se aflau pe strada principală şi Catherine se arătă îngrozită de trafic, de toate vehiculele militare care aglomerau drumurile. Dar insistă să nu-şi piardă timpul ca s-o conducă.

— Poţi să-i spui încăpăţânare tipic nord americană, zise el cu hotărâre. Te-am adus până aici, o să te duc până la capăt, până la uşa destinaţiei.

— Eşti un adevărat tiran.

— E privilegiul meu regal. Un rege trebuie să păstreze aparenţele.

Opri jeepul în faţa unei cafenele şi insistă ca să se dea jos şi să bea ceva cu el. De data asta ea cedă din inimă. Părea dezorientată, confuză de şirul de evenimente în care fusese antrenată. Intrară împreună şi se aşezară la o masă. El comandă suc de fructe pentru ea şi se duse la bar să întrebe de adresă. Mel puse la cale un mic plan cu informaţiile culese de la barman, care fusese mai mult decât încântat să-l poată ajuta pe unul dintre eroii Franţei, aşa cum erau văzuţi soldaţii americani în primele săptămâni ale operaţiunii de Eliberare.

— Bun, zise el revenind la masă. Am stabilit cum facem. Ea zâmbi palid la apropierea lui. În lumina vie a cafenelei, el o văzu mai bine decât putuse s-o zărească

afară, în întunericul care se lăsase repede. Pe faţa ei se citea oboseală şi încordare. Părea incredibil de tânără, aproape o adolescentă. De aproape arăta de parcă ar fi depăşit deja limitele rezistenţei fizice... Ochii ei de un albastru intens ar fi fost frumoşi dacă n-ar fi fost atât de încercănaţi şi umbriţi de atâta tristeţe. Cuprins de un gând neaşteptat, o întrebă:

— Ţi-e foame? Vrei un sandviş?

Ea clătină din cap, dar expresia din ochii ei spunea contrariul.

— Ai mâncat ceva pe ziua de azi? o interogă el sever.

— Nu mai era nimic în gară, murmură ea ca o scuză. Şi trebuia să merg mai departe.

— La naiba! începu să se scotocească prin buzunare, dar nu găsi decât un pachet de gumă pe care îl vârî înapoi cu o expresie de dezgust, apoi făcu semn chelnerului.

— Poţi să-i aduci ceva de mâncare domnişoarei?

— Avem pateu şi ouă tari.

— Şi friptură nu? Chelnerul se uită la el, uimit.

— Cred că şi dumneata visezi cu ochii deschişi. Friptura e un lux. Suntem încă în mijlocul războiului, dacă nu ştiai.

— Ba ştiu al naibii de bine, amice, veni sarcastic replica lui Mel, trăgându-se de gulerul uniformei.

— O, îmi pare rău, se scuză barmanul.

— Dar şampanie aveţi? întrebă Mel. Bărbatul clătină din cap a părere de rău.

— Nu, azi e „zi uscată”.

— „Zi uscată”? făcu Mel. Barmanul îi explică faptul că se interzicea servirea zilnică a vinului şi a altor băuturi răcoritoare.

— Aha. Regulile, nu-i aşa?

Ospătarul îl asigură că la „Boul de pe acoperiş” cuplul va găsi multă mâncare şi băutură.

— Adu ce ai, comandă americanul.

Barmanul plecă zorit şi se întoarse imediat cu un platou cu diverse alimente, pe care-l aşeză în faţa tinerei. Puţin stânjenită, dar liniştită, ea se uită recunoscătoare la

tovarăşul ei. Era ceva fragil în fizicul ei, impresie pe care o dădeau şi pometii înalţi şi pleoapele străbătute de firişoare albastre. Pe timp de pace, după o masă copioasă şi un somn bun, trebuie să fi fost frumoasă, dar oboseala şi starea de încordare permanentă o urâţise.

O privi cum mânca. Încet, încet, culoarea îi reveni în obraji, asemenea unei flori uşor ofilite care fusese pusă din nou într-o vază plină cu apă. Mel se întristă. Faptul că trupul ei era aşa de slab din cauza lipsei de hrană îl uimi şi-l şocă în acelaşi timp. Dar poate că aspectul ei patetic mai avea şi alte cauze în afară de înfometare.

— Te simţi mai bine? întrebă el blând când ea dădu farfuria la o parte, oftând fără să vrea. Mai vrei ceva?

Ea tremura şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

— O, nu, mulţumesc! Eşti… eşti deja prea bun cu mine! Se întoarseră la maşină. De data asta o ajută să urce. Câteva minute mai târziu, după ce traversară multe străduţe întunecate, ale căror felinare fuseseră stinse din cauza inamicului, ajunseră pe strada Penthievre, unde era localul „Boul de pe acoperiş” şi se despărţiră, luând-o fiecare în direcţii diferite. Privind la omuleţul acesta de pripas, firav şi slab, Mel avu o strângere de inimă.

— Atunci, la revedere, Catherine. Îmi pare bine că te-am cunoscut.

— Şi mie… Vocea ei păru că se stinge. Apoi, dintr-un avânt care-i porni direct din inimă, strigă: O, Mel îţi sunt atât de recunoscătoare! Şi buza de jos îi tremura de emoţie.

— Fii mai veselă, Catherine. Şi mult noroc.

— Noroc şi ţie, Melchior. Vocea ei se frânse. Am să mă rog la Dumnezeu să fii cruţat în război. Înăbuşindu-şi un sughiţ de plâns, fata se întoarse şi se repezi în clădire.

Capitolul 5

În mod normal, lucrurile ar fi putut rămâne aici şi Mel n-ar mai fi aflat niciodată nimic despre autostopista misterioasă şi neliniştită pe care o luase în drum spre Rambouillet. Dar după ce-şi raportă sosirea la bază,

tânărul Melchior Garrisson îşi dădu seama că nu putea să lase totul să se termine aşa.

Continua să-i vadă ochii albaştri şi trişti pe chipul palid, gura tremurândă, aerul ei disperat, al cuiva care se simte ameninţat de pericole iminente. Tânăra franţuzoaică pătrunsese prin armura sufletului său şi-i trezise instinctele cavalereşti. Era o domnişoară aflată la nevoie, iar el era cavalerul înzăuat într-o armură strălucitoare.

De îndată ce fu posibil, făcu în aşa fel încât să ajungă la „Boul de pe acoperiş”. Acolo ar fi putut găsi pe cineva care să-i dea veşti despre Catherine. Pe la unsprezece seara, distracţia începuse să fie în toi.

Un portar, îmbrăcat într-o uniformă mai bogată decât a unui general de cinci stele, şi cu o atitudine încă şi mai plină de sine, îl întrebă:

— Aveţi masă rezervată, căpitane?

— Nu sunt căpitan şi vreau numai să vorbesc cu fata de la garderobă, mârâi Mel. Portarul abia putu să-şi stăpânească nemulţumirea tăcută. Americanul ăsta umblat prin război, care zicea că vorbeşte cu fata de la garderobă nu părea să merite osteneala. Totuşi, îi arătă drumul spre lift.

Mel intră în cabina de sticlă a liftului, plină cu femei îmbrăcate în rochii de seară şi de bărbaţi în frac. Războiul nu părea să fi afectat viaţa de lux a acestor oameni. Când uşa liftului se deschise la etajul şase, muzica îi învălui de îndată. O mulţime de oameni, cei mai mulţi dintre ei îmbrăcaţi într-un fel de uniformă, începuseră deja să danseze şi să bea. Se aflau acolo ofiţeri şi bărbaţi care făceau parte din toate ramurile şi serviciile armatei, din toate ţările aliate. Oricum, limba care părea să domine era engleza, vorbită cu un uşor accent american. Femeile erau toate cuceritoare, radiind de sentimentul triumfător de libertate, excitate de prezenţa eliberatorilor lor în uniforme.

Mel se întoarse şi se apropie de o tejghea la care trona o doamnă de vârstă mijlocie, cu păr grizonant şi ochi de aceeaşi culoare, ajutată de o adolescentă îmbrăcată

într-o bluză albă, cu un ecuson de serviciu atârnându-i pe sânul stâng. Făcând rapid în mintea lui nişte calcule, Mel se adresă fetei, ai cărei ochi începură să scânteieze când auzi numele Catherinei.

— A, tu eşti tipul care a adus-o aici acum două zile, nu-i aşa?

— Da, adică vreau să zic, oui.

— Minunat! îmi pare bine să te cunosc. Tânăra întinse mâna peste tejghea şi o scutură pe-a lui Mel, sub privirile femeii mai în vârstă. Catherine va fi bucuroasă să te vadă, zise ea zâmbind larg. Vine să mă ia, aşa că trebuie să pice dintr-un moment în altul. Termin aici la miezul nopţii, mai zise ea după ce aruncă o privire spre ceas.

Câţiva clienţi coborâră din lift şi se îndreptară spre garderobă.

— Haide, haide, o zori femeia mai în vârstă. Grăbeşte-te, Valerie şi ia-le hainele. În câteva minute o să fim ocupate până peste cap.

Tonul ei sever îi aminti lui Mel că era un intrus care o ţinea pe Valerie din treabă. Tăcut, se îndreptă spre ieşire, strecurându-se pe lângă uşă, ca să facă loc să intre clienţilor care plătiseră. O orchestră ungurească intona o melodie romantică, pe care cuplurile se mişcau visătoare, în lumina slabă a încăperii. Capetele se odihneau languros pe umerii care se încovoiau drăgăstos ca să le primească mai bine, în timp ce în jurul încăperii razele de lumină sclipeau ca nişte diamante.

Amour. Amour, suspina solistul împreună cu orchestra.

— Bună seara, Melchior, murmură o voce blândă lângă umărul lui. El se întoarse repede şi se trezi în faţa Catherinei. Din copila speriată care se ivise pe neaşteptate în faţa maşinii cu câteva zile în urmă, se făcuse o tânără domnişoară, cu părul prins şic pe ceafă şi îmbrăcată într-o rochie neagră. Părea mai matură, însă ochii ei erau la fel de albaştri cum şi-i amintea el… şi tot atât de trişti. Când zâmbea, pe faţa ei trecea din nou norul acela de teamă, de timiditate.

— Cât mă bucur să te văd din nou! exclamă el impulsiv. Ce-ai mai făcut în timpul ăsta? Apoi, fără să-i dea timp să răspundă, o întrebă: ce mai faci, Catherine?

— Păi, după cum vezi, mi-am revenit. O expresie de îngrijorare îi trecu pe frunte când aruncă o privire în jur. N-ar trebui să stau aici, şopti ea. Am venit numai s-o iau pe Valerie.

— Trebuie să fie pe-aici un loc unde să putem vorbi liniştiţi. Vino la bar. Şi încercă s-o ia de braţ, dar ea îşi retrase mâna.

— Nu pot. Nu sunt îmbrăcată potrivit, murmură ea.

— Şi ce dacă? E un local atât de pretenţios? Ea îşi îndreptă privirea spre garderobă.

— Nu vreau să-i fac probleme prietenei mele. Nu fac parte din personal aici.

— Dar vreau să-ţi fac cinste cu ceva. Ba da, insistă el când ea clătină din cap. Atunci unde putem merge?

— Aşteaptă puţin aici.

Se duse spre Valerie care întindea bluza roşie şi un pumn de etichete unei femei roşcovane care o înlocuia, apoi se întoarseră împreună în locul unde el le aştepta:

— Pe colţ, e o cafenea unde mai mergem câteodată când ni se schimbă tura. Şi mai e deschis la ora asta, anunţă Valerie.

Fereastra cafenelei era astupată conform regulamentului, dar o rază de lumină se strecura pe sub uşă. Valerie îşi conduse prietenii pe scările care urcau din curte şi se treziră repede într-o încăpere largă, plină de fum şi zgomotoasă, unde oamenii se strânseseră grupuri-grupuri: muzicanţi, dansatori care aşteptau să înceapă dansul, funcţionari de la instituţiile dimprejur care veniseră să-şi întâlnească prietenii.

Era un local foarte „parizian”, iar Mel se simţi foarte bine, pentru că pentru el bistroul acesta făcea parte din însăşi cultura Franţei. Cele două tinere comandară un lichior de mentă şi el făcu la fel, deşi fu iar dezamăgit că nu poate comanda şampanie. Valerie se întâlni cu un prieten mai vechi din orchestră şi-i părăsi, iar Mel şi

Catherine se regăsiră singuri la masa lor mică, în umbră.

— Ţi-ai găsit serviciu? întrebă Mel.

— Lucrez ca infirmieră la un spital. Avem mulţi pacienţi, oameni răniţi în încăierări de stradă.

— Nu pare să fie o muncă demnă să-ţi ridice prea tare moralul, observă el.

— E vreme de război, oftă ea.

— Dar nu pentru mult timp, o asigură el fericit, plin de încredere şi de optimism. Ea îndreptă spre el nişte ochi plini de recunoştinţă. El nu va şti niciodată ce adusese în viaţa ei, ce reprezenta pentru ea, linişte, siguranţă, un val de aer proaspăt care îi alungase coşmarurile, îi risipise disperarea, îi adusese speranţă în suflet.

— Mel conduse fetele acasă. Valerie avea un apartament de două camere pe strada Francoeur, una dintre străduţele întortocheate de pe colina Montmartre.

Tot timpul cât fu cantonat în Franţa, Mel îşi petrecu toate momentele libere cu cele două prietene ale lui. Le aduse mâncare în plus, ceea ce fu un supliment binevenit în dieta lor zilnică, pentru că alimentele erau încă greu de procurat. Ca să-ţi cumperi ceva aveai nevoie de cupoane speciale. Când Mel răsturnă pe masa lor mică de bucătărie cutii de unt, lapte, zahăr, cafea, săpun şi alte obiecte rare fără de care fetele stătuseră ani întregi, ochii lor crescură mari ca nişte cepe. Mel începu să râdă.

— În America, bărbaţii le oferă iubitelor lor orhidee. Aici însă, lucrurile sunt mai prozaice. Eu vă ofer mâncare ca să vă umpleţi stomacul.

— E cel mai frumos cadou, îl asigură serioasă Valerie, care era o fată cu un fizic sănătos şi căreia raţiile severe de mâncare din timpurile acelea i se păreau greu de suportat.

Îndată ce încântarea şi delirul care-i cuprinsese pe toţi după eliberare începură să se risipească încet, încet, organele administrative se organizară şi viaţa îşi urmă cursul înainte. Mel reuşi până la urmă să o scoată din letargia ei pe Catherine, o invită des la dans la localul cunoscut şi în alte cluburi în care aliaţii erau bineveniţi. El

îşi mai amintea încă refrenele care se fredonau pe străzile pe jumătate ascunse în umbră, pe care se strecurau cupluri ţinându-se de mână şi privindu-se languros.

Besame. Besame mucho. De parcă seara asta ar fi ultima său.

Te aştept, te aştept noapte şi zi Am să fiu aici, tu ştii, Nicicând nu te voi părăsi.

Mel era foarte fericit. Era tânăr şi entuziast, şi fiind din fire liniştit şi rezervat, îi invidiase întotdeauna pe acei dintre pritetenii lui care ştiau cum să le vorbească fetelor. Relaţia lui cu Catherine, deşi una platonică, era prima de orice natură pe care o avea cu o femeie.

De când fusese chemat la arme, tot ce-i fusese dat să vadă era violenţă. Nu se putuse niciodată obişnui cu asta. Fiind pacifist din fire, se hotărâse să studieze medicina, aşa că atunci când izbucni războiul şi fu nevoit să-şi întrerupă studiile, se gândi să-şi încerce norocul în forţele aeriene. Dar acum simţea că scrâşnetul bombelor lansate şi distrugerile pe care le provocau aveau să-i rămână veşnic întipărite în minte.

Catherine, fata aceasta atât de dulce şi de melancolică, putea să-i aducă uitarea. Era ca o ploaie binevenită după o vară caniculară, ca o veste de pace după o vreme de război…

Când compania lui înaintă în Germania, el o păstră în gând ca pe singura speranţă şi alinare. Îi plăcea să ştie că o poate proteja şi că atunci când războiul va fi sfârşit o va duce cu el în Pennsylvania şi o va face soţia lui.

*

Mel era murdar. Era obosit, înfometat şi singur, în mijlocul unui pluton de vreo treizeci de oameni. Picioarele îl dureau de atâta mărşăluit în ghetele strâmte. Nici nu-şi mai aducea aminte când făcuse baie ultima dată; se lăsase păgubaş să se mai bărbierească după ce încercase de mai multe ori cu apă rece, singura pe care o primeau în acest scop. El şi camarazii lui se uitau cu jind la corturile ofiţerillor, unde ştiau că se afla apă caldă pentru bărbierit.

Era nervos. Toată lumea era nervoasă în zilele acelea.

Armata germană se retrăgea în faţa trupelor aliate care înaintau, şi deşi Mel n-ar fi crezut niciodată că poate încerca un sentiment asemănător, era nerăbdător să dea ochi cu duşmanul. Aşteptarea aceasta îi măcina nervii şi lui, şi tuturor celorlalţi din batalion.

Acoperit cu o peliculă fină de praf, jeepul ţâşni în câmp. Un caporal tânăr se dădu jos din el. Era foarte tânăr şi nou venit în zona de luptă, judecând după mania lui de saluta pe oricine. Dar până şi soldăţelul acesta proaspăt se prăfuise din cap până-n picioare şi Mel se trezi întrebându-se singur dacă vreunul dintre ei va mai fi vreodată curat.

— Nu saluţi un subgradat, caporal! îl repezi el, realizând dintr-odată ce face.

— Oh, îmi pare rău, domnule! se bâlbâi tânărul caporal.

— Şi nu-i spui nimănui „domnule”! Dar era prea târziu. Caporalul pornise în direcţia cortului căpitanului. Mel oftă. Aceşti nou-veniţi îl făceau să se simtă bătrân, mai deprimat decât devenise până atunci din cauza măcelurilor şi a distrugerilor. Singura luminiţă de la capătul tunelului era Catherine, însă cu fiecare zi petrecută aici simţea că distanţa dintre vârstele lor se lărgea tot mai mult, de parcă ar fi fost un călător în spaţiu care descoperea la întoarcerea acasă că trecuseră cinci sute de ani de la plecarea lui. Oricât de scurt ar fi fost prevestit acest război, lui i se părea o veşnicie. Căpitanul păşi afară din cort.

— Fulgerul Zece! ordonă secundul lui şi toată lumea din tabără fu imediat în poziţia de drepţi.

— Comandanţii de divizie şi de pluton să vină în cortul meu, ordonă căpitanul cu o voce calmă, dar care pătrunse până în ultimul ungher al aşezării. Câtăva vreme mai încolo, când cei chemaţi se întoarseră, se simţi în pasul lor ceva mai multă vioiciune. Duşmanul fusese zărit de cealaltă partea a platoului de verdeaţă în care-şi aşezaseră tabăra, la numai un kilometru şi jumătate mai departe. Două plutoane fuseseră desemnate să se strecoare şi să-i surprindă pe nemţi printr-o mişcare de

cleşte, şi unul dintre acestea era plutonul lui Mel.

În timp ce oamenii lui se aliniau pentru a primi instrucţiuni, Mel simţi cum îi trec furnicături prin stomac, ca de fiecare dată înainte de o ciocnire, şi încercă să le ignore. Poate că mai marii lui lui ştiau ce importanţă avea încăierarea aceasta în „marele tablou" al războiului, dar el se simţea aproape întotdeauna ca un pion pe o tablă de şah monumentală, pe care era mutat de ici-colo, trăgând într-un grup de oameni, retrăgându-se din faţa altora, fără să înţeleagă de fapt ce se întâmplă sau în ce măsură acţiunile lui ajută la câştigarea războiului.

Cu un glas scurt şi tăios, pe care de-abia şi-l recunoscu, Mel dădu ordin oamenilor din subordinea lui. Pe când toţi îşi ridicau armele şi încărcăturile de jos, cineva trecu prin faţa lui şi-i strecură o scrisoare în mână. El aruncă o privire la scrisul de mână, îl recunoscu pe al lui Catherine şi strecură scrisoarea în buzunarul de la piept. Mai târziu, când duşmanul va fi fost pus pe fugă, iar aliaţii vor fi înaintat cu încă un kilometru şi jumătate, se va bucura de conţinutul scrisorii, jinduind la o baie sau la un ras. Şi în noaptea aceea îşi va imagina că stă culcată lângă el în sacul lui de dormit şi părul ei negru şi moale se răsfiră pe umărul lui şi pe piept…

Ajunseră în punctul „Baker" cu cincisprezece minute mai devreme şi trebuiră să aştepte ca şi celălalt pluton să fie pe poziţii ca să lanseze împreună atacul. Fură cele mai lungi cincisprezece minute din viaţa lui Mel. La fiecare secundă ar fi bătut cu mâna peste buzunar ca să se asigure că preţioasa scrisoare era încă acolo şi că nu căzuse în timp ce el şi oamenii lui se târâseră pe burtă pe câmpul din urma lor. Noaptea era întunecată şi absolut nemişcată, aşa cum îşi poate închipui cineva că arată un cimitir la miezul nopţii. Treizeci de oameni stăteau ghemuiţi în iarba înaltă din spatele lui, şi niciun foşnet, niciun gest nervos, nici măcar o respiraţie zgomotoasă nu tulbura această tăcere.

Cu mâinile înţepenite pe ceas, Mel îşi umezi repede buzele şi încercă să observe atent împrejurimile prin noaptea deasă. Nimic. Nu aveau nici cea mai mică

posibilitate de a vedea ce se întâmplă acolo. Poate că plutonul A fusese întârziat, sau poate că duşmanul îl înconjura chiar în clipa aceea.

Secundele ticăiau infinit de greu. Brusc, undeva în stânga lor, pocnitura unui pistol sparse tăcerea.

— Dom'sergent! şuieră caporalul. Ce credeţi de asta?

— Nu ştiu, stai jos, şuşoti Mel cu glas gros. Gândurile lui începuseră să alerge. Celălalt pluton putea fi căzut într-o capcană şi în cazul acesta el trebuia să-şi conducă oamenii prin foc şi să-l sprijine. Sau poate că începuse atacul prea devreme şi în cazul acesta plutonul lui ar fi trebuit să alerge repede peste deal şi să-l înconjoare pe inamic din partea opusă.

Dar ceva îi spunea că nu e bine. Împuşcătura care se auzise trebuia să fi venit dintr-un punct de deasupra lor dacă ar fi început deja asaltul. Într-o fracţiune de secundă Mel se hotărî şi se întoarse spre caporal.

— Ia oamenii şi du-te spre plutonul A dinspre partea dreaptă. O să-i ajutăm să se întoarcă.

— Înţeles, dom'sergent! Aproape imediat, fâşâitul a treizeci de oameni târându-se prin iarba înaltă abia dacă se făcu auzit.

Dintr-odată, nu mai avea nicio importanţă că era murdar sau obosit. Mel simţi cum adrenalina îi pulsează prin vine şi cum simţurile i se ascut la maximum. În sfârşit, aveau să se bată! Se terminase cu jocul de-a v-aţi ascunselea pe după copaci ori prin întuneric…

Instinctele lui Mel nu dăduseră greş. Când ajunseră în punctul Alpha, situaţia era serioasă. Plutonul A fusese înconjurat din două părţi, împins în spate şi suferise deja câteva răni. În lumina stranie a armelor care pocneau, Mel îşi putea imagina formele inerte ale soldaţilor împrăştiaţi prin iarbă ca nişte oi. Imaginaţia şi memoria îl ajutau să vizualizeze mental ceea ce nu se vedea prin întuneric, sângele care ţâşnea, chipurile îngheţate de spaimă şi ochii largi şi ficşi.

Sosirea plutonului lui Mel schimbă situaţia tactică a câmpului de bătaie. Acum, jumătate din forţele inamicului

erau prinse din două părţi. Perseverenţi, americanii bombardau fără încetare tufişurile în care se ascundeau nemţii; asamblaseră un tun portabil şi aruncau proiectile grele în platoşele de fier ale tancurilor inamice. Printre detunări, gemete de durere sau strigăte de victorie puteau fi auzite.

Mel se hotărî să se mute mai în faţă ca să vadă mai bine cum decurge situaţia. Se târa pe pământul accidentat, când simţi o ridicătură mai moale şi mai mare decât celelalte. Întinse mâna spre buzunar şi scoase o brichetă la lumina căreia zări chipul lipsit de viaţă al sergentului care comandase plutonul B. Omul fusese prieten bun cu Mel. Mărşăluiseră împreună din Normandia, Mel luase mereu de la el câte o ţigară şi acesta la rândul lui împrumutase cinci dolari de la Mel. Şi uite că acum…

Ochii i se înceţoşară şi fălcile i se încleştară într-un tremur convulsiv. Mel stinse bricheta şi o vârî în acelaşi buzunar în care avea scrisoarea de la Catherine. Într-un anume fel, atingerea acelei scrisori îl făcu să-şi revină şi să regăsească în el încrederea în lumea care trăia în afara acestui iad creat de oamenii înşişi, un iad în care se zbătea acum. Scrisoarea aceasta îi salvă viaţa în noaptea aceea, deşi el n-ar fi recunoscut-o niciodată după aceea. Numai gândul că ea îl aştepta undeva departe de acolo, îl ajută să nu-şi verse tot stomacul afară. Reuşi să-l repereze pe caporalul care dusese plutonul mai departe când sergentul „dăduse colţul”, cum se spune printre ei, şi luă comanda ambelor plutoane, ordonând plutonului A, care era cel mai afectat, să se retragă imediat, în timp ce grupul celălalt de oameni îl acoperea. Când deveni evident faptul că duşmanul era pregătit să reziste mai mult timp decât ei, dădu ordin şi oamenilor săi să se retragă. Dacă n-ar fi fost cineva la care să se întoarcă, Mel ar fi fost tentat să facă fapte eroice în noaptea aceea.

Pe când se întorceau toţi spre tabără, caporalul îi făcu lui Mel o prezentare rapidă a celor întâmplate. Avuseseră mare noroc, după câte se văzuse. Nu fusese nimeni rănit în plutonul B.

Soarele răsărea sus pe cer când soldaţii se aliniau în faţa cortului căpitanului, un grup de oameni extenuaţi şi scârbiţi. Fuseseră induşi în eroare printr-o informaţie falsă şi surprinşi de o forţă superioară. Numai obiceiul căpitanului de a trimite de două ori mai mulţi oameni decât era necesar salvase viaţa acelora care se mai întorseseră. Era încă un exemplu, printre atâtea altele la care participase Mel, despre felul în care se luau decizii şi se pierdeau inutil vieţi omeneşti în războiul acesta sângeros. Lui Mel îi reveni o medalie, de parcă ar fi dat vreun ban pe ea!

Capitolul 6

Bărbatul de la telefon era de înălţime medie şi oarecum gras, după treizeci de ani de viaţă sedentară. Transpira din abundenţă. Era după-amiază, venise ora să închidă magazinul de bijuterii ca să-şi ia masa copioasă şi, dacă ar fi fost un telefon normal, ar fi aşteptat să ajungă la el în apartament, acolo unde nu risca să fie deranjat de vreun ultim client al zilei. Dar acesta nu era un telefon obişnuit şi de bună seamă că n-ar fi vrut ca nevastă-sa să tragă cu urechea la el.

Telefonul sună de vreo şase ori şi tocmai se pregătea să închidă când auzi vocea familiară filtrată prin receptor:

— Alo?

— Meyerink? întrebă el repede.

La capătul celălalt al firului, cel chemat Meyerink îşi drese ostentativ glasul zicând:

— Îmi pare rău, dar cred că aţi greşit numărul, domnule. Aici este reşedinţa Duvalle.

— Bine, atunci, Duvalle! Sunt Reschler! Avem…

— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta, veni răspunsul.

— Rizeau, nebunule ce eşti! Avem o problemă! Femeia aia, Planay, s-a întors şi cred că m-a recunoscut!

— Nu se poate! se răsti Duvalle. Au trecut mai bine de treizeci de ani. Poate n-ai văzut bine.

— Ba nu, bag mâna în foc că a fost ea. Anii n-au schimbat-o prea mult.

— Şi te-a văzut de-aproape?

— Da, s-a uitat la mine cam cincisprezece secunde. Bijutierul cel rotofei se şterse pe frunte, apoi îşi vârî batista la loc în buzunar. La celălalt capăt al telefonului era linişte… Ei, ce-o să facem acum? se piţigăi el. Ştie că am fost toţi arestaţi de soldaţi. Dacă e să mă fi recunoscut, probabil că şi-a pus întrebarea de ce n-am fost împuşcat odată cu ceilalţi, şi dacă are deja şi celelalte răspunsuri.

— Nu te flata singur, Rizeau, şuieră celălalt bărbat. Spre deosebire de Planay, tu te-ai schimbat binişor. Şi nu cred că are celelalte răspunsuri, ţinând cont de faptul că a întins-o cu prietenii ei imediat după raid. Deocamdată nu facem nimic. Vocea era plată şi plină de cruzime, făcându-l pe celălalt să-şi imagineze omul cu care stătea de vorbă, o faţă lunguiaţă şi scobită, cu ochi scânteietori şi buze subţiri.

— Dar nu pot să stau cu mâinile în sân în magazin şi să aştept să se întâmple ceva, protestă celălalt. Duvalle oftă.

— Şi ce crezi că poţi să faci de unul singur?

— Să fac ceva, orice. Am urmărit-o până la hotel.

— La care hotel?

Rizeau îi spuse numele şi o speranţă falsă îi năvăli în suflet. Poate că Meyerink-Duvalle plănuia să facă ceva ca să le păstreze secretul, dar nu voia să-l implice şi pe Rizeau. Aproape imediat începu să respire mai în largul lui. Se complăcuse întotdeauna în rolul de subordonat, mulţumit că-l poate lăsa pe Duvalle să ia toate deciziile şi să dea ordinele. Şi deşi stabiliseră să nu ia niciodată legătura unul cu celălalt, nici până atunci bijutierul nu ştia ce rang avusese Meyerink în armata germană.

— Ai de gând s-o elimini? întrebă el vesel.

— Am de gând s-o descurajez să mai meargă pe drumul ăsta, scuipă răspunsul Meyerink-Duvalle, înainte de a închide.

*

La auzul soneriei telefonului, Catherine se repezi afară din baie, ştergându-se încă pe mâini cu un prosop. Presimţea că o paşte o mare primejdie.

— Madame, cineva doreşte să vă vadă, zise recepţionerul. Catherine aruncă o privire la valiza în care îngrămădise câteva obiecte de lenjerie şi se opri să înghită, înainte să întrebe:

— Cine e?

După o conversaţie care se auzea în fundal cu vizitatorul, recepţionerul răspunse:

— Domnul Marc Bessiers.

Inima ei începu să o ia la galop. Gura i se uscă şi stomacul i se strânse la gândul că avea să-l vadă din nou pe băiatul acela pe care-l lăsase acum câteva ore lângă patul lui Vicky. Ţinând receptorul lângă ureche, începu să respire aerul de parcă era gata să se înece. În momentul următor, altă voce se auzi în locul angajatului de la hotel.

— Pot să vin sus? întrebă el politicos.

— Nu, nu, cobor eu, răspunse ea repede. Aşteaptă-mă în hol.

Catherine închise aproape instantaneu şi începu să se plimbe prin cameră, apăsându-şi tâmplele cu ambele mâini. Aruncă în jur o privire distrată. Ce voia de la ea? Cu numai câteva momente în urmă, Vicky sunase ca să o întrebe cum se mai simte. Ea îi răspunsese că se simţea bine, doar că era foarte obosită şi că se va duce la culcare devreme. Îi spusese că Mel era în drum spre ele şi Vicky îşi manifestase vădit bucuria. Atunci de ce l-a mai trimis pe Marc?

Respiră adânc de câteva ori, forţându-se să se calmeze şi se strădui din răsputeri să-şi controleze gesturile nervoase. Buza de jos i se zbătea, dar începu să numere până la zece. Cincisprezece. Douăzeci. Şi tremurul se mai potoli.

N-avea cum să evite întâlnirea asta. Trebuia să coboare şi să se vadă cu el. Când uşa liftului se dădu în lături, nu-l zări de la început şi Catherine speră o clipă nebuneşte ca Marc să se fi răzgândit şi să fi plecat. Dar nu, era acolo, şi desprinzându-se din mulţime venea spre ea, zâmbitor şi relaxat.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, dar Vicky m-a

făcut să promit că am să trec pe aici să mă asigur că oboseala dumneavoastră nu e un motiv serios de îngrijorare. Plecarea dumneavoastră bruscă a îngrijorat-o.

— Nu are de ce, se auzi Catherine răspunzând pe un ton neutru. Călătoria cu avionul a fost lungă şi obositoare, atâta tot. Îşi luă privirea de la el şi păru absorbită de viermuiala oamenilor care ieşeau şi intrau în hol. De fapt, se simţea împietrită şi-i era frică.

— Pot să vă ofer ceva de băut, o întrebă el cordial. Ceva de la bar?

— O, nu, răspunse ea repede. Nu vreau nimic, mulţumesc. Ochii lui căutară nerăbdători un colţişor mai retras. În cele din urmă el arătă spre încăperea mică de alături.

— N-aţi vrea să luaţi loc pentru câteva momente să ne cunoaştem un pic mai bine? se aventură el cu un zâmbet timid.

Ştia zâmbetul acesta, numai că pe faţa lui Philippe arăta altfel, mai încrezător, mai cinic. Încercă să se eschiveze, dar de pe buze nu-i ieşi niciun sunet. De ce venise oare, de ce nu găsise o scuză mai devreme?

Îl urmă în transă în salonul gol. Acolo se aşezară într-un colţ, lângă o lampă de curent electric.

— Ne aşezăm aici? întrebă el politicos. Ea încuviinţă cu un semn iar el îi trase scaunul să se aşeze.

Un chelner se ivi ca din pământ. Marc se întoarse binevoitor spre Catherine şi o întrebă dacă voia să bea un porto sau un whisky.

— Nu, mulţumesc. Ţi-am spus că nu vreau nimic, replică ea sec. Marc murmură câteva fraze chelnerului care se înclină şi dispăru. Apoi tânărul se întoarse din nou spre Catherine.

— Mi-e teamă ca această abordare să nu să vă deranjeze, începu el pe un ton de scuză, dar am neapărată nevoie să vă vorbesc…

Catherine păru să nu-l asculte, pierdută în contemplarea covorului elegant care ducea spre recepţie. Încremenită ca o statuie în scaunul ei, aştepta să audă acel

ceva fără nume. Era conştientă că vocea tânărului din faţa ei aproape se stinsese spre sfârşitul frazei. Probabil că el era surprins de tăcerea ei ciudată şi era neîndoielnic că simţea ostilitatea care o însoţea. Privind-o cu nelinişte, el se răsuci în scaun.

— N-aş vrea să credeţi, începu el din nou, că eu… vreau să spun că… Vicky şi cu mine am…

— Te rog, îl întrerupse ea cu răceală, Vicky mi-a spus deja toto ce era de spus la capitolul acesta şi aş prefera să nu mai deschidem acest subiect.

Dintr-odată el întrebă, cu glas tremurat de emoţie:

— Sunteţi sigură că nu vreţi să fiţi împotriva noastră?

— În legătură cu ce?

— Cu planurile noastre, zise el oarecum descumpănit.

— Sunt cam premature. Hai să nu mai vorbim despre aşa ceva, în regulă?

— Dar trebuie să vorbim, se grăbi el să adauge. Eu şi Vicky ne iubim. Avem de gând să ne căsătorim.

Deşi declaraţia lui n-o lua pe neaşteptate, Catherine păli.

— Vicky e prea tânără să facă asemenea planuri, protestă ea cu ochii plini de îngrijorare.

— Şi totuşi, are intenţia aceasta.

Dorind din tot sufletul să găsească argumentul care s-o convingă, Marc adăugă: Vicky ştie foarte bine ce face, e o fată cu picioarele pe pământ.

Doar n-o să se apuce să-mi caracterizeze acum propria fiică, se gândi ea. Şi adăugă pe un ton tăios:

— Ascultă. Vicky a venit pentru prima dată în Europa. În momentul acesta e mult prea entuziasmată şi tulburată de toate lucrurile neaşteptate care i s-au întâmplat. Are nevoie de gândire, are nevoie să se adune, e mai bine să se întoarcă acasă în State. La urma urmelor…

Chipul lui Marc se întunecă şi o expresie de iritate şi de nelinişte i se citi în ochii căprui.

— Nu cred că ar trebui să luaţi lucrurile aşa de uşor, doamnă. De fapt, vă cer binecuvântarea şi Vicky a fost de

acord cu asta.

— Adică, vrei să spui că Vicky ştie de ce eşti aici? întrebă ea tare.

— Da.

De parcă fiica ei avea nevoie de un intermediar ca să stea de vorbă cu ea, spumegă Catherine în sinea ei.

— Ei bine, eu şi Vicky am stat de vorbă cu numai câteva minute în urmă, replică ea rece, şi în cuvintele ei nu a fost nimic decisiv, nimic care să nu suporte amânare.

— Prin cuvintele ei aştepta o explicaţie din partea dumneavoastră. Când aţi plecat păreaţi foarte supărată şi Vicky a fost foarte afectată, pentru că ceea ce v-a spus este de o importanţă capitală pentru amândoi.

Aşteptând reacţia ei, el îi studie chipul cu o intensitate care o jena. Şi cum ea întârzia să răspundă, adăugă:

— Am avut o discuţie lungă după ce aţi plecat. Vicky este foarte îngrijorată. Voia să fie sigură că aţi înţeles cât de serioasă este relaţia noastră. Trebuie să ştim amândoi la ce vor duce în viitorul apropiat planurile pe care ni le-am făcut.

Vocea lui era hotărâtă, melodioasă şi convingătoare. Catherine putea să audă o altă voce spunând pe acelaşi ton: „Catherine, vrei te rog să fii serioasă când îţi vorbesc? Te iubesc şi tu îmi aparţii”. Asta fusese cu mult timp în urmă. Acum vocea aceasta i se adresa pe acelaşi ton autoritar, pe acelaşi ton imperativ.

Marc se răsuci pe scaun. Scoase un pachet de ţigări şi îl aruncă pe masă, nervos.

— Fumaţi?

— Nu, mulţumesc.

Îndrăzni să se uite spre faţa lui, o faţă care până ieri îi era complet străină şi care acum îi devenise la fel de familiară ca propria ei proiecţie în oglindă.

— Te-ai gândit vreodată la ceea ce ar însemna pentru Vicky să fie smulsă de lângă familia ei?

— Smulsă de lângă familia ei? exclamă el. Dar ce vreţi să spuneţi cu asta? De ce s-ar smulge Vicky de lângă

dumneavoastră căsătorindu-se cu mine? E pur şi simplu ridicol!

Catherine îşi muşcă buzele. Nu era acum timpul să se lanseze în explicaţii. Un singur cuvânt, şi furtuna ar fi fost de nestăvilit. O ştia pe Vicky o fată impresionabilă, generoasă şi încăpăţânată până la Dumnezeu. Cine ştie la ce ar fi condus-o refuzul mamei ei. Până acum n-a existat niciun conflict serios între ele. Mama şi fiica se iubeau şi se înţelegeau reciproc, şi totuşi nu o dată îşi exprimase Vicky puncte de vedere diferite de ale ei, despre religie, de exemplu, fapt ce ulterior generase discuţii aprinse între ele.

Catherine se simţi cuprinsă de panică. Marc o privea perplex şi efortul de a înţelege se citea pe chipul lui, dându-i expresiei feţei o anumită duritate, pe care ea o cunoştea prea bine.

— Ceea ce vreau să spun, susţinu ea, este că o legătură între dumneata şi fiica mea înseamnă de fapt separarea de părinţiie ei. Viitorul lui Vicky e în America, nu aici.

El izbucni într-un râs zgomotos, de parcă tocmai ar fi auzit o glumă bună.

— Doamnă Garisson! Dar ştiţi foarte bine că în zilele noastre nu mai sunt obstacole de acest gen. America se află la mai puţin de şase ore de zbor de Paris. O călătorie la Pittsburgh va fi acelaşi lucru ca de la Paris la Marsilia. Nu, mi-e teamă că nu pot accepta acest argument şi cred că şi Vicky va avea un cuvânt de spus.

Poziţia lui de aliat al lui Vicky împotriva ei, într-o luptă ale cărei demarcaţii păreau deja stabilite, fu picătura care umplu paharul.

— Aş prefera s-o aud de pe buzele lui Vicky, zise ea sec.

— Îmi cer scuze dacă am fost prea categoric, făcu el confuz. Am vrut numai să vă câştig de partea mea, de partea noastră, a amândurora. Vicky mi-a spus cât de apropiate sunteţi şi cât de mult ţine la părerea dumneavoastră. Nu mă aşteptam să vă găsesc atât de

reticentă, remarcă el clătinând din cap şi trebuie să recunosc că acest lucru mă pune în încurcătură.

— Dar nu sunt reticentă.

— Nu?

— Nu, sunt ostilă.

— Ostilă? Dar de ce?

— Cred că ţi-am dat deja destule explicaţii, spuse ea tăios.

— Distanţa dintre ţările noastre? Teama că aş putea-o lua pe Vicky de lângă părinţii ei, articulă el sufocându-se de indignare. Ei bine, nu sunt de acord. Adică eu nu văd lucrurile ca dumneavoastră…

— E dreptul tău. Iar al meu este să-mi apăr fiica de nişte situaţii pe care mâine ar putea să le regrete. Catherine se ridică brusc, dând astfel semnalul că, în ceea ce o privea, discuţia luase sfârşit. Băiatul fu în picioare într-o secundă, roşu de indignare şi de furie. Când vorbi, vocea îi era aspră, trădând furtuna care îl răscolea în interior.

— Pur şi simplu nu m-aş fi aşteptat la o asemenea primire, mai ales că mă gândeam.

Catherine clătină din cap, nervoasă. La ce se aştepta? Că va sta cu mâinile în sân şi va accepta ca el să intre în viaţa ei, în viaţa lor, el, fiul lui Philippe?

— Sper că nu acesta a fost ultimul dumneavoastră cuvânt, răsună vocea amară şi dezamăgită a lui Marc Bessiers. Ea se întoarse pe călcâie ca să se afle faţă în faţă cu el.

— Ba mi-e teamă că da, rosti încet.

Atunci vocea aceea, semănând atât de mult cu cealaltă, care ştiuse atât de bine să mângâie, să comande şi să mintă, vocea răsună prevestitor:

— În cazul acesta doamnă Garrisson, mi-e teamă că o să vă daţi seama curând că Vicky nu e de aceeaşi părere cu dumneavoastră.

— Încerci să mă şantajezi? şuieră Catherine simţind ameninţarea subtilă din cuvintele lui. Chipul lui Marc se înroşise de furie, îşi pierduse mult din încredere şi mai ales

din veselia de mai înainte. Ochii lor se întâlniră şi în ei Catherine citi uluire şi necaz.

— Ştiţi ceva, rosti el moale, iubirea e un sentiment tenace, iar eu şi Vicky ne iubim. Ea făcu o mişcare cu mâna, de parcă ar fi vrut să măture acest argument. Aceasta înseamnă, continuă el, că vom lupta să ne apărăm dreptul de a iubi.

— Iubirea voastră e sortită eşecului, replică ea ascuţit, parcă scoasă din minţi dintr-odată, şi se repezi spre lift. E o iubire imposibilă! Imposibilă, nu înţelegi!? Voia să fugă, voia să se ascundă, ca o proscrisă. O dată ajunsă în camera ei se aruncă în pat şi începu să plângă.

*

La ora unu şi douăzeci de minute, avionul lui Mel Garisson ateriza pe aeroportul aflat la treizeci şi cinci de kilometri de Grenoble. O oră mai târziu, când intra în hotelul la care se cazase Catherine, Mel fu surprins de cât era de nerăbdător să o vadă din nou. Se despărţiseră de numai două zile şi-i era deja dor de ea. Şi apoi, călătoria încoace îi trezise amintirea primei lor întâlniri. Gândul acesta parcă îl învigora şi-l făcea se se simtă mai tânăr.

Funcţionarul de la recepţie îl întâmpină zâmbind:

— A, domnul Garisson, poftiţi, vă aşteptam. Ne-a spus doamna că o să veniţi. Se întoarse spre raftul din spatele lui şi scoase o cheie şi un plic: Camera cu numărul 121. Iată cheia. Aveţi şi un mesaj.

Mel întinse mâna spre ele şi întrebă:

— Soţia mea e în camera?

— Nu, domnule. Doamna a plecat.

Mel se încruntă. A plecat? Vreţi să spuneţi că a ieşit un pic.

— Ba nu, a plecat, întări recepţionerul.

— Dar unde?

Funcţionarul ridică din umeri.

— Nu ştiu, domnule. Şi arătă spre plicul din mâna lui Mel. Poate că doamna Garisson a lăsat scris în mesaj.

— Aveţi dreptate. Probabil că scrie aici. Mel lăsă jos servieta şi rupse marginea plicului. Înăuntru era o foaie de

hârtie cu scrisul Catherinei. Mel luă din nou servieta şi se uită spre un loc mai liniştit în care să citească în linişte scrisoarea: „Dragul meu, iartă-mă că nu sunt acolo ca să te întâmpin. Am probleme serioase şi nu vreau să te amestec şi pe tine”.

Probleme serioase? Propoziţia asta îi făcu să-i tresalte inima. Cu umerii uşor aduşi înainte, Mel citi mai departe, din ce în ce mai preocupat.: „Numai eu pot să mi le rezolv de aceea te rog, dragul meu să nu te superi şi să mă înţelegi. Vreau să o duci acasă pe Vicky cât mai repede cu putinţă. Chiar în după-amiaza aceasta i se va scoate ghipsul aşa că puteţi prinde cursa de seară. Am să-ţi explic acasă totul. Tot ce îţi cer e să ai încredere în mine. Cel mai important este ca fiica noastră să iasă de sub influenţa unor oameni din afară. Dragul meu Mel, o să fim din nou împreună cât de repede îmi va sta în putinţă. Nu te îngrijora. Te iubesc”.

Mel trebui să citească de două ori conţinutul acestei scrisori să pătrundă cu adevărat sensul cuvintelor şi ca să realizeze cât de mult era afectat de plecarea neaşteptată a Catherinei. Tonul scrisorii ei îl intrigă şi-l deranjă în egală măsură. Nu-i stătea în fire Catherinei. Era o femeie deschisă, veselă, fericită, fără complicaţii misterioase.

Camera pe care o rezervase ea era rece şi impersonală, ca toate camerele de hotel. Rafturile erau goale. Îşi luase toate lucrurile cu ea, deşi urma parfumului ei încă mai plutea prin încăpere. Ridică receptorul şi formă numărul de la recepţie.

— La ce oră a plecat doamna Garisson?

— La şase dimineaţa.

— Ştiţi cumva în ce direcţie a luat-o?

— Nu, domnule. Dar o să-l întreb pe portar.

Când recepţionerul se întoarse câteva momente mai târziu, răspunsul lui fu negativ: Doamna Garisson a luat taxiul spre gară, nu ştiu exact în ce direcţie. Pot să vă mai ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, oftă Mel.

Aşadar, Catherine dispăruse fără urmă. Mel încercă

să-şi reprime sentimentul de nelinişte şi se îndreptă spre clinica unde era internată Vicky. Poate ea avea vreo idee despre plecarea mamei ei. Domnul Garisson era un bărbat practic, cu capul pe umeri, de aceea comportamentul neaşteptat al soţiei lui îl luase complet prin surprindere. Şi totuşi, niciun gând de gelozie nu-i trecu prin minte. Îşi adora soţia şi prin urmare avea încredere deplină în ea.

Capitolul 7

Catherine conducea cu atenţie micul Fiat pe care-l închiriase la sosirea în Villars Station, dându-şi seama că, după treizeci de ani de absenţă, avea de ce să fie oarecum dezorientată. Bineînţeles că acelaşi oraş stătea cuibărit în inima Alpilor, dar staţiuni noi de schi, hoteluri, cabane şi magazine apăruseră de-acum pretutindeni... Catherine trebui să intre într-un hotel ca să ia o hartă pe care să se orienteze în locurile pe care odinioară le cunoştea ca în podul palmei.

Pe măsură ce „înghiţea" distanţele, Catherine simţea cum o năpădeşte emoţia. Străbătu partea cea mai aglomerată a oraşului şi ajunse la un drum îngust care şerpuia printre pini şi pe care ea îl cunoştea foarte bine. Cum ar fi putut să nu-l recunoască? La jumătatea muntelui, zări pe marginea şoselei ceea ce căuta şi scoase un oftat de uşurare. Se întrebase dacă îl va mai găsi după atâta timp. Da, era chiar acolo, înainte de intersecţie, cu acoperişul poleit de razele soarelui. Era mai mare acum, i se adăugaseră două staţii noi de benzină şi numeroase alte anexe moderne. Catherine se opri în faţa uşii garajului şi claxonă. Un om ieşi afară din clădire şi se apropie. Pe piept avea insigna cu logoul companiei, ceea ce iarăşi era ceva nou.

— Benzină obişnuită, doamnă? Catherine clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, nu vreau să fac plinul. Vreau numai să vorbesc cu managerul.

— Eu sunt, zise bărbatul, uitându-se curios la ea.

— Domnul Corvisard nu mai lucrează aici?

— Domnul Corvisard? O, păi s-a pensionat acum trei

ani. Şi cum văzu că trăsăturile ei coborâseră, dezamăgite, se grăbi să adauge: Şi-a vândut firma companiei al cărei manager sunt eu.

Catherinei nici măcar nu-i trecuse prin cap că Martin, care acum trebuia să aibă mai bine de şaizeci de ani, n-ar mai lucra aici.

— Înţeleg, făcu ea încet. Ştiţi cumva unde aş putea să-l găsesc? întrebă ea după un moment de linişte, dar fără să-şi mai facă vreo speranţă.

— Da, desigur. Domnul Corvisard locuieşte doi kilometri mai jos de aici, în satul Valchevriere.

Numele acesta răsună ca un clopot în inima ei şi scoase o exclamaţie de recunoştinţă. Bărbatul se uită la ea:

— Cunoaşteţi locul?

— Da, încuviinţă ea din cap. Am crezut că satul a fost distrus de bombe în timpul războiului.

El arătă vag cu mâna la orizont.

— L-au reconstruit. A fost distrus într-adevăr de bombe, nu mai rămăsese din el decât capela bisericii. Dar păreţi prea tânără ca să cunoaşteţi ororile războiului, adăugă el după un nou moment de tăcere.

— O, ştiu din auzite, se prefăcu ea, care din momentul în care pusese piciorul aici retrăia totul clipă de clipă ca şi cum n-ar fi trecut treizeci de ani de atunci… Unde-l găsesc pe domnul Corvisard, mai întrebă ea pe când omul se întorcea să plece.

— E uşor. O luaţi pe drumul ăsta, treceţi de biserică şi la capăt o să vedeţi cabana lui lângă două vile mai mici pe care le închiriază pentru turişti. Nu se poate să n-o vedeţi.

Catherine mulţumi şi se pregăti să plece şi ea, dar zări o anexă nouă, o spălătorie recent construită, şi din curiozitate, nu se putu stăpâni să nu arunce o privire. Trânti uşa Fiatului şi se îndreptă spre clădirea galbenă şi scundă.

Între timp, posesorul singurei maşini care se mai oprise la benzinărie, un Citroën negru, ieşi din biroul managerului. Era înalt, slab şi cu trăsături ascuţite. Se opri

între cele două maşini şi aruncă o privire peste umeri spre Hector, managerul garajului care se cufundase din nou cu nasul în hârtii, pregătindu-se să întocmească un raport pentru compania care furniza benzina. Nu-l zări pe bărbatul care se strecurase spre Fiat şi-i ridicase capota.

Duvalle se îndreptă apoi spre Citroën, îşi vârî ceva în buzunar şi se urcă la volan, aşteptând-o pe Catherine să iasă din spălătorie. Câteva momente mai târziu, ea demara spre satul al cărui nume îi răsuna în minte ca un clopoţel, spre locul pe care germanii îl răseseră de pe faţa pământului în ultimele zile de război. La început domoală, coborârea se făcu tot mai abruptă, în ciuda faptului că nu era doar un drum îngust de ţară, ci o şosea modernă cu două benzi, mărginită de un parapet înalt pe latura opusă muntelui. Catherine întinse piciorul spre pedala de frână, dar dintr-odată îngheţă. Ceva nu era în ordine, nu simţise frâna sub picioare şi când apăsă mai tare, maşina începu să huruie în mod alarmant. Riscă repede o privire în jos şi văzu că firele pedalei erau îngrămădite la jumătatea podelei. Încercând să nu intre în panică, se concentră asupra a două lucruri: să menţină maşina pe banda ei, şi să forţeze frâna cu vârful piciorului. Trebui să renunţe, însă. Fiatul cobora în viteză spre poalele muntelui, iar inima ei se făcuse cât un purice. Se gândi să apropie maşina de parapet astfel încât forţa de frecare să mai încetinească viteza, dar se temu să nu piardă controlul maşinii şi să se prăbuşească peste bordură. Disperată, se gândi să schimbe într-o viteză mai mică, dar fu inutil. Nimic nu mai putea să încetinească acum Fiatul.

Asta e se gândi ea şi lacrimile îi întunecară privirea, amintindu-şi chipurile soţului şi ale copiilor ei. Dintr-odată, ca un înger salvator, Citroënul negru care o urmărise până atunci claxonă, acceleră pe lângă ea până când barele se atinseră şi, uşor-uşor încetini viteza Fiatului până când în cele din urmă se opri. Catherine se prăbuşi peste volan, tremurând din toate încheieturile. Simţi uşa deschizându-se şi braţele puternice ale unui bărbat în palton ridicând-o în sus.

— Încet, încet, zise el. A fost cât p-aici, dar acum încercaţi să respiraţi adânc, asta o să vă liniştească.

Catherine făcu aşa cum zise el. Când ameţelea i se mai risipi, ridică recunoscătoare privirea spre el. Bărbatul care îi salvase viaţa avea în jur de cincizeci şi cinci de ani, trăsături ascuţite şi ochi de chihlimbar care aminteau de o pisică. Ceva în privirea acelor ochi îi părea cunoscută, dar nu putea să-şi dea seama exact ce anume, cel puţin nu în acel moment când încă era sub influenţa şoculu…

— Mi-aţi salvat viaţa, zise ea respirând din greu, cum pot oare să vă răsplătesc?

El zâmbi, un zâmbet de reptilă care dădu încă o dată alarma în inima Catherinei.

— La început nu mi-am dat seama că aveţi probleme. Ia să aruncăm o privire sub capotă. După ce examină câteva momente adunătura de fire şi ţevi dinăuntru, mormăi pe un ton grav: Aşa cum mi-am imaginat. Cineva şi-a băgat nasul aici.

— Poftim? strigă ea neîncrezătoare. Dar nimeni nu ştie că sunt aici, nimeni în afară de…

Catherine se opri brusc, gânditoare, fără să observe că salvatorul ei devenise dintr-odată foarte atent.

Să-l fi contactat Marc pe Philippe şi să fi bănuit acesta direcţia în care se îndrepta ea, ca să trimită pe cineva ca să se convingă că nu mai ajunge? Nu era deloc exclus. Dar pentru asta Phillippe ar fi trebuit să facă o mulţime de legături şi singur n-avea de unde să cunoască toate datele.

— Să vă conduc înapoi la staţia de benzină? o întrebă el politicos.

— Nu, mulţumesc. Sunt aşa de aproape de destinaţie încât aş putea merge şi pe jos. Oricum, maşina era închiriată.

— Atunci pot să vă conduc eu la destinaţie, întrebă el cu o lucire în ochi.

— Sigur că da. Vă mulţumesc.

Ea urcă pe scaunul pasagerului din faţă în timp ce el muta valiza din portbagaj. Când introduse cheia în contact,

se întoarse spre ea şi zâmbi din nou în felul acela ciudat care o făcu să simtă fiori pe şira spinării. Încercă disperată să-şi amintească unde mai văzuse figura aceea, dar fără rezultat. Merseră foarte puţin până să zărească locul pe care îl căuta. El opri şi o ajută să coboare. Catherine îşi luă valiza şi se îndreptă spre intrare, fără să bănuiască privirea intensă pe care străinul o fixase asupra ei.

Nici nu apucă bine să tragă de clopoţelul de la intrare, că un ciobănesc german apăru la uşă şi începu să latre tare.

— Sunt un prieten, strigă ea la el, fără să îndrăznească să facă un pas.

— Nu-ţi fie teamă, latră, dar nu muşcă, veni o voce dinăuntrul unei încăperi ale cărei uşi erau larg deschise.

După câteva secunde care părură o eternitate, un om apăru în pragul uşii. Aruncă o privire mirată spre vizitatoare, apoi îşi chemă câinele şi-l trimise la loc în cuşca lui.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă? întrebă el politicos. Era un bărbat uşor adus de spate, căruia abia dacă un smoc de păr alb îi mai acoperea creştetul. Chipul îi era brăzdat de riduri, dar Catherine îl recunoscu imediat după ochii negri şi vii şi după felul energic în care se mişca. Purta o pereche de pantaloni albaştri decoloraţi, şi o cămaşă în carouri. Catherine zâmbi timid.

— Martin... îndrăzni ea.

El o privi fără să înţeleagă, părând vădit că nu ştie de unde să o ia.

— Cathy! exclamă el după un moment, abia îndrăznind să-şi creadă ochilor. Deschise larg braţele şi ea se aruncă la pieptul lui, profund înduioşată.

— Martin, mi-a fost teamă că n-am să te mai găsesc. Vocea îi tremura şi aproape că-i pierise de tot. Cu nasul în cămaşa lui în carouri, umerii ei tremurau convulsiv, gata gata să plângă. Crezuse că pierduse urma prietenului alături de care trăise cele mai dure timpuri, prietenul acesta drag care acum o strângea la piept, abia putându-şi controla emoţia. Când îşi mai reveni, o îndepărtă de el ca

să o privească mai bine din cap până în picioare.

— Eşti chiar tu, Cathy. Eşti frumoasă foc, acum eşti o adevărată femeie.

— Sper, măcar după treizeci de ani! nu se putu ea abţine să nu zâmbească.

— Treizeci de ani? Da, aşa e, zise el încercând să facă o socoteală, treizeci de ani au trecut de atunci. Dar de unde vii? întrebă el şi sprâncenele lui încă negre se arcuiră. Şi ce ai făcut în tot acest răstimp? în tot acest timp în care nu te-ai ostenit deloc să-mi dai de ştire unde eşti, o dojeni el pe un ton prietenesc.

Ea clătină din cap, râzând.

— Am călătorit în spaţiu.

— Te cred, zise el luând-o încet de încheietura mâinii şi invitând-o înăuntru. Intră şi povesteşte-mi totul.

Înăuntrul cabanei mirosea a brad. În încăperea principală se afla o masă din lemn masiv, un şemineu în care ardea un foc uriaş, iar într-un colţ la fereastră – o sofa comodă pe care o pofti să ia loc.

— Simte-te ca acasă. O să-ţi aduc şi ceva de băut, dar mai întâi vreau să mă bucur de vederea ta şi de sunetul vocii tale.

— E minunat aici, zise ea după ce parcurse cu privirea încăperea decorată rustic.

— Mulţumesc. Locuiesc aici de când a murit Mathilda şi am vândut garajul.

Pe chipul ei trecu o umbră.

— Când a murit?

El se gândi o clipă, părând pierdut în visare.

— Acum patru ani. Dar a fost mai bine aşa, fusese prea mult timp bolnavă. Cred că la un moment s-a simţit prea obosită să mai trăiască. Luă o pipă de pe masă şi începu să o umple cu tutun. Te deranjează? întrebă el îndreptând pipa spre ea. Asta e singurul meu prieten, acum. Ea clătină din cap şi oftă:

— Bietul Martin… biata Mathilda!

— Întotdeauna m-am gândit că ar fi fost mai bine dacă am fi rămas acolo sus, şi arătă cu mâna spre muntele

care părea o pictură în cadrul ferestrei. Catherine aruncă o privire spre culme şi buzele îi tremurară:

— Îmi pare aşa de rău, Martin.

Cum putuse oare să trăiască aşa de egoist, ferecată în fericirea ei tot acest timp? Martin ridică stoic din umeri.

— Asta e. Dar tu, Catherine? întrebă el pe alt ton. Parcă ar fi o minune că te văd din nou, e ca şi cum m-aş fi întors în timp. Ştii că te-ai făcut frumoasă foc! Erai abia o copiliţă. Cathy a noastră care ne pregătea cafeaua şi ne-o aducea când eram de patrulă. Întotdeauna m-am întrebat dacă ai reuşit să te descurci, zise el pufăind din pipă, nu te-am mai văzut de când. De când.

— Drumurile noastre s-au încrucişat din nou, completă ea încet ce nu putuse el termina. Aşa e destinul. Da, se gândi ea. Nimeni nu poate scăpa de destinul lui. Şi la o adică ce înseamnă treizeci de ani? Pentru unii e toată viaţa lor, pentru alţii, doar o fracţiune din ea. În tot acest timp a trăit, fiind în stare să o ia de la zero, să uite şi să alunge fantomele trecutului. Dar n-a fost decât o iluzie. Ea nu s-a schimbat şi a fost nevoie numai de o adiere de vânt ca să tulbure apele nemişcate ale trecutului.

— Martin, zise ea grav, am venit aici cu un scop anume. E vorba de Philippe Bessiers.

Lăsând pipa în scrumieră, Martin se ridică în picioare cu trăsăturile feţei încordate. Ochii lor se întâlniră şi amândoi rămaseră nemişcaţi ca într-un tablou, timp de câteva secunde, până când, într-un final, ea izbucni:

— E aici! E tot aici! L-ai lăsat să trăiască… să fie fericit… să se însoare. Să aibă un fiu. Şi în tot acest timp. O, Dumnezeule! Şi Cathy se înecă într-un acces de plâns care-i apăsa inima, în timp ce el o privea neclintit, neînţelegând de ce reacţiona aşa de puternic la nişte fapte petrecute cu atâta timp în urmă.

— Cathy, o chemă el, Cathy, te rog!

— O, Martin, n-ai idee câtă indignare şi câtă repulsie simt, hohoti ea cu chipul şiroind de lacrimi. Şi câtă ură!

— Linişteşte-te…

— Cum poţi să-mi spui să mă liniştesc? Ce s-a

întâmplat cu voi toţi? O, ştiu că n-am ce să vă reproşez, adăugă ea cu amărăciune, fiindcă şi eu am făcut la fel, am renunţat la trecut, l-am uitat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum totul n-ar fi fost decât o lecţie de istorie învăţată la şcoală

— Dar asta ţine acum de trecut, Catherine. Timpul a trecut şi valurile lui au măturat totul.

— Da, şi a trecut cu buretele peste doliul nostru, clătină ea cu putere din cap. Şi ne-a şters memoria. Şi ne-am uitat neamurile şi prietenii, pe cei care a trebuit să moară, şi i-am uitat şi pe trădători. O, Martin! Tu-ţi dai seama că Philippe e în viaţă şi că fiul lui vrea să o ia pe fiica mea de soţie?

— Ce spui?!

Catherine îi povesti pe scurt, haotic, motivele care o aduseseră acolo.

— Înţelegi Martin, am suferit prea mult din tragedia aceea. Am fost zguduită, traumatizată, şi aş fi dat orice ca să uit. Şi chiar am uitat, pentru că e mai simplu să te legeni în binefacerile prezentului. Toţi am fost laşi, iar eu am fost cea mai mare dintre toţi.

— Nu, zise Martin, toţi trebuie să lăsăm deoparte trecutul.

— Să-l lăsăm deoparte! Ce ironie!

— Nu Catherine mai bine zis, cât realism! A în trăit nişte vremuri dramatice, am fost toţi conduşi mai ales de conştiinţă şi de mândrie, şi pericolul în care trăiam ni le-a ascuţit şi mai tare. Dar aceea nu era viaţă, Catherine.

— Nu, îl întrerupse ea cu violenţă, sigur că nu era viaţă! Era moarte! Moarte pentru unii, ca cei care rămâneau să se bucure de pe urma sacrificiului lor şi să uite cât curaj şi cât devotament s-a jertfit pentru ei. Poate că sunt numai nişte cuvinte, dădu ea din umeri, poate că sună demodat şi deplasat în zilele noastre când oamenilor le e ruşine să mai simtă. Aşa că la ce bun?… Dar de ce? De ce André? De ce Gerard, de ce

Franz, de ce Michel? De ce Michel al meu… De ce toţi băieţii aceia? De ce Mathilde şi Claudette, de ce toţi

oamenii aceia.

Lacrimile îi năvăliră în gât şi nu mai putu continua. Martin o contemplă, umplându-se şi el din ce în ce mai mult de nefericirea ei. Doamne, oare nu va muri niciodată ura, oare nu se va sfârşi niciodată războiul acesta?

*

Catherine Planay îl întâlnise pe Phillipe Bessiers când avea şaisprezece ani. Se născuseră amândoi în Veymond, un sat aflat la o oarecare depărtare de Grenoble, unde părinţii lui Philippe erau patronii unui hotel. Tatăl Catherinei fusese medic veterinar în Grenoble, dar reşedinţa familiei, care se numea La Barotte, se afla lângă Veymond. Era o fermă ca toate celelalte din acea zonă, specializată în creşterea animalelor şi în cultivarea legumelor.

Bunicii după tată ai Catherinei se ocupaseră dintotdeauna de fermă şi după moartea soţului ei, mama lui Laurent Planay continuase să o îngrijească, ajutată de un fermier vecin. Dar când soţia lui Laurent muri la naşterea Catherinei, mama lui se mută la Grenoble ca să-l ajute pe fiu să o crească pe fetiţă şi pe băiatul mai mare cu doi ani.

Doamna Planay închirie pajiştile alpine şi pădurile de brazi, dădu în grija cuiva animalele, dar casa o păstră pentru familie, ca să aibă unde trage pe durata vacanţelor. Obişnuiau să se ducă des acolo la sfârşit de săptămână sau în sezonul de schi.

Apoi izbucni războiul şi nimic nu mai fu ca înainte. Încartiruit într-un regiment de artilerie, Laurent Planay fu ucis tragic numai cu o săptămână înainte de a fi demobilizat. Moartea lui fu o lovitură dură pentru familie şi urmările nu întârziară să apară. Michel, un tânăr plin de energia şi de vitalitatea celor de vârsta lui începu să nutrească o ură din ce în ce mai nestăvilită împotriva nemţilor cotropitori şi căută prin orice mijloc să intre în lupă ca să răzbune moartea tatălui său. Dar el n-avea decât optsprezece ani şi pe atunci războiul părea deja pierdut.

Profund zguduită de moartea fiului ei, doamna Planay se refugie la La Barotte împreună cu cei doi adolescenţi care-i rămăseseră în grijă. Michel, care era acum stâlpul familiei, renunţă să se mai ducă la şcoală şi începu să muncească la câmp împreună cu fermierul care se ocupase până atunci de fermă, ca să poată avea din ce trăi. Circumstanţele fură prielnice prieteniei lui Catherine cu Phillipe. Luau amândoi în fiecare zi autobuzul spre Grenoble, Catherine ca să meargă la şcoală, iar Philippela cursurile de managementul turismului. Azi aşa, mâine aşa, nu trecu mult şi amiciţia celor doi se transformă în dragoste. Era prima ei iubire, suferise mult de pe urma pierderii tatălui ei, şi Philippe era pentru ea asemenea unui Făt – Frumos călare pe un cal alb care îi adusese din nou fericire în suflet. Era fascinată de el, îl adora pe acest tânăr chipeş, viril şi plin de vitalitate. La început el simţi pentru ea numai nevoia de a o proteja fiindcă mai avusese şi alte prietene, dar prospeţimea şi fragilitatea ei îl cuceriră cât ai bate din palme. Încrederea ei neţărmurită în el, dăruirea ei sinceră şi spontană hrăneau aparent tot mai mult mândria lui de om autoritar. Câteva luni cei doi trăiră învăluiţi în dragostea lor şi se putură bucura de o perioadă scurtă de fericire, netulburaţi încă de furtuna care se anunţa în jurul lor. La nord, oamenii luptau împotriva ocupaţiei din ce în ce mai greu de suportat, dar în zona socotită liberă de-abia de-acum greul avea să înceapă. Dizidenţii organizau o mişcare de rezistenţă în zona de reşedinţă a familiei Planay, zonă care era foarte potrivită pentru confruntările de gherilă. Era un adevărat bastion ascuns în munţi, cu platouri aproape inaccesibile, cu păduri dese, peşteri şi grote în care se putea ascunde aproape o armată întreagă. Şi în curând deveni centrul unei lupte legendare.

Michel şi Catherine erau sortiţi să fie antrenaţi în vâltoarea războiului, nu numai datorită poziţiei strategice a locului, ci şi datorită tinereţii şi convingerilor lor. Curând, Michel şi Phillipe se găsiră de o parte şi de alta a baricadei, fiecare dintre ei apărându-şi opiniile personale

cu aceeaşi pasiune şi încăpăţânare.

Philippe era un om practic şi hotărât să obţină succes din cariera pe care avea să o urmeze, adică beneficii uriaşe de pe urma turismului, fiindcă hotelul părinţilor mersese foarte bine până atunci. Era ambiţios şi ardea de nerăbdare să-şi ia viitorul în propriile mâinii. Deveni colaboraţionist şi avu un rol activ în mai toate organizaţiile pentru tineri care promovau teoria colaboraţionismului. Michel, dimpotrivă, simţea că e cuprins de cea mai adâncă ură numai la gândul că cizmele nemţeşti ar pune piciorul pe pământul Franţei, şi se alătură Rezistenţei fără nicio ezitare.

Apoi veni ordonanţa de urgenţă din 1944 care prevedea ca toată lumea cuprinsă între şaptesprezece şi douăzeci şi cinci de ani să fie înrolată în serviciul militar obligatoriu în Germania. Şi totul se sfârşi. În toată regiunea se observă un aflux extraordinar de tineri care se refugiau în munţi, pregătiţi cu provizii şi muniţii. În momentul acela nu mai încăpea nicio îndoială că Rezistenţa era bine consolidată.

Catherine fu de acord cu decizia fratelui ei de a face parte din departamentul Underground, deşi era conştientă şi temătoare de riscul pe care şi-l asumau. Pilippe fu de-a dreptul scandalizat. Începu să o bombardeze pe Catherine cu propriile lui păreri despre război şi nu dură mult până când Catherine se simţi prinsă între două focuri. Convingerile ei erau de partea rebelilor, dar nu putea nici să renunţe la iubirea pentru Philippe. Nimic n-avea să mai fie de acum lipsit de complicaţii pentru ea.

Philippe căută să o convingă să treacă de partea lui, dar era încă prea afectată de moartea tatălui ca să poată fi convinsă:

— Eşti liber să crezi în colaborarea cu nemţii. Poate că până la urmă o să ai dreptate. Dar în ceea ce mă priveşte pe mine, atâta timp cât vor fi pe pământ francez, nu vreau să am absolut nimic de-a face cu ei. Altfel ar însemna să trădez memoria tatălui meu şi a a celora care au căzut în apărarea Franţei. Te rog, Philippe, hai să nu

mai vorbim despre asta.

Lucrurile îni urmară repede cursul. Ori de câte ori Michel vizita La Barotte, întotdeauna pe timpul nopţii şi după ce-şi lua mii de precauţii, Catherine şi doamna Planay îl găseau plin de energie, dinamic şi cu pielea aspritã de vânt. Câteodată el o întreba de Philippe, pe un ton sarcastic.

— Şi ce mai face viteazul acela de Bessiers? Tot mai linge cizmele naziştilor?

— Te rog, Michel, nu fi răutăcios! Face ceea ce crede el că e mai bine. El respectă convingerile tale şi tot aşa şi tu ar trebui să le respecţi pe ale lui.

Foarte repede, culmile văii ocupate de familia Planay fură populate de o mulţime de tineri, chiar şi din Alsacia şi Lorena, sătui de cruzimea metodelor naziste şi de umilinţa îndurată. Erau sprijiniţi cu alimente de locuitorii din sat, care le trimiteau şi veşti despre înaintarea trupelor. Catherine şi bunica ei pregăteau şi ele merinde pe care le trimiteau în munţi. Aprinsă de idealurile care îi înflăcărau pe toţi aceşti tineri, Catherine nu-şi dorea decât să se dedice şi ea aceluiaşi ideal şi când Philippe se alătură miliţiei locale, nu se putu abţine să nu-l mustre:

— Fac ceea ce cred eu că e bine. Nu-l învinovăţesc pe fratele tău, dar îmi pare rău că s-a alăturat şi el adunăturii aceleia de terorişti.

— Teroriştii aceştia sunt nişte patrioţi! protestase ea.

S-ar fi despărţit duşmani de moarte dacă el nu i-ar fi închis gura cu un sărut.

— Draga mea, am stabilit că dragostea noastră trebuie să rămână la adăpost de toate aceste probleme. Trebuie să înţelegi cu orice preţ că niciodată n-am să-i fac rău fratelui tău, nici dacă o să fie să ne întâlnim faţă în faţă pe câmpul de bătaie.

— Te cred, zisese ea sincer.

— Dar în acelaşi timp să nu uiţi că numai pentru tine am să fac asta.

După aceste cuvinte Catherine avusese o strângere de inimă. Nu că ar fi avut mai puţină încredere în el, dar o

rănea faptul că ideile lui o îndepărtau atât de tare de ea.

Rebelii începuseră să-şi facă simţită prezenţa tot mai des: salvaseră cetăţeni în pericol, reuşiseră să-şi procure cizme, tutun, benzină şi alte produse, într-un cuvânt reuşiseră să se pună de multe ori de-a curmezişul armatei de ocupaţie.

Un eveniment trist veni să complice şi mai mult existenţa lui Catherine. După multe zile de suferinţă doamna La Planay muri. Michel coborî să-i aducă bunicii lui ultimele omagii. Odată terminată ceremonia, se întoarse spre casă cu chipul pătruns de îngrijorare.

— Ce-o să faci acum, Cathy? Ea făcu un gest vag cu mâna.

— Philippe mia propus să merg să stau la hotelul părinţilor lui, dar eu nu vreau.

— Înţeleg, dădu el din cap.

— O, Michael, ia-mă cu tine, se agăţă ea de el! Ia-mă cu tine acolo sus!

— Eşti nebună! protestase el. Viaţa acolo e foarte dură, nu e pentru o fată ca tine.

— Sunt mai puternică decât crezi, şi fizic şi sufleteşte, adăugă ea zâmbind trist. Aş putea şi eu să ajut la ceva. Dacă rămân ale, doar o să vegetez.

Michel căzu oarecum pe gânduri. Nu-i trecuse niciodată prin cap o asemenea idee.

— Ai putea să te întorci la Grenoble, sugeră el cu o urmă de îndoială.

— Şi să mă înroleze în armata Germaniei? Foarte mulţumesc, nu vreau. Nu vreau să merg în Germania, dar dacă mă laşi aici o să fiu nevoită.

Argumentul acesta îl convinse pe Michael.

— Ai dreptate. M-aş simţi mai bine să te ştiu lângă mine, mai ales că, dacă e să fie aşa cum se anunţă, lucrurile or să cam explodeze pe-aici.

— O, Michael, aproape că sări ea în sus de bucurie. Chiar aş putea să-ţi fiu de folos, ştiu bine!

— Ai putea să faci nişte legături pentru noi, avem nevoie de mesageri, zâmbi el. Dar nu vreau să te pun în

pericol, eşti doar o fată, fir-ar să fie!

— Băiat sau fată, toţi trebuie să luptăm, să învingem, nu-i aşa?

— Bine, te iau cu mine. Sper numai să nu ajung să regret asta.

Ochii Catherinei străluceau de bucurie, dar după o secundă chipul ei se întristă gândindu-se la Philippe.

— Michel, ezită ea, aş putea să-l mai văd pe Philippe din când în când?

— Nu, absolut nu! Ascultă-mă, zise el trăgând-o spre el şi uitându-se atent în ochii ei, asta nu e o tabără de vacanţă. Draga mea Cathy, e foarte foarte important ce ai de gând să faci. Din momentul în care ni te alături nouă, juri să păstrezi discreţie absolută şi preiei asupra ta o parte din responsabilităţi. Nimeni nu are voie să ştie absolut nimic din ceea ce facem noi sau ai noştri. Nimeni nu trebuie să ştie unde eşti. Te iau cu mine numai dacă juri solemn că o să păstrezi secretul.

Impresionată de seriozitatea şi de gravitatea vorbelor lui, Catherine bâigui:

— Jur!

— Şi n-o să te mai întorci să te întâlneşti cu nimeni?

— Nu!

— Bine, zise el mai liniştit. Ea bâigui din nou.

— Măcar pot să-mi iau rămas-bun de la el? El se uită la ea sever.

— Chiar trebuie? oftă el.

— Îl iubesc, murmură ea coborându-şi privirea.

— Bine, dădu el din umeri. Ai douăzeci şi patru de ore să împachetezi şi să-şi iei rămas-bun de la iubiţelul tău. Dar ai grijă să-i spui că n-are să te mai vadă până când nu se termină războiul.

— S-a înţeles.

— Bine, vin să te iau mâine seară la aceeaşi oră.

Catherine avu grijă să nu-i spună lui Philippe adevărul despre planurile ei. Tot ce-i spuse era că fratele ei, nevoind să o lase singură la La Barotte, îi aranjase să

stea la o fermă învecinată cu el.

— Unde anume, întrebase Philippe brusc. Ea făcuse un semn vag cu mâna.

— Bineînţeles că n-a putut să-mi spună, făcu ea. Dar o să aibă grijă de mine, o să fac parte din familie, aproape. Şi aşa o să pot evita şi înrolarea.

— Eu aş fi putut să-i fac să nu te trimită în Germania. Am prieteni sus-puşi acolo.

— Ştii foarte bine că nu vreau favoruri de la prietenii tăi se răstise ea.

El îşi muşcă buzele. Ştia că atunci când venea vorba de aşa ceva, Catherine nu stătea la discuţii.

— Fratele tău e complet nebun. Ce o să faci într-un loc în care nu cu cunoşti pe nimeni? Măcar pot să vin să te văd?

Ea clătină din cap că nu.

— Da, acum înţeleg, zise el. O să stai într-o fermă singuratică în munţi şi o să fii expusă la toate primejdiile posibile fiindcă poţi fi prinsă tocmai la mijloc dacă prietenii fratelui tău nu se potolesc cu demonstraţiie lor nebuneşti de violenţă. Ce să spun, foarte bine te mai protejează frăţiorul tău!

Ea închise ochii, dorindu-şi să fie surdă şi oarbă ca să nu mai simtă aceste reproşuri. Se simţea îngrozitor de nefericită. Şi totuşi nimic n-ar fi putut să o facă să se răzgândească. Ceva mai puternic decât iubirea ei faţă de el o mâna înainte.

— Şi când o să ne mai vedem din nou? se zbârli el. În privirea furioasă pe care i-o aruncă nu era nicio urmă de tandreţe.

— Mi-e teamă că va trebui să aşteptăm până când se sfârşeşte războiul, murmură ea pe ton de scuză.

— Dar asta poate să dureze luni, ani… cine ştie cât! Atâta timp cât pădurile sunt pline de bande de huligani şi de haiduci ca fratele tău care compromit orice şansă de a face pace cu Germania. Catherine! zise el luând-o în braţe şi forţând-o să se uite la el. Trebuie să rămâi lângă mine. O să ne căsătorim.

— N-o să fiu niciodată nevasta unui colaborator! strigă ea eliberându-se. Şocată, îşi puse palma la gură ca şi când ar fi vrut să înăbuşe cuvintele care-l făcuseră pe Philippe alb la faţă ca varul.

— În cazul ăsta, zise el rece, tot ce ne mai rămâne e să ne luăm rămas-bun pentru totdeauna.

Lacrimile începură să şiroiască pe obrajii ei.

— Oh, Philippe, te rog, nu spune asta. Ştii cât de mult te iubesc. E vina mea că e război? Nu e viaţa noastră şi aşa destul de complicată? Tot ce s-a întâmplat m-a bulversat, ne-a bulversat pe amândoi, zise ea clătinând din cap. Nu ne mai putem gândi doar la noi ştiind ce lucruri groaznice se întâmplă în jurul nostru. Ai ales cărarea care ţi s-a părut corectă şi nu te condamn pentru asta. Dar eu sunt de partea fratelui meu. Eu ţin cu Rezistenţa. Am îndatoriri faţă de ea.

— Nu mă iubeşti, zise el întunecat. Te încăpăţânezi să sacrifici iubirea noastră pentru orice altceva…

— Nu-i adevărat! strigă ea. Nimic nu poate să-mi schimbe iubirea faţă de tine, ştii asta. Şi ori de câte ori îi aud pe cei care care nu te cunosc criticându-te, mă doare la fel de tare cum mă doare când te aud pe tine şi pe prietenii tăi condamnându-l pe Michel. Dar ce putem face noi în faţa acestui război nenorocit care ne poartă ca pe nişte frunze răscolite de furtună?! Vorbeşti de căsătorie, când ştii bine că altceva trebuie să ne preocupe acum. Tu ai ales să mergi pe un drum, iar Michel pe celălalt. Fiecare om din ţara asta a ales să fie de o parte ori de alta şi acum toţi trag de biata Franţă mai-mai să o rupă în două.

— Deci suntem duşmani, nu? o provocă el. Ea se aruncă din toate puterile în braţele lui:

— O, nu! Te rog, nu! Nu se poate să ni se întâmple nouă aşa ceva. Într-o zi, zise ea plângând, presându-i mâinile de obrajii ei, într-o zi bariera dintre noi va cădea şi vom fi împreună din nou, noi doi, un bărbat şi o femeie care îşi construiesc împreună viitorul. Iubirea noastră va rămâne aceeaşi, poate chiar mai puternică după atâtea încercări. Şi oricare va fi rezultatul războiului, oricare

dintre noi se va fi dovedit a avea dreptate, între noi nu va fi ranchiună, nu-i aşa? Catherine îşi ridică privirea spre el, rugătoare. Nu-i aşa? întrebă ea din nou, îngheţată de tăcerea lui. Spune-mi, la ce te gândeşti?

— Mă gândesc că mâine n-o să mai fim împreună. Vocea lui era aspră şi deziluzionată.

— Gândul ăsta mă sfâşie şi pe mine! strigă ea strângându-se tot mai tare în el. Dar el rămase întunecat, profund rănit, şi pentru prima dată nemişcat la săruturile ei. Philippe, te rog, Philippe, spune-mi că încă mă mai iubeşti, spune-mi că o să mă iubeşti întotdeauna! Obrajii ei scăldau în lacrimi haina lui. Ia-mă în braţe, te rog, nu mă îndepărta de la tine!

Dintr-odată el o cuprinse în braţe şi o strânse cu putere.

— Şi eu te iubesc. Chiar crezi că o să fiu te acord să ne despărţim? Că o să pot sta fără să te văd, fără să am veşti de la tine?

— Dar, murmură ea, putem să ne scriem!

— Să ne scriem? lătră el. Cum să ne scriem? De când au teroriştii poştaş?

— O, te rog, Philippe, nu ţipa la mine. Trebuie să existe o cale. Se uită la el îngrijorată.

El o împinse încet deoparte, gânditor:

— Fiindcă nu putem să folosim serviciul poştal obişnuit, va trebui să stabilim un loc în care să ne lăsăm mesaje unul altuia, fără să fie nevoie să precizăm vreo adresă.

— Ce zici de grădina de la La Barotte? El clătină din cap:

— Nu, e o idee copilărească. În primul rând că n-o să meargă fiindcă fermierul trece zilnic prin ea şi apoi nu e nimic acolo care ar putea să slujească drept cutie poştală. A, ştiu! făcu el. Mi-a venit o idee!

— Care? şopti ea.

— Le Mazet! La heleşteul cu vrăbii! Da, la heleşteul din spatele cabanei la care ne duceam o dată vara şi mâncam prăjitură cu mure. Mai ţii minte banca aia de

lemn? Deasupra era o scobitură în care am putea foarte bine să strecurăm scrisorile.

— Perfect, bătu ea din palme încântată de farmecul romantic pe care-l lua lucrurile, reuşind să uite pentru o clipă scurtă de gravitatea războiului.

Stabiliră în amănunt cum o să facă să găsească cel puţin o dată pe săptămână o scrisoare unul de la altul, apoi se îmbrăţişară lung pentru ultima dată.

— Slavă Domnului că cel puţin o să avem veşti unul de la altul, murmură ea sub îmbrăţişarea lui strânsă. E aşa de trist când mă gândesc că n-o să ne mai vedem…

Philippe o lăsă să plece cu părere de rău. Nu voise să-i spună că el se temea de ceva încă şi mai rău ca separarea lor. O tragedie plutea în aer, anunţată de o serie de evenimente pe care el le putea percepe perfect din poziţia în care se afla.

Capitolul 8

Catherine se adaptă destul de repede la viaţa de tabără din Rezistenţă. Era o existenţă foarte dură, guvernată numai de regulile pericolului. Locuia într-o cabană destul de primitivă, alături de alte două tinere femei, una din ele infirmieră, iar cealaltă profesoară care făcea pe curierul. Catherine mergea adesea cu cea din urmă prin sate ca să adune alimente şi alte obiecte trebuincioase de la cei care simpatizau cu Rezistenţa, ceea ce reprezenta aproape toată populaţia, şi ca să vândă lucrurile donate.

Încet-încet, Catherine se obişnui în acest mediu în care soseau din ce în ce mai mulţi combatanţi şi în care accesul era permis numai pe baza de parole. Avioane misterioase paraşutau muniţii şi alimente, se roteau apoi la o sută optzeci de grade şi dispăreau. Din punctul lor de observaţie asistau la momente dramatice, la capturarea vreunui tanc nemţesc ori la explozia vreunui avion aliat, ceea ce le făcea să le bată inimile mai repede şi să le crească avântul care îi mânase aici. Situaţia devenea mai încordată cu fiecare zi. Confruntată cu această mişcare subterană, care înainta şi îndrăznea din ce în ce mai multe,

duşmanul începuse să dea semne de nelinişte şi spori actele de brutalitate împotriva non combatanţilor. Nicio metodă nu era de neglijat în exterminarea „teroriştilor”. Oamenii miliţiei participară cu mult zel la acţiunile nemţilor, ceea ce le atrase ura întregii populaţii. Catherinei îi păru nespus de rău auzind acest lucru, dar nu putea crede că şi Philippe al ei era capabil să ia parte la aşa ceva. Probabil că el nici nu auzise de atrocităţile comise de oamenii ale căror idei le susţinea.

Deşi promisese să evite acest subiect delicat, nu se putu abţine să nu amintească în scrisorile ei despre câteva dintre barbariile patrulelor miliţieneşti în zonă. Credea că sentimentele de indignare îl vor determina să renunţe la a mai face parte din rândurile miliţiei. Dar scrisorile lui Philippe continuară să fie destul de vagi. Ignora în mod voit subiectul şi vorbea despre seriozitatea situaţiei, implorând-o să părăsească poziţia periculoasă în care se găsea şi să plece la Grenoble, unde ar fi fost în siguranţă. Însă toate se sfârşeau cu aceleaşi declaraţii de iubire aprinsă şi nestrămutată, ceea ce mai alina neliniştea pe care o simţea de fiecare dată când termina de citit pe de-a-ntregul răvaşele lui.

Timp de două luni, plecările ei spre locul de unde trebuia să ridice mesajele nu treziră nicio suspiciune. Între timp situaţia devenise şi mai tensionată. Germanii şi italienii începuseră acum să bombardeze satele fermierilor şi ale muntenilor într-o campanie puternică de represalii împotriva Rezistenţei, dar nu putură să străpungă sediul combatanţilor care se regrupau cu o viteză uluitoare.

Într-o seară, pe când se întorcea înapoi la tabără, Catherine fu surprinsă să-l vadă pe fratele ei aşteptând-o, cu chipul pătruns de îngrijorare.

— Unde-ai fost?

Catherine încercă să evite răspunsul.

— Am aruncat o privire pe-afară.

— Ai aruncat o privire? Până la ora asta?

— Am vizitat nişte ferme vecine.

— Astăzi a aterizat o paraşută, chiar aici aproape. Ai

fi putut să ne dai o mână de ajutor! îi reproşă el pe un ton nemilos.

— Nu… n-am ştiut, se bâlbâi ea.

— Avem nişte reguli aici! Ştii bine că de fiecare dată când pleci din tabără trebuie să-ţi anunţi superiorul şi să-i spui unde pleci. Catherine îşi muşcă buzele.

— Unde-ai fost? continuă el interogatoriul. A avut loc un raid în sat, chiar după ce şi-au aruncat avioanele încărcătura. N-au găsit nimic naziştii, dar au capturat pe unul dintre oamenii noştri, pe Morand, băiatul de şaptesprezece ani. L-au împuşcat… Ori tu, unde ai fost în timpul ăsta? continuă el cuprins de înverşunare. Aşa numeşti tu că ne ajuţi? Făcând plimbări prin natură?

Simţindu-se îngrozitor de nefericită, Catherine lăsă capul în jos.

— Uite unde am fost, Michel, zise ea scoţând scrisoarea. Am fost să iau un mesaj de la Philippe. N-am crezut că absenţa mea o să fie atât de gravă.

Michel se făcu stacojiu la faţă:

— Dumnezeul mare! făcu el luând plicul şi ridicându-l în aer. Ce faci, Catherine? Tu chiar vrei să pui miliţia pe urmele noastre?

— Nu, sigur că nu, se bâlbâi ea din nou. Philippe nu v-ar face niciun rău. Mi-a promis.

— Ce mai garanţie, n-am ce zice, promisiunea unui trădător! Nu ştii că javrele alea ne hăituiesc ca pe nişte animale, că bombardează case şi împuşcă oameni fără cea mai mică ezitare? Nu ştii că sunt mai răi decât fiarele din Gestapo?

— Nu, nu, strigă ea cuprinsă de oroare. Nu şi Philippe. El nici nu ştie ce se întâmplă. Nu trebuie să te temi de el.

— De unde ştii? Când vine vorba de el, parcă nu mai vezi şi nu mai auzi nimic.

— Nu i-am spus niciodată unde sunt, se apără ea. Nu i-am dat niciodată nici cea mai mică descriere a locului unde suntem. Scrisorile astea sunt strict personale.

Michel se uită la ea cu o expresie de milă amestecată

cu mânie.

— Nefericito ce eşti, mesajele astea personale sunt citite şi răscitite de oameni pe care nu i-ai văzut niciodată. Fiecare cuvânt e răstălmăcit şi analizat.

— Am fost atentă la felul în care am formulat ideile. Niciunul dintre noi n-a amintit de vreun subiect care să ne pună în pericol poziţiile. Aşa ne-am înţeles înainte de a pleca.

— Dar nu-ţi dai seama că tocmai buna ta credinţă te face vulnerabilă? Şi cel mai nevinovat cuvânt poate să-l pună pe Philippe pe urmele noastre.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, nu l-am mai văzut de când am plecat de la La Barotte.

— Asta nu înseamnă că nu te-a văzut el pe tine sau că nu te-a urmărit când te-ai întors din expediţiile noastre. Un miliţian ca Philippe are spioni peste tot. Ar fi putut să plătească pe cineva să te urmărească până aici şi tu să nici nu ştii.

— Philippe n-ar face niciodată aşa ceva!

— Să te audă Dumnezeu, dar mie nu-mi vine a crede. Rupând plicul, Michel parcurse conţinutul scrisorii dintr-o privire, apoi începu să se plimbe încoace şi-ncolo, tăcut şi nervos.

— Prostia ta a pus în primejdie întreaga noastră organizaţie. Din cauza ta, un sector întreg al Rezistenţei poate fi surprins şi anihilat. La cel mai mic pas greşit, urmările vor fi dezastruoase, îţi dai seama?

Catherine începu să plângă şi să-şi frângă mâinile.

— O, îmi pare aşa de rău, Michel. Dacă ai şti ce rău îmi pare!

— N-o să spun nimic, zise el pe un ton mai blând. Te-ai purtat nechibzuit. Să sperăm că urmările n-or să fie chiar aşa de grave. Philippe al tău a apucat-o pe un drum greşit, dar aş vrea să cred că nu e chiar atât de machiavelic încât să profite de legătura voastră ca să pună mâna pe noi. Dar nici tu nu mai eşti copil şi ar trebui să poţi sta departe de el un timp. Şi apoi, credeam că iubirea adevărată poate să reziste în ciuda oricărei absenţe,

adăugă el pe jumătate serios, pe jumătate glumind.

— N-o să mai iau legătura cu el. O să-l anunţ că n-o să mai vorbim un timp şi gata.

— Dar de ce trebuie să-l anunţi? strigă el. Tu nu-ţi dai seama cât sunt de periculoase plecările şi sosirile astea? O să-şi dea şi singur seama când o să găsească acolo tot scrisorile lui.

— Michel, zise ea încetând să mai plângă, de acum încolo n-o să mai iau legătura cu el. Îţi promit, făcu ea cu hotărâre şi cu dorinţa sinceră de a se face iertată.

— Bine. Sper numai să nu fie prea târziu.

Dar vai, evenimentele viitoare aveau să confirme temerile lui Michel şi el urma să fie prima victimă a tragediei care stătea să se întâmple.

*

Două săptămâni după această confruntare între fraţi, Catherine îşi ţinea cuvântul dat. Deşi se gândea mereu la el, avea o mulţime de alte lucruri cu care să-şi ocupe mintea. Era primăvara anului 1944 şi în munţi activitatea era febrilă. Ca să nu fie descoperite, taberele se mutau foarte des. Paraşutările de alimente şi muniţii erau anunţate la radio Londra prin fraze codate precum „Soldaţii lui Napoleon erau buni cavaleri” şi se ştia imediat că în acea seară trebuia să aprindă torţele pe câmp. Catherine avu norocul să participe la o astfel de acţiune pe care n-vea să o mai uite niciodată, atât era de impresionantă imaginea formaţiei de sute de avioane perfect aliniate pe cer, fiecare paraşutând câte douăzeci de containere. Totul se desfăşură într-o ordine perfectă. Catherine tremura de mândrie când ultima paraşută ateriză învăluită în steagul Franţei şi se auzi strigătul „Trăiască Franţa!” Regreta numai că Philippe nu era şi el acolo să simtă acest moment unic.

Operaţia reuşise cu succes şi toţi membrii Rezistenţei o celebrau bucuroşi. Catherine şi Michel se întoarseră în tabăra lor într-o stare de euforie şi plecară la culcare fiecare cu inima plină de speranţă. Poate că tocmai acest optimism făcu ca toată lumea să fie mai puţin precaută în

seara aceea. Înainte chiar ca cineva să apuce să tragă alarma, fură luaţi prin surprindere şi neutralizaţi.

Răpăitul gloanţelor explodă în tăcerea nopţii, trezindu-i brutal pe combatanţi. Ludu-şi armele, dădură să iasă afară, dar fură înconjuraţi imediat de soldaţi înarmaţi până în dinţi cu mitraliere şi grenade. Toată zona era infestată de nemţi şi de miliţieni. Bătălia fu crâncenă, dar era din start sortită eşecului. Duşmanul era foarte bine informat şi pregătit să taie orice cale de scăpare.

La auzul primelor împuşcături singurele două fete urmară imediat planul de retragere: se urcară pe nişte stânci şi se lăsară să alunece într-o scobitură îngustă de unde puteau să urmărească toată scena masacrului. Catherine simţi un fior rece pe şira spinării când zări un grup de miliţieni escortând un grup de prizonieri şi răniţi spre un camion. Şeful lor era Philippe Bessiers.

„Nu, nu" icni ea neputând să-şi creadă ochilor şi urechilor. Un ofiţer german se îndreptase spre grup şi vorbise ceva cu Philippe, care aprobase din cap şi păruse că dă nişte instrucţiuni oamenilor lui. Aceştia începură să-i grăbească pe prizonieri şi să-i împungă cu puştile în spate.

Catherine pricepu totul. Vai, câtă dreptate avusese Michel! Se folosise de corespondenţa lor, ea muşcase momeala. Din cauza ei câţi parioţi aveau să moară?! Doamne Dumnezeule, de ce nu murea ea atunci, să nu mai vadă şi să nu mai fie conştientă de nimic!

Totul se transformă într-un coşmar. În confuzia generală, câţiva încercau să fugă spre pădure, cu gloanţele şuierându-le pe la urechi. Pământul începuse să se presare cu morţi. Fetele asistau îngrozite la această scenă, aşteptând dintr-o clipă într-alta să fie descoperite. Deodată ceva foşni în spatele lor şi ele îngheţară, mai înainte să poată zări pe unul din oamenii lor. Era Martin. Venise să le scoată de acolo prin singura portiţă de retragere posibilă.

— Haideţi să plecăm de aici cât mai sunt ocupaţi cu prizonierii.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi? Ce s-a întâmplat cu Michel? Ce-o să le facă? abia îngăimă Catherine.

— Pe cei mai mulţi i-au capturat. Michel era printre ei. Nu ştiu, probabil că o să-i interogheze… dar asta o să ia timp. Să sperăm că o să se întâmple ceva până atunci şi o să-i putem elibera. Celelalte tabere n-or să stea cu mâinile în sân, poţi fi sigură de asta.

— Erau şi miliţieni cu soldaţii, şopti Catherine slab.

— Da, nemernicii! Ei i-au adus aici pe nemţi, altfel n-ar fi avut cum să-şi dea seama unde suntem, eram perfect camuflaţi! Jigodiile! Or să plătească pentru asta!

— Da, or să plătească, răsună ca un ecou vocea Catherinei care simţea o hotărâre implacabilă urcând în ea.

Strigăte de disperare urcară până la ei şi simţiră miros de fum.

— Ard satele, explică Martin. Să mergem!

A doua zi ajungeau fără alte incidente la Martin acasă, unde Mathilda îi aştepta, cuprinsă de îngrijorare. Martin plecă şi se înapoie peste alte câteva zile. Aducea veşti proaste, care i se citeau pe chip.

— Toţi partizanii capturaţi au fost împuşcaţi. Ne-au tratat ca pe nişte duşmani, n-au avut nicio milă, continuă el cu pumnii încleştaţi până se albiră.

— Şi Michel? strigă Catherine îngrozită.

— Ai dreptul să ştii adevărul, o privi el trist, doar eşti unul dintre ai noştri. Pe Michel l-au împuşcat primul.

— Nu, nu, nu, imploră ea disperată.

— Chiar înainte de a fi capturat mi-a transmis un mesaj pentru tine.

Catherine nu zise nimic, privindu-l fix. Arăta de parcă ar fi urmat să fie biciuită

— Mi-a zis aşa: „Dacă mi se întâmplă ceva, spune-i că nu-i port ranchiună. Spune-i să nu se simtă vinovată, dar să-şi amintească”.

Buzele ei tremurară şi lacrimi grele i se rostogoliră pe obrajii palizi. Cu o voce slabă, abia perceptibilă, şopti:

— Am să-mi amintesc.

Apoi se prăbuşi în braţele Mathildei.

— Şi eu o să-mi amintesc, jură Martin. O să ne

amintim de jigodiile alea, n-or să scape ei! îţi promit, Catherine.

— Jigodiile… da, jigodiile, făcu ea ca un ecou, privind fix la un punct.

Şi apoi începu să plângă, şi să plângă, până nu mai putu. Făcu febră mare, fu chemat doctorul care îi administră tranchilizante şi recomandă să fie dusă undeva departe ca să nu-şi mai amintească de această tragedie.

De îndată ce putu să călătorească, printre nenumărate primejdii, credinciosul Martin o duse la nişte prieteni în Normandia.

Atacul din noaptea aceea fusese urmat de altele, asemănătoare, împotriva taberelor rămase, care se ridicaseră la luptă. Patrioţii care muriră ca nişte martiri rămaseră înscrişi în istorie, dar Catherine nu participă niciodată la sfârşitul eroicei încleştări.

Era surmenată, nu era în stare să gândească, nu reacţiona la sentimentul general de euforie care exaltase inimile francezilor după eliberare. Căzuse în apatie, părea că devenise indiferentă la orice avea legătură cu războiul.

Şi totuşi, mai puternică decât disperarea şi decât doliul, mai puternică şi decât amintirile, tinereţea Catherinei lupta să supravieţuiască.

Capitolul 9

— „Îmi voi aminti”… îţi aduci aminte, Martin, de jurământul pe care l-am făcut? întrebă Caherine pe un ton amar. Amândoi l-am uitat, iar eu am fost prima. Am plecat să trăiesc o viaţă lipsită de griji şi am întors spatele datoriei pe care am promis să o păstrez sacră.

— Ce puteam să facem? răspunse Martin încet.

— Să-i denunţăm, să-i acuzăm, să-i punem la zid pe trădători, continuă ea pe un ton acum vehement. Au avut loc procese de război, ştiu asta. Oameni mai puţin vinovaţi decât javrele alea au fost găsiţi vinovaţi şi trimişi la închisoare sau executaţi. Eu ar fi trebuit să fiu prima care să depună mărturie împotriva lui Bessiers. Întotdeauna am crezut că ai făcut-o tu, adăugă ea mai moale, v-am lăsat pe voi, bărbaţii, să vă ocupaţi de asta, să-i răzbunaţi pe fraţii

noştri. Te-am auzit de mai multe ori spunând asta, atunci, când ne-am întors împreună. Dar ai abandonat şi tu…

Catherine clătină din cap, încercând să scape de lacrimile care i se adunau sub gene, simţindu-se mizerabil de rău. Martin se ridică, simţindu-se şi el la fel de nefericit ca şi ea.

— Nu ne judeca atât de aspru, o imploră el. Am făcut ce am putut. Nu ştii ce atmosferă plutea atunci, imediat. Da, la început şi noi ardeam de nerăbdare să ne răzbunăm. Depindea de noi să cerem dinte pentru dinte şi chiar aşa am făcut. I-am târât pe mulţi prin tribunale, unii dintre ei au fost găsiţi vinovaţi, alţii au scăpat, fără să ştim cum. Au venit cu alibiuri, cu scuza că era război. Şi ne-am pierdut gustul de răzbunare.

— Dar Bessiers, trădătorul trădătorilor? Şi el a avut alibi?

— La început nu l-am putut găsi. Când au venit aliaţii s-a urcat într-o maşină şi a fugit în Germania.

— Tipic pentru el!

— Dar războiul l-a urmărit şi acolo. Trebuia să se ferească de oraşe şi probabil că s-a ascuns în Elveţia. Apoi, când lucrurile au intrat iar în normal a reapărut. Trecuseră suficient de mulţi ani şi nu mai era căutat de mult. A vândut hotelul părinţilor şi s-a stabilit în Marsilia unde se ocupa de o agenţie imobiliară care îi mergea foarte bine.

— Şi tu l-ai lăsat în pace? L-ai lăsat să se îngraşe şi să prospere fără să mişti un deget?

— Nu mă judeca aşa de dur! îndată ce am ştiut unde e m-am dus să-l caut şi i-am cerut socoteală. Am fost foarte dur cu el, l-am înjosit, i-am aruncat în obraz toată mişelia de care dăduse dovadă. Părea un om prosper şi satisfăcut, dar foarte bătrân, foarte marcat de anii războiului.

— Lasă asta, nu mă interesează. Sunt sigură că şi-a bătut de joc de cuvintele tale.

— Nu, a încercat să se apere. A jurat pe onoarea lui că…

— Onoarea lui Philippe Bessiers! Ce glumă bună!

— …că nu ne-a trădat el.

— Mincinosul! urlă Catherine. Dar l-am văzut cu ochii noştri, l-am văzut cum dirija trupele în ziua aceea, l-am văzut cum îi hăituia pe prietenii noştri, cum trăgea în urma lor. L-am văzut sau nu?

— S-a apărat zicând că a fost obligat să urmeze ordinele, dar că noi fuseserăm avertizaţi.

— Avertizaţi?

— Da. M-a asigurat că a trebuit să-i însoţească pe nemţi în acţiunea aceea de exterminare, dar a zis că a trimis un mesaj de avertizare prin cineva de care era foarte sigur.

— Ce minciună, ce scuză frumoasă! Unde e persoana asta pe care n-o cunoaşte nimeni? Tu chiar l-ai crezut?

— Nu, oftă Martin, dar n-am avut ce dovezi să aduc. A negat foarte tare, a protestat, ba chiar a plâns. A izbucnit în plâns în faţa mea.

— Ce actor! Incredibil! se înfurie Catherine. I-a fost frică de pedeapsă.

— Probabil. Dar ce puteam să fac, era aproape jalnic. Şi apoi omul care stătea în faţa mea nu mai era tânărul cu care ne luptasem. Anii care au trecut şi-au pus puternic amprenta asupra lui. Şi asupra noastră. Au venit alte războaie, în Algeria, în Indochina, ne-am confruntat mereu cu alte probleme. Lupta noastră aparţinea trecutului. E trist, Catherine, dar focul trecutului, al trecutului nostru s-a stins de mult.

— Doamne, Martin, doar nu crezi ce spui, nu-i aşa? strigă Catherine căutându-i privirea cu îngrijorare.

— Dar au trecut treizeci de ani, Catherine. Cum poate cineva să ardă de răzbunare după atâta timp şi să rămână un om întreg? Eu nu mai sunt partizanul înflăcărat de atunci, clătină el din cap, acum sunt un om bătrân, Catherine.

— Tu ai uitat. Dar eu nu. Şi memoria mea e cu atât mai vie cu cât soarta s-a hotărât să-mi joace festa asta urâtă. Fiul lui Bessiers vrea să se însoare cu fata mea, iar prostuţa aia e în stare să facă orice să se mărite cu el.

Martin făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi vrut să

şteargă cuvintele ei.

— Bineînţeles că trebuie să împiedici asta, aşa ceva nu e posibil.

— Sigur că aşa am să fac. Am să fac orice îmi stă în putere. Fata mea n-o să poarte niciodată numele de Bessiers. Niciodată! Nu atâta timp cât trăiesc eu!

— Spune-i adevărul, încercă Martin.

— N-o să fie de niciun folos. N-o cunoşti pe Vicky. E în stare să meargă până în pânzele albe când îşi pune ceva în cap, iar când vine vorba de iubiţelul ei cu atât mai mult. În ceea ce o priveşte pe ea, Marc Bessiers s-a născut în ziua în care a întâlnit-o pe ea. O să-mi spună că ea nu se căsătoreşte cu tatăl, ci cu fiul şi dacă mă opun o să meargă mai departe fără consimţământul meu.

Martin bătea darabana absent; o expresie de consternare i se citea pe faţă.

— În cazul ăsta nu văd cum ai putea să o convingi, zise el preocupat. Ce altceva ai putea să faci?

— Ar fi ceva, îl întrerupse ea. Martin, trebuie să mă duci acasă la Bessiers.

— Să te duc la…!

— Vreau să vorbesc cu el şi tu să fii de faţă. Am să-i reamintesc cât de josnic s-a purtat şi am să-l ameninţ că o să-i spun totul fiului său. Am să-l ruinez dacă nu împiedică nunta asta.

Martin rămase un timp nemişcat, apoi se uită la ea cu o expresie de respect amestecată cu milă.

— Vrei să tulburi apele, zise el încet, aducând din nou trecutul în prezent.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, trecutul e tot aici, îmi ameninţă liniştea, îmi ameninţă familia. Cum aş putea permite ca imaginea lui Philippe Bessiers să se amestece cu aceea a fiicei mele? Cu aş putea să concep gândul că nepoţii lui or să fie şi nepoţii mei?

— Ai dreptate, zise el convins de acest ultim argument. Te poţi baza pe mine. Sunt omul tău.

Nu găsiră numărul de telefon al lui Bessiers în cartea de telefoane, dar hotărâră să plece chiar atunci şi să ia

maşina lui

Martin. Catherine nu numai că nu voia să fie singură cu tatăl lui Marc, dar după incidentul acela cu maşina şi cu străinul acela ciudat de familiar, se bucura din tot sufletul că are un bărbat lângă ea care să o protejeze.

*

Duvalle se întorsese la garaj şi începu să vorbească şuşotit la telefon.

— Mi-e teamă că ai avut dreptate, prietene, zise el bijutierului cel gras. Stă de vorbă cu Martin Corvisard chiar în momentul ăsta, fără îndoială că verifică bănuielile ei despre tine şi acum şi despre mine. Trebuie să facem ceva să o oprim. Orice măsură aş lua eu, te priveşte şi pe tine, adăugă el după o scurtă pauză. Sunt sigur că eşti conştient de asta. Nu e o ameninţare, e o afirmaţie. La urma urmelor, de ce crezi că te-am sunat?

Chicotind ironic în barbă, aşează telefonul în furcă şi se îndreptă spre maşină.

Capitolul 10

Catherine rămase tăcută tot drumul. Gâtul i se uscase iar palmele îi transpiraseră din cauza încordării. Cum o să reacţioneze oare Philippe cel de acum în faţa ei? O să i se supună sau o să rămână pur şi simplu impasibil în faţa ameninţărilor ei? O, Mel, iubirea mea, te rog, roagă-te să reuşesc, roagă-te să-l pot convinge pe acest om să împiedice căsătoria. Altfel n-o să mai fim fericiţi niciodată, n-o s-o mai vedem niciodată pe fiica noastră, fiindcă nu-l pot accepta pe Marc în viaţa noastră, pur şi simplu nu pot.

Martin îi înţelegea neliniştea şi îi respecta tăcerea. Insistă numai să oprească să ia o gustare care avea să-i facă bine şi Catherinei, şi se oferi să discute el mai întâi cu Bessiers, ceea ce ea nu acceptă nici în ruptul capului.

După ce traversară pădurea, casa se ivi într-un luminiş, mărginită de arbuşti de grădină şi cu flori superbe la intrare.

Martin claxonă şi cum nimeni nu răspunse din casă, trase maşina pe aleea de pietriş special amenajată şi se grăbi să deschidă portiera pasagerei din faţă. Catherine

coborî din maşină cu inima zbătându-se în piept dar cu faţa de nestrăpuns ca o mască. Urcară cele două trepte la intrare şi Martin trase de clopoţel. Aproape imediat uşa se deschise şi în cadrul ei se arăta o servitoare cu un şort negru strălucitor, cu părul despărţit într-o cărare pe mijloc şi adus în coc. Uitându-se mirată la cei doi vizitatori, îi întrebă ce poftesc.

— Vrem să vorbim cu domnul Bessiers, răspunse Catherine. Şi cum femeia deschise gura să vorbească, foarte surprinsă.

Catherine adăugă repede:

— E vorba de o chestiune personală foarte urgentă.

— Domnul Bessiers a plecat, rosti servitoarea.

— Şi când se întoarce? întrebă Martin, după ce schimbă o privire dezamăgită cu Catherine.

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii? îşi pierdu Catherine răbdarea.

— Am să o întreb pe doamna, răspunse servitoarea, care se întoarse să plece, dar nu înainte de a-i invita politicos să intre.

Sala spaţioasă în care intrară era decorată cu un gust desăvârşit, din piese de marmură şi trofee de vânătoare încadrate de scene murale, care înfăţişau peisaje montane, de iarnă. Catherine contemplă acest decor cu surprindere şi încântare, până când ochii i se opriră asupra unui portret al lui Philippe aşezat pe unul din rafturi. Simţi cum un val de mânie o cuprinde din nou şi i se urcă în obraji. Îl atinse pe

Martin de mânecă şi arătă în direcţia portretlui, dar înainte ca acesta să poată răspunde, uşa pe care dispăruse servitoarea se deschise şi o femeie se îndreptă spre ei, îmbrăcată în pantaloni negri şi o tunică din satin care îi cădea peste şolduri. Nu era zveltă, dar nici opulentă. Avea un piept generos şi trăsături deosebit de plăcute. Purta părul pieptănat pe spate şi prins la baza gâtului, într-un fel care îi conferea graţie şi stil.

— Bună ziua, salută ea amabil, zâmbind. Maria mi-a spus că doriţi să-l întâlniţi pe domnul Bessiers pentru un

lucru important. Pot să vă ajut eu în locul lui? Sunt doamna Bessiers.

Martin se înclină ceremonios, în timp ce Catherine clătină scurt din cap.

— Îmi pare rău, dar nu puteţi. Pe domnul Bessiers am venit să-l văd. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi spune când se va întoarce. Astăzi dacă se poate! adăugă ea fără ocolişuri.

— Îmi pare rău, zise gazda ignorând tonul aproape poruncitor, dar nu cred că va fi posibil astăzi.

— De ce nu?

— Pentru că fiul meu se va întoarce acasă numai peste câteva zile.

— Dar nu pe fiul dumneavoastră vrem să-l vedem, se încruntă Catherine. Am venit aici pentru domnul Bessiers. Domnul Philippe Bessiers, accentuă ea pe primul nume, soţul dumneavoastră.

Doamna Bessiers păli. Zâmbetul îi pieri şi câteva minute rămase privind pierdută şi tăcută la vizitatorii ei. Când într-un târziu putu vorbi, vocea îi sună tristă şi firavă.

— Mi-e teamă că aţi venit degeaba, doamnă, zise ea privind-o insistent pe Catherine.

— Oh! Şi de ce? făcu ea agresiv.

— Pentru că soţul meu a murit acum doi ani.

— O! exclamară în acelaşi timp cei doi. Catherine simţi un val de căldură şi se întoarse instinctiv spre Martin ca şi cum ar fi vrut să-l facă responsabil pentru această veste neaşteptată. El reuşi să bâlbâie nişte scuze, ruşinat şi stânjenit:

— Îmi pare rău… dar nu s-a auzit nimic în zonă. Nu… n-am ştiut.

— Soţul meu a decedat într-o clinică din Geneva. Eu sunt elveţiană, explică ea, făcând un efort să-şi depăşească durerea. L-am dus să-i cunoască pe membrii familiei mele şi a murit după ce a suferit de o boală lungă şi dureroasă. A dorit să fie înmormântat aici, fără mare tam-tam, de aceea n-a apărut nimic în ziare.

— Condoleanţele mele, doamnă, murmură Martin, vă

rog să mă iertaţi pentru această greşeală.

Catherine era teribil de jenată de această situaţie cu totul neprevăzută.

O, Doamne, gemu ea în sinea ei realizând cât de fără rost era acum toată încercarea ei. Se prezentă ca prin vis şi refuză invitaţia pe care văduva le-o făcea să se aşeze.

— Putem vorbi despre Philippe, dacă tot aţi venit să-l vedeţi. Mi-ar face bine să aud vorbindu-se despre el. Aţi venit cu un scop anume?

— Nu, zise Catherine, deşi i-ar fi venit să ţipe, să urle: Da, am venit să împiedic căsătoria dintre fiul dumitale şi fiica mea, pentru că nu vreau ca familia mea să aibă nimic de-a face cu fiul lui Philippe Bessiers! Ar fi o monstruozitate! Dar vestea neaşteptată pe care o primise o descumpănise cu totul.

— Eram în apropiere, explică Martin, răspunzând la privirea întrebătoare a doamnei Bessiers.

— Dar ce era această chestiune urgentă de care mi-a spus servitoarea?

— Era numai… voiam să obţinem o informaţie, o întoarse Martin.

— Sunteţi siguri că nu vă pot ajuta? întrebă doamna Bessiers, dintr-odată curioasă şi în acelaşi timp intrigată de ciudăţenia celor doi vizitatori.

— Nu, cu siguranţă nu, zise Martin, deşi văduva îşi îndreptase privirea asupra doamnei cu chipul impasibil dar pe faţa căreia ochii clipeau disperaţi.

— Nu, cu siguranţa nu. Era vorba de nişte lucruri petrecute în timpul războiului.

— În timpul războiului… răsună ca un ecou straniu vocea văduvei. Apoi, brusc se făcu roşie până la rădăcina părului. Câteva secunde o studie atent, nesigură, apoi i se adresă Catherinei.

— Şi dumneavoastră, doamnă, l-aţi cunoscut pe soţul meu? Catherine îi întâlni privirea, calmă.

— Da, l-am cunoscut.

— Iar dumneavoastră aţi fost poate coleg de arme cu el, îl întrebă ea intrigată pe Martin.

— Ferească sfântul! explodă Martin.

La această explozie, doamna Bessiers se retrase instinctiv în spate. Faţa ei se convulsiona de emoţie pe măsură ce murmura trist.

— Înţeleg, n-aţi fost de aceeaşi parte a baricadei.

— Nu, cu siguranţă nu! îşi reveni Catherine cu ochii scânteind de indignare. El era nu naziştii, iar noi eram cu francezii. Vă rog să mă iertaţi, adăugă ea cu o urmă de remuşcare, observând tristeţea accentuată a văduvei. Nu sunteţi răspunzătoare pentru ce a făcut soţul dumneavoastră înainte de a vă cunoaşte. Poate că nici nu v-a vorbit niciodată despre asta.

— Vă înşelaţi, doamnă, replică văduva cu îndrăzneală. Philippe mi-a spus absolut totul despre existenţa lui de dinainte de a ne căsători, chiar şi despre război. Şi apoi, ne-am întâlnit în Elveţia, unde se ascundea de teama represaliilor.

Catherine se ridică indignată în picioare.

— Atunci, probabil că aţi avut aceleaşi simpatii. În cazul acesta, nu mai avem ce discuta. Oricum, vizita noastră acum aici e fără rost.

Văduva îi luă braţul cu un gest împăciuitor, aproape rugător şi o făcu să se aşeze din nou.

— Dimpotrivă, cred că avem multe de discutat. Nici nu am aprobat, nici nu am condamnat ce a făcut, am încercat numai să înţeleg. Vedeţi, zise ea clătinând din cap, fie şi numai pentru faptul că sunt elveţiancă şi tot n-aş fi avut motive să nu fiu obiectivă. Am analizat atent logica hotărârii lui Philippe.

Era sincer atunci şi credea cu adevărat că aceea era calea pe care trebuia să o urmeze. S-a înşelat, aşa cum a dovedit-o viitorul, dar dacă o priveşti fără implicare afectiva, greşeala lui nu poate fi considerată o crimă.

Vorbea cald şi convingător, într-un fel care o făcu pe Catherine se replice:

— Nu greşeala pe care a făcut-o îl face un criminal. Avea dreptul să aibă propriile lui păreri, însă ceea ce a fost criminal şi de neiertat în atitudinea lui este faptul că a

trădat şi că i-a urmărit cu înverşunare pe fraţii lui francezi. Greşeala lui criminală constă în morţile pe care le-a provocat.

Buzele văduvei tremurară când se ridică în picioare ca să oprească valul de reproşuri.

— Ba dumneavoastră vă înşelaţi, doamnă. Philippe nu a trădat niciodată, m-a asigurat de asta. Iar eu l-am crezut întotdeauna pentru că ştiu ce fel de om era. N-ar fi putut să fie un trădător sau un laş. Şi-a ales drumul greşit, dar soarta l-a pedepsit şi aşa destul. Asta e.

Catherine simţi mâna lui Martin apăsând-o încet pe a ei, într-un gest de liniştire. La ce bun acum să aducă atâtea acuzaţii în faţa unei văduve care încerca să apere memoria soţului ei? Catherine înţelese şi tăcu. Dar văduva continuă: Ştiu că nu mă credeţi, doamnă. Dar vă asigur că această acuzaţie care apasă în mod nedrept pe umerii lui nu i-a lăsat o clipă de linişte toată viaţa.

Ce bine! se gândi Catherine neiertătoare. Măcar a plătit! Dar nu îndrăzni să spună asta cu voce tare.

— Cred că nu mai are niciun rost să tulburăm acum aceste ape, rosti ea în schimb, pe un ton mai blând decât cel de până acum. Să-l lăsăm să se odihnească în pace.

— E timpul să plecăm, hotărî Martin, care până atunci se ţinuse deoparte, lăsându-le pe ele să vorbească. Vă rog să ne scuzaţi, doamnă, zise el moale, luând-o pe Catherine de braţ. N-am vrut să vă provocăm suferinţă prin vizita noastră.

Catherine nu se putu abţine să nu se gândească binevoitor la văduvă.

— Iertaţi-mă, zise blând. Nu pe dumneavoastră sunt supărată. Suntem cu toţii victimele întâmplării, aşa mi se pare, cel puţin.

— Eraţi prietena lui Philippe, nu-i aşa? murmură ea. Micuţa Cathy…

Surprinsă, Catherine se făcu stacojie.

— V-a spus, a îndrăznit să vă povestească despre mine, făcu ea cu o voce gâtuită.

— Despre iubirea pe care v-a purtat-o. Şi de ce nu?

Nu îi era ruşine de acest lucru.

— Dar mie îmi era! A fost cea mai mare greşeală din viţa mea, exclamă Catherine.

— Mi-a mai spus că numai dumneavoastră aţi fi putut să-i reabilitaţi numele dacă aţi fi vrut.

— Eu? Cum aş fi putut face aşa ceva? Eu care am crezut în el şi care m-a înşelat, folosindu-se de mine ca de momeală pentru scopurile lui murdare? Pe care m-a întors ca pe o armă împotriva propriilor mei fraţi iar eu am fost prea naivă ca să-mi dau seama? Nu, nu vreau să aud niciun cuvânt despre asta!

Mânioasă, Catherine străbătu încăperea şi alergă spre maşină dar cuvintele văduvei o urmară şi o atinseră ca un glonţ.

— Da, aţi fi putut să o faceţi numai amintind de zăvoiul cu vrăbii.

Zăvoiul cu vrăbii… Zăvoiul cu vrăbii, cuvintele acestea îi roiau în minte, ca o litanie.

— Ce o să faci acum? întrebă Martin, care între timp îşi luase rămas bun de la văduvă şi pornise maşina. Te rog Catherine, o rugă el văzând-o aşa distrusă, nu se poate să laşi toate astea să te domine.

— E îngrozitor, Martin. Nu ştiu ce să fac, izbucni ea în plâns.

— Trebuie să fie o soluţie, o îmbărbătă el punându-i un braţ pe umăr. Poate că tu te complici degeaba, sau poate că mariajul ăsta pur şi simplu n-o să aibă loc din cine ştie ce motiv. Martin o bătu încurajator pe umeri. Ce a vrut să spună doamna Bessiers prin „zăvoiul cu vrăbii”? Era o parolă sau ce?

Catherine se şterse la obraji, încercând să-şi recapete înfăţişarea obişnuită. În câteva cuvinte îi explică lui Martin despre Le Mazet şi despre schimbul de scrisori pe care îl stabilise cu Philippe pe vremea când credea că e îndrăgostită de el. Apoi tăcu, gânditoare.

— Unde să te las? La Grenoble? La Villars?

Ea nu răspunse imediat, părând absorbită în gândurile ei. Apoi ridică repede capul şi se uită la Martin

care rămăsese aşteptând.

— Martin, ascultă, o să crezi că mi-am pierdut minţile…

— Nu, deloc, ce este?

— Aş vrea să mă întorc acolo, la zăvoiul cu vrăbii şi aş vrea să vii şi tu cu mine. Nu e departe de Grenoble. Martin, te rog, îl imploră ea pe măsură ce simţea cum dorinţa aceasta de a se duce acolo devenea de nestăvilit.

— Bine, încuviinţă el. E încă devreme şi avem o întreagă după amiază în faţă. Şi apoi nu ar strica o plimbare în natură înainte de a ne întoarce acasă.

— Acasă… oftă ea. Nu ştiu când o să mă mai întorc acolo…

— Vorbeşti prostii. Haide, mai bine arată-mi unde e locul ăsta cu nume romantic.

*

Chiar înainte să ajungă la poalele muntelui, drumul se îngusta pe o porţiune în construcţie care rămăsese abandonată aşa. Şoseaua era sinuoasă şi Catherine simţi un nod în stomac când îşi aminti degringolada aproape mortală de mai înainte. Dar Martin era un şofer bun, şi ea respiră adânc, aşa cum îi spusese străinul cu ochi de chihlimbar.

— Martin! exclamă ea. Pierre Renard!

— Pierre? Ce spui…? A fost capturat în raidul acela şi împuşcat.

— Nu, n-a fost! Brusc, Catherine ştiu ai cui erau ochii aceia familiari şi buzele subţiri. Dar mai înainte să apuce să-i explice lui Martin, o maşină apăru în oglinda retrovizoare, forţându-i să tragă de volan spre dreapta ca să evite coliziunea.

Era Citroënul negru.

Un duel pe viaţa şi pe moarte începu între cei doi automobilişti care se angajară în curbe cu o viteză uluitoare, Martin încercând să păstreze controlul maşinii, în timp ce şoferul Citroën-ului căuta să se apropie tot mai mult. Martin încleştase din dinţi şi conducea cu cea mai mare atenţie. La un moment dat două dintre roţile lui

ieşiseră de pe asfalt şi maşina începuse să derapeze îngrijorător. Apoi, cu un efort supraomenesc, reuşi să recapete controlul. Citroën-ul se apropie fulgerător şi îl lovi în aripa dreaptă, făcând maşina lui Martin să se întoarcă la o sută optzeci de grade. Martin profită de acest lucru ca să o ia înapoi, în direcţia din care veniseră, dar Citroën-ul îi urmă la fel de repede.

— Ăsta e Pierre, zise Catherine cu un glas abia şoptit, în timp ce Martin strânse şi mai tare din dinţi şi schimbă într-a cincea.

Citroënul gonea din nou în spatele lor şi trebuiră să vireze mereu la stânga şi la dreapta ca să-l împiedice să vină pe lateral. Din păcate, deşi era puternică, maşina nu avea tot atâta stabilitate şi Citroënul reuşi să ajungă din nou în dreptul lor.

După aceea, ceea ce urmă fu atât de rapid că de-abia avură timp să se dezmeticească. Un camion le apăru în faţă la următoarea curbă deosebit de periculoasă şi Martin abia avu timp să tragă de volan spre dreapta şi să frâneze într-un nor de praf. Un zgomot surd se auzi pe banda laterală şi maşina neagră se rostogoli la vale, o dată şi încă o dată, până când nu mai rămase din ea decât un morman de fiare contorsionate.

— O să chemăm poliţia de pe drumul principal.

Catherine clătină din cap, şocată.

Capitolul 11

Zgomotul motorului îi alertă pe ocupanţii cabanei. Un copil apăru în pragul uşii, se uită la ei serios, apoi o zbughi înăuntru, strigând:

— Mamă, mamă, au venit nişte oameni!

Catherinei nu-i venea să creadă că locul rămăsese aproape neschimbat. Acelaşi heleşteu îşi oglindea apele în spatele casei, înconjurat de copaci în care vrăbiile făceau o larmă asurzitoare. Copilul se întoarse cu mama lui, care se ştergea pe mâini cu un prosop.

— Făceam nişte prăjituri, se scuză ea. Eu sunt proprietarul. Aţi venit de la agenţie?

Martin făcu un pas înainte, zâmbind la puştiul care îl

inspecta, curios.

— Nu, răspunse el, treceam numai pe aici şi ne-a atras farmecul locului. Doamna cunoaşte zona, arătă el spre Catherine, obişnuia să vină aici acum mulţi ani.

— Îi cunoşteam pe foştii proprietari foarte bine, zise ea, încă palidă. Doamna Bourquin făcea o plăcintă de mure extraordinară.

— Ah, aţi gustat din plăcintele bunicii! se entuziasmă proprietara. Este unul dintre cele mai frumoase amintiri din copilăria mea, zise ea râzând. Toată lumea care venea la schi le aprecia. Bunica mi-a încredinţat secretul ei înainte de a muri. Nu-i aşa că sunt bune plăcintele mele, Freddy?

— Umm, făcu băieţelul lingându-şi vârful degetelor ca un adevărat gurmand.

— Din păcate acum nu mai sunt mure şi nici noi nu mai venim aici decât în vacanţă. Locul acesta e prea departe de oraş pentru o familie tânără cu copii, aşa că ne-am hotărât să vindem. Când v-am văzut am crezut că veniţi din partea agenţiei.

— A rămas aproape neschimbat, observă Catherine aruncând o privire în jur.

— O, am făcut câteva schimbări înăuntru, dar pe afară au mai rămas multe de făcut.

— Tot mai vin vrăbiile? întrebă Catherine.

— Pe vremea războiului plecaseră toate, aşa povesteau părinţii mei, dar pe urmă s-au întors. Câteodată cântă atât de tare că de-abia îţi mai auzi gândurile.

Catherine făcu câţiva paşi în jur până când ochii i se opriră asupra unei bănci din ciment care era fixată de zidul exterior.

— Martin! strigă ea. Vezi, acolo e nişa în care era cutia noastră de scrisori.

— Vă uitaţi la scobitura din zid? înainte de război poştaşul obişnuia să lase scrisori şi ziare acolo, dar după război au început să cuibărească în ea rândunelele. Bunica nu le-ar fi deranjat pentru nimic în lume. Zicea că aduce noroc să ai cuiburi de rândunele la streaşina casei. De

aceea nimeni nu s-a atins niciodată de ele.

— Nici măcar ca să le cureţe? întrebă Martin.

— Nu, doamne fereşte! râse gazda. Păsările fac singure treaba asta. Ce-ar fi să stai să cureţi toate cuiburile din împrejurimi?! Cred că ar lua cel puţin zece ani. Nu, mai bate şi vântul şi apoi, ce rămâne se depune ca un fel de saltea înăuntru. Ia uitaţi-vă la cuibul acela vechi din scobitură. Câte păsărele au văzut acolo lumina zilei... Câteodată, în lunile calde de vară le auzeam ciripind toată ziua.

— Mamă, mai sunt puişori acolo? întrebă băieţelul trăgând-o pe maică-sa de mânecă.

— Nu, scumpul meu, puişorii au crescut şi s-au mutat în alţi copaci.

— Şi au mai rămas ouă înăuntru?

— Cum să mai rămână? Pe vremea asta a anului? Nu, părinţii nu se mai întorc acum.

— Dar poate a mai rămas acolo vreun ou din care n-a ieşit niciun pui.

— Să nu te prind că te urci acolo! îl ameninţă mama cu un deget ridicat. E cel mai rău hoţ de cuiburi din împrejurimi, se adresă ea străinilor. Dacă nu l-am fi oprit n-ar mai fi rămas niciun cuib pe aici. N-o să te atingi de cuibul ăla, băiete! N-ai ce să găseşti acolo. Şi apoi, e prea sus pentru tine.

— Dar, mamă, se încăpăţână băieţelul, putem să aruncăm măcar o privire. Oricum o să fie dărâmat şi nici rândunelele n-or să se mai întoarcă. Vreau aşa de mult să am nişte ouă de rândunică, te rog, mami!

— Eşti exasperant, zâmbi mama.

— Domnule, se adresă băieţelul în sus, la Martin, vreţi să aruncaţi dumneavoastră o privire înăuntru?

— Freddy, eşti un băieţel răsfăţat, îl întrerupse mama. Nu-l ascultaţi vă rog. O să vă murdăriţi pe haine.

Dar Martin îşi şi suflecase mânecile, prins şi el în jocul copilului.

— Nu face nimic, se spală.

— Cum doriţi. Puteţi să vă plimbaţi şi prin

împrejurimi, nu mă deranjează.

Femeia plecă la treburile ei iar Martin începu să pipăie înăuntrul cuibului.

— Ei, băiete, nu e chiar aşa uşor. E un fel de strat înăuntru, ceva tare, probabil salteaua de care vorbea mama ta. Iată, zise el extrăgând un obiect nedefinit dinăuntru. E tot ce am găsit, ouă nu sunt.

Băiatul strâmbă din nas şi începu să cureţe obiectul de găinaţul de care era acoperit. Între timp Catherine se apropiase şi se uita la ei.

— Uh, făcu băiatul e o cutie veche şi foarte murdară. Mai bine o aruncăm.

— Stai, exclamă Catherine tulburată. E cutia de ochelari! zise ea învârtind-o în mâini. E cutia în care eu şi Philippe ne puneam scrisorile.

— Nu se poate, spuse Martin neîncrezător. N-are cum! Vrei să spui că a stat aici atâta timp de la război?

Catherine o ţinea de parcă tocmai atunci ar fi aterizat din spaţiu şi îi era teamă să nu dispară iar.

— Ea e, sunt sigură! E chiar cutia aceea! abia mai respiră ea. Încercă să o deschidă, dar încuietoarea ruginise şi se stricase de multă vreme.

— Ar fi într-adevăr o coincidenţă incredibilă. Ia să vedem, întinse el mâna spre ea.

Era o cutie obişnuită de ochelari, dar făcută dintr-un material foarte solid. Martin încercă şi el să deschidă cutia, dar nu reuşi decât să-şi zgârie degetele.

— Îmi amintesc ultima dată când am deschis-o să iau scrisoarea lui. Ce naivă eram! Şi el s-a folosit de mine. Ah, câţi tineri plini de speranţă, ce tragedie, doamne ce tragedie şi numai din cauza lui. Arunc-o! scrâşni ea gata să plângă. Arunc-o în baltă!

Tocmai atunci cutia cedă cu un declic.

— Arunc-o! urlă ea.

— Catherine, e o hârtie înăuntru.

— O hârtie, nu-i veni ei să creadă şi parcă totul încremeni în jurul ei. O hârtie. Trebuie să fie ultima mea scrisoare, cea pe care el nici măcar n-a catadicsit să vină

să o ia. Să-l ia naiba, nu mai avea nevoie de scrisorile mele. Aflase ce voia să ştie. Poţi s-o rupi, poţi să faci ce vrei, strigă ea din nou.

El clătină din cap, uluit.

— Ai scris acest mesaj în urmă cu treizeci de ani şi iată-l acum în mâinile mele. Parcă ar fi ceva magic, exclamă el ţinând hârtia de parcă ar fi fost o bombă gata să explodeze.

Şi chiar asta era, o bombă.

Catherine i-o smulse din mână şi se pregătea să o sfâşie când privirea i se opri asupra rândurilor şi citi fără să vrea. Deodată încremeni. Acela nu era scrisul ei.

— E de la el, încremeni ea.

Ca şi cum altă persoană ar fi pus stăpânire pe ea, Catherine o despături cu degete febrile şi începu să citească mesajul care părea că vine din altă lume. Ea era iubita lui Mel, nu a lui Philippe, trădătorul acela. Rândurile îi tremurau în mână. Scoase un strigăt şi se uită neajutorată la Martin, apoi continuă să parcurgă conţinutul. După ce sfârşi, rămase nemişcată ca de piatră, timp de câteva minute lungi.

— Ce s-a întâmplat, Catherine? o întrebă el îngrijorat.

— Ajută-mă să stau jos, se sufocă ea. O, Martin, trebuie să stau jos. Cred că o să leşin.

— Bine, vino, linişteşte-te, o ajută el grijuliu să se aşeze pe bancă. N-ar trebui să te implici aşa. Lucrurile astea s-au întâmplat acum treizeci de ani. E o nebunie.

— O, nu, Martin! Uite, citeşte… îi întinse ea scrisoarea. E confesiunea lui Philippe. Avertizarea lui… Explicaţia lui. Catherine chicoti nervos, apoi începu să râdă, un râset sacadat şi dureros. Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă cu spasmuri, în timp ce Martin începu să citească nestingherit scrisoarea:

Draga mea, probabil că aceasta e ultima scrisoare pe care pot să o mai aduc aici, dar e cea mai importantă. Se anunţă vremuri grele pentru prietenii tăi din munţi. Rândurile lor sunt pline de spioni plătiţi de nazişti care au raportat exact poziţiile taberei fratelui tău. O să aibă loc

curându-n raid. Nemţii au hotărât să pună capăt Rezistenţei şi au pus la cale o operaţiune minuţioasă de exterminare. Au de gând să înconjoare toată pădurea şi să declanşeze un atac în forţă, cu tancuri şi artilerie grea. Fratele tău şi oamenii lui n-au cum să reziste mult timp. Trebuie să părească tabăra imediat, absolut imediat. Comandanţii noştri vor ca miliţia să participe şi ea la raid.

Simt că nu e drept să aprindem şi noi focul asupra compatrioţilor noştri, să-i atacăm prin forţe superioare. Această operaţiune de „curăţare" nu e lupta noastră. Mi-am tot pus întrebări şi trebuie să recunosc că Michel a avut dreptate. Sunt îngrozit de tot ce am văzut, de felul în care miliţia îi tratează pe francezi. Din nefericire nu pot să plec din ea acum. Există deja suspiciuni asupra mea pentru că am refuzat să execut anumite ordine care nu mi se păreau omeneşti.

Între timp, o să mă străduiesc să mai atenuez violenţa nemţilor, fără să mă trădez. Îmi pare bine că măcar pot să-i fiu de ajutor fratelui tău şi alor lui. Draga mea, până data viitoare când ne vom vedea voi fi lepădat deja această uniformă care apasă aşa de greu pe umerii mei şi care pe tine te îngrozeşte.

Al tău, Philippe.

După ce termină de citit, Martin aşează o mână liniştitoare pe umărul Catherinei.

— Sper că acum ţi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Nu-ţi poţi imagina ce piatră! se auzi glasul ei stins. A vrut să ne salveze. A încercat şi cu asta şi-a plătit greşelile. Dar soarta a făcut ca mesajul lui să fie inutil, fiindcă Michel mi-a interzis orice comunicare cu el. Şi aşa s-a întâmplat tragedia. Lacrimi grele se rostogoleau pe obrajii ei, dar acum era calmă. Toată tensiunea se risipise, toate fragmentel vieţii ei se reaşezau la loc. Soţia lui a avut dreptate. Explicaţia lui era aici.

— Slavă Domnului, nu se putu Martin abţine să nu se minuneze, bine că am venit astăzi.

Catherine se uită în jur de parcă ar fi văzut locul pentru prima dată.

— Cred că asta rezolvă şi problema cu mariajul, nu?

— Da. Pentru prima dată putea să-şi imagineze chipul radios al lui Vicky şi pe al lui Marc, unul lângă celălalt. Doamne! Se ridică ea brusc în picioare. Cât e ceasul? Avionul lui Mel şi al lui Vicky decolează la zece şi un sfert. Oare o să-i prindem?

Martin aruncă o privire la ceas.

— Da, o asigură el, dar trebuie să ne grăbim. Am să o anunţ şi pe soţia lui Philippe.

Aşează scrisoarea înapoi în cutie şi o strecură discret în buzunarul ei. Ea se ridică pe vârful picioarelor şi cu ochii plini de lacrimi îl sărută cu căldură pe obraji.

— Mulţumesc, Martin.

— Urcă în maşină, făcu el un pic ruşinat. O să-i spun eu la revedere proprietăresei.

— Spune-i lui Freddy că am să-i trimit nişte ouă de ciocolată, strigă ea în urma lui. Le merită. Vocea ei era veselă şi limpede.

*

Vocea de la casă anunţa zborul următor.

— Poarta numărul trei. Ai ajuns la timp. La revedere Catherine.

Se îmbrăţişară un moment, şi în clipa aceea fu copleşită de o emoţiede nedescris. Lăsa trecutul în urmă, de data aceasta definitiv. Şi Martin era emoţionat, mai mult decât lăsa să se vadă. Vizita Catherinei adusese lucruri pe care le credea de mult îngropate în inima lui: gustul pentru aventură, pentru risc, entuziasmul, camaraderia, ardoarea. La revedere tinereţe, făcu ea pe când se depărta deja spre rampa pasagerilor.

Catherine alerga lovindu-se în stânga şi în dreapta de călători, temându-se că ar putea ajunge prea târziu. Aproape că se împiedică de scaunul cu rotile al unui pasager.

— Mamă!

Catherine se răsuci pe loc. Ocupantul scaunului era Vicky. Marc, care o împingea de la spate se opri şi se înroşi dintr-odată la faţă când o recunoscu pe Catherine.

— M-am gândit că domnul Garisson o să se descurce greu şi cu bagajele şi cu scaunul, aşa că mi-am permis…

— Foarte frumos din partea ta, îl linişti ea veselă. Cu un zâmbet slab, Vicky se uită la mama ei.

— Acum totul e bine, draga mea, zise Catherine aplecându-se spre ea să o sărute. Apoi se întoarse spre Marc, vădit pus în încurcătură, întrebându-se dacă trebuia să dispară din faţa ei. De ce n-o conduci pe Vicky până la poartă? sugeră ea. Am încredere în tine că o să conduci atent, zâmbi ea.

— O, mulţumesc, doamnă Garisson! Mulţumesc foarte mult! exclamă el luminându-se de bucurie şi se îndreptă spre Poarta trei, cu o mână împingând de scaun iar cu cealaltă odihnindu-se posesiv şi tandru pe umărul lui Vicky.

Catherine simţi un braţ strecurându-se în jurul încheieturii ei şi nişte buze calde mângâind-o uşor pe gât.

— Asta e ceea numesc eu să ajungi tocmai la ţanc! Nu credeam să te mai văd până acasă, dar sunt bucuros că ai ajuns la timp să mergi cu noi. Luă geamantanul ei fără cel mai mic efort şi continuă. A fost bună călătoria? Totul e în regulă?

— Da, dragul meu.

— Bine. Mel nu insistă. Ea avea să-i spună totul atunci când va simţi nevoia.

Gloria avusese dreptate, se gândi Catherine. Soţii americani sunt într-adevăr deosebiţi.

Răsuflă uşurată şi îşi strecură braţul în jurul lui Mel, într-o stare de euforie. Îşi redescoperise trecutul şi ţara. De acum încolo avea să şi le amintească fără durere, fără acel teribil sentiment de vină. Era liberă să se întoarcă, graţie cuplului acestuia tânăr care avea să locuiască aici, să-şi înfigă rădăcinile în pământul acesta, în pământul ei. Da, avea să se întoarcă. Strânse braţul lui Mel, se ridică spre el şi zâmbi – un zâmbet cald şi liniştit.

Doamna Garisson se întorcea acasă.

Sfârşit